EMMA GOLDRICK

Mireasa Latimore

ALCRIS

Capitolul 1

Mathilda Latimore înaintă stânjenită pe docul șubred de lemn din Omdurman, dorindu-și să se afle la cinci mii de kilometri depărtare. Soarele încălzea aerul umed și bătea nemilos în cascheta ei safari, de sub care ieșea un smoc de păr blond. Era sfârșitul lui mai, iar temperaturile nu scădeau în timpul zilei sub treizeci și opt de grade Celsius. Orice scânteie ar fi putut provoca un incendiu de proporții.

De-a lungul apelor sumbre, acolo unde Nilul Alb se întâlnea cu cel Albastru înconjurând, în formă de V, vechea capitală Khartoum, se vedea Moscheea Celor Două Niluri, a cărei cupolă futuristă sclipea orbitor în soare. În partea opusă, coșul fabricii din Khartoum fumega leneș.

În jur, o cacofonie de sunete – în arabă și în alte douăzeci și șase de dialecte ale Republicii Sudan – îi zgâ-

riau urechile. Micul vapor cu aburi, care cu greu ar fi putut transporta cincizeci de persoane, se apropie de doc, unde așteptau înghesuiți cam trei sute de oameni.

Și unde naiba era bărbatul acela? Minunat! Dacă putea să i se întâmple ceva rău, i se întâmpla! Totul începuse la Boston, când Mathilda stătea cu familia la masa de seară.

– Situația începe să scape de sub control, spusese Bruce Latimore, tatăl ei. Șinele ar fi trebuit să fie reparate de trei luni. N-am avut nici o veste de la Quinn de treizeci de zile. Cineva trebuie să se ducă acolo ca să verifice situația.

– În nici un caz nu vei fi tu acela, Bruce, spusese soția lui ferm. Nici n-ai scăpat bine de răceală. N-am să te las să pleci în Africa și să pățești cine știe ce pe acolo, din cauza unei șine de tren.

Mary-Kate Latimore era o creatură minionă, dar vorbea cu autoritate și era considerată capul clanului Latimore.

– Mai avem câțiva ingineri calificați pentru supraveghere, sugerase Mathilda.

– Dar care dintre ei știe să vorbească limba arabă, Mattie? Și jumătate sunt prea bătrâni pentru viața din Africa. Vorbim de o țară înapoiată, din lumea a treia. Avem nevoie de un inginer tânăr, dinamic, care să vorbească limba arabă și să nu fie ocupat în momentul ăsta cu altceva.

– Nu-i nimic! Îl avem pe bărbatul ăsta în Khartoum. Îl cheamă Ryan Quinn. E unul dintre cei mai buni. Și vorbește foarte bine araba.

– Ciudat, n-am auzit de el până acum. Sunt vicepreședintele corporației și nu-l cunosc.

– Erai plecată în Mexic când l-am angajat, spusese Mary-Kate. Mereu ești pe drumuri, cum să-i cunoști pe toți? Oricum, mie-mi place de el.

– Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Vorbim aici de Africa!

– Nu uita că și sora ta, Rebecca, a petrecut aproape un an de zile în Africa, lângă Sudan.

Asta n-o liniștise nici un pic pe Mattie. Becky îi povestise cât de grea era munca în acea parte a lumii.

– Ce te îngrijorează? o întrebase Bruce. Ai fost de nenumărate ori cu mine în străinătate.

– Asta e problema: am fost cu tine. Acum mă trimiți singură, într-un colț uitat de lume, ca să lucrez cu un necunoscut? Știi bine cât de greu își câștigă femeile respectul în fața bărbaților, mai ales în domeniul ăsta. Sau vreți să-mi spuneți că acest Quinn e o pisicuță blândă?

– Nu chiar, spusese mama ei. Dimpotrivă. E un adevărat leu.

– Hai, Mary-Kate, intervenise tatăl ei, n-o speria pe fată. Mattie mă va reprezenta pe mine acolo. Tot ce trebuie să facă e să-și păstreze calmul, să inspecteze lucrările și să-mi facă un raport.

– Așa, zâmbise Mary-Kate privindu-și cu dragoste soțul.

După atâția ani de conviețuire în doi, încă se mai iubeau la nebunie.

– O să fie bine pentru Mattie, adăugase ea.

Lui Mattie nu-i mai rămăsese nimic de făcut. Așa că își pusese în bagaj multe pastile împotriva malariei, câteva sticle cu apă plată și niște haine potrivite.

*
* *

– Ryan, am impresia că e ceva necurat la mijloc, spuse Harry Crampton.

Bărbatul înalt de lângă el, care răspundea la numele de Ryan, își șterse fruntea asudată cu o batistă nu tocmai curată.

– Îl vezi? întrebă Ryan.

– Cum să-mi dau seama? Nici măcar nu știu cum arată. Tu știi?

– N-am nici cea mai vagă idee. Înalt. Mare, presupun, ca taică-su. Rău. Bătrânul arată ca și cum ar mânca jar. Probabil blond. La naiba, nu știu!

– Dar de ce ne întâlnim cu el aici, în Omdurman?

– Nu știu. Dar cască bine ochii. N-am chef să fiu acuzat că l-am pierdut pe proconsulul imperiului Latimore!

– Calmează-te, Ryan. Mai bine privește-o pe frumușica aceea.

Harry Crampton, bărbatul cu început de chelie, în vârstă de cincizeci de ani, lipsise din țara lui natală multă vreme, iar blonda cu cască safari era o adevărată plăcere pentru ochii lui.

– N-am timp și chef de așa ceva, mormăi Ryan Quinn. De ce naiba șefii mei din Boston sunt de părere că am nevoie de un supraveghetor? N-am timp să alerg după el prin nebunia asta.

Vaporașul cu aburi se opri la marginea docului și mulțimea năvăli spre el. Jumătate dintre pasageri erau europeni, după îmbrăcăminte, iar restul erau musulmani, îmbrăcați în cămăși albe și lungi, *gallabiya,* și turbane.

– Hai să așteptăm să vedem cine mai rămâne, propuse Ryan privind zăpăcit mulțimea colorată. Dacă nu apare, plecăm. Acum n-o să-l aștept la infinit pe omul ăla. Să se descurce singur!

– Uite, domnișoara noastră se pare că o să ia vaporașul, râse Harry. Mă mir.

– Poate că nu-și permite să călătorească cu trenul sau cu autocarul. Să nu te prind că începi trucul cu „mâna de ajutor". Fetița asta poate să-ți fie fiică.

– Poate, dar tu ai treizeci și cinci de ani. Pentru tine cred că-i tocmai bună, spuse Harry grăbindu-se spre tânără.

Mattie îl privi pe bărbatul în vârstă apropiindu-se de ea. Aproape toți pasagerii se urcaseră pe vaporaș.

– Ești sigură că aștepți pe docul potrivit? o întrebă Harry scoțându-și ceremonios pălăria.

– Sinceră să fiu, nu știu, recunoscu ea. Cei de la oficiul de transporturi mi-au recomandat să merg spre Kosti cu vaporașul. Trebuia să mă întâlnesc aici cu cineva, dar se pare că respectivul m-a lăsat baltă. Așa că sunt nevoită să mă descurc singură.

– Nu e bine pentru o domnișoară frumoasă ca tine să călătorească de una singură într-o țară ca asta. Ar fi trebuit să iei trenul. Hai, lasă-mă să te ajut, spuse el ridicându-i ușor cele două geamantane. Astea sunt toate bagajele tale?

– Toate? îi aruncă ea un zâmbet fermecător à la Latimore. Eu credeam că mi-am luat prea multe.

– Nu e vorba de cantitate, spuse Harry ajutând-o să urce în vapor, ci de calitate. Uite, stai aici, la pupa. E cel mai bun loc. Nimeni n-o să te înghesuiască și o să te răcorească vântul.

– Dar am cerut bilete de clasa-ntâi! protestă ea.

– Asta e clasa întâi. Pupa! râse Harry. Uite, la chiuveta aia ai și apă, dacă vrei. Dar te sfătuiesc să nu bei.

– Asta e tot?

– Da. Ah! Am uitat să mă prezint. Harry Crampton.

Rămaseră în picioare, privind pedalele roții vaporului care învârteau apa murdară. Nilul Alb nu era tocmai alb. Nici Nilul Albastru nu era albastru. Ambii afluenți erau tulburi și plini de mâl.

Bărbatul cel înalt, însoțitorul lui Harry Crampton, li se alătură. Mattie îl privi cu coada ochiului. Părea un tip nesuferit. Înalt, bine făcut, brunet cu ochii negri, bronzat, semăna cu un jucător de fotbal american, dar era probabil la fel de prost și îngâmfat.

– Crampton – Harry Crampton, repetă bărbatul mai în vârstă și de treabă. Lucrez în domeniul construcțiilor. Și noi ne îndreptam tot spre Kosti.

– Latimore, se prezentă Mattie zâmbindu-i dulce. Mattie Latimore. Și eu tot în domeniul construcțiilor lucrez.

– Oh! exclamă uluit bărbatul cel tânăr, înecându-se.

*
* *

– Trebuie să-l înțelegi, îi explică mai târziu Harry lui Mattie. Are o groază de necazuri pe cap. Șinele alea de tren sunt o pacoste pentru el și consideră că n-are nevoie de un supraveghetor care e...

– Femeie? scutură Mattie din cap dezgustată.

Desigur, Mattie știa că misogini existau peste tot în lume, și mai ales la Boston. Iar în domeniul construcțiilor densitatea lor pe metru pătrat era cea mai mare.

– Ei, n-am ce-i face, ridică ea din umeri. Ori se obișnuiește cu ideea, ori...

– Ori, ce? o întrerupse o voce din spatele ei.

– Ori va cădea cerul peste tine, cocoșelule, zâmbi acru Mattie întorcându-se spre el cu o figură amenințătoare.

Ryan nu avea chef de compromisuri. O privi pe fata cu figură bătăioasă din fața lui întrebându-se cu ce greșise de merita soarta asta.

– Ai de gând să faci mulți purici pe-aici? o interogă Ryan.

– Se pare că ești nerăbdător să scapi de mine. Mai nerăbdător decât ai fost ca să mă întâmpini. O să rămân atâta timp cât va fi nevoie de mine.

– Nu-i vina mea că nu te-am găsit. De la Kosti la Khartoum sunt trei sute cincizeci de kilometri. N-am avut timp să ajung să te întâmpin ca pe o regină.

– Șase zile nu ți-au fost de ajuns?

– N-am primit la timp ștampila guvernamentală pe hârtiile de călătorie, îi explică împăciuitor Harry. Iartă-ne că te-am făcut să aștepți, dar până la urmă totul s-a sfârșit cu bine, nu-i așa?

– Și dacă n-ați primit la timp ștampila, ce v-ați gândit? Hai s-o lăsăm baltă!

– Exact, spuse molcom Ryan sfâșiind-o din priviri.

– Hei, n-a fost chiar așa, spuse Harry. Am petrecut câteva zile la pușcărie din cauză că ne-au prins cu actele de călătorie în neregulă.

– Ați fi putut să-mi spuneți asta de la început, spuse Mattie, privindu-i stânjenită. Nu sunt așa proastă. Aș fi înțeles.

– Serios? spuse Ryan aruncându-i o privire ucigătoare. Ar fi însemnat că ai fi fost prima femeie care ar fi înțeles ceva.

– Hei, hei! țipă Mattie. M-am întâlnit cu singurul misogin din Africa?

– Nu prea cred, spuse Harry. S-ar putea să fie mai mulți. Așteaptă să-l întâlnești pe Artafi.

– Pe cine?

– Din cauza lui s-a stricat calea ferată. Dar o să-ți explicăm totul când ajungem la Kosti. Dacă ajungem... E timpul să mâncăm ceva.

– Bună idee, spuse Mattie. Unde-i restaurantul?

Cei doi bărbați se priviră o clipă uimiți și apoi izbucniră în râs.

– Am spus ceva hazliu? întrebă indignată Mattie.

– Să nu-mi spui că n-ai mâncare la tine, zise Ryan.

– Bineînțeles că nu! replică Mattie. Mi-am luat bilet la clasa-ntâi! Vreau să știu, unde se poate servi masa pe vaporașul ăsta?

– Ajută-mă, Doamne! oftă Ryan ridicându-și privirile spre cer. Uite ce e, domnișoară inocentă, nu suntem pe râul Mississippi. Aici nu se servește mâncare călătorilor nici măcar la clasa-ntâi. Și chiar dacă s-ar servi, ai fi nebună s-o mănânci. Stomacul americanilor nu-i obișnuit cu gândacii africani.

– Bine. Atunci voi flămânzi două zile. Bine că am la dispoziție apă potabilă.

– Ți-ai luat sticle cu apă la tine? Bravo! Cine ți-a dat sfatul ăsta bun?

– Nimeni! Asta-i problema. Bănuiam că voi fi așteptată la aeroport și se va găsi cineva care să-mi dea niște sfaturi bune. Apa potabilă pe care mi-am luat-o de acasă s-a terminat în șase zile, de când mă învârtesc pe-aici. Doamne! Parcă mi-ai vorbi de Africa Întunecată.

– Asta și este.

– Dar văd acolo o chiuvetă. Înseamnă că există apă pe vapor.

– Există. Apă proaspătă de râu. Servește-te, dar până mâine vei face cunoștință cu Blestemul Faraonilor.

Mattie privi râul învolburat. Apa nu mai era așa de murdară ca în port, dar nu părea potabilă. Becky îi povestise despre apa din Africa, așa că venise pregătită. Tot ce avea de făcut era să-și umple o cană și să... Ce cană?

– Puteți să-mi împrumutați o cană?

– Am eu o cană la mine, spuse Harry care privise până atunci confruntarea de la distanță. S-ar putea să am și două sandvișuri în plus. Ce ai de gând să faci cu cana?

– Să beau apă.

– Hei, nu vreau să-i transmit tatălui tău condoleanțe, spuse Ryan încercând s-o împiedice să-și umple cana cu apă de la robinetul insalubru.

– Ai încredere în discernământul meu, spuse Mattie.

După ce umplu cana cu apă, aruncă înăuntru două tablete efervescente care se topiră în câteva secunde. Sora ei o sfătuise să aștepte un sfert de oră. Dar setea ei creștea după fiecare minut de așteptare.

– Ai înnebunit? o întrebă Ryan privind-o pe Mattie bând din cană.

– Probabil, spuse ea având grijă să nu tulbure sedimentele depuse la fundul căniii.

– Ești nebună, spuse Ryan. Pot să-ncep de-acum să-i scriu tatălui tău.

– Te rog.

– Ce-ai pus în cană? întrebă Harry.

– Am o soră – de fapt trei surori și un frate. Dar una dintre surorile mele este medic și a lucrat cu trupele Crucii Roșii în Africa. Soțul ei este doctor militar. Mi-au dat niște pastile magice. Nu știu ce conțin, dar dacă pun două tablete într-un pahar cu apă murdară, acestea omoară orice vietate mișcătoare.

– Naiba să te ia! înjură Ryan și plecă de lângă ea.

– Cred că ai înțeles că prietenul meu e cam irascibil, spuse Harry. Ce spui de un sandviș? S-ar putea să fie expirat. Mai ai vreo pastilă magică?

– Nu, râse Mattie, dar am un stomac de fier. Dacă mănânci tu, mănânc și eu.

Începură să mănânce sprijiniți de bara de protecție, privind peisajele din jurul lor. Așa cum se întâmpla în apropierea Ecuatorului, apusul dură puțin și noaptea îi înconjură dintr-o dată. Nilul părea și mai negru. Călătoreau prin câmpiile africane. Nu mai plouase de mult și fermierii își conduceau cirezile de vite la adăpat, așteptând ploile.

– Ce aproape par stelele, murmură Mattie terminându-și sandvișul. Luna când apare?

– O să apară. Dar sunt prea bătrân pentru așa ceva.

– Nu-i adevărat. Tinerii nu știu să fie romantici. Apropo, ce are prietenul tău?

– Greu de spus. E un om grăbit. Nu-l știu de prea multă vreme. Am înțeles că trăiește în Africa de șapte ani. A lucrat la diverse companii de construcții. E divorțat. Singurele scrisori pe care le-a primit de acasă sunt actele de partaj de la avocați.

– Oricum, mă enervează. Nu știu cu ce l-am deranjat de se poartă în halul ăsta cu mine.

– Ciudat, dar știi? Mi se pare că vă potriviți.

– Mi s-a mai spus că sunt nesuferită. Dar niciodată nu mă supăr pe om fără motiv.

– Te-ai săturat? Mai vrei un sandviș?

– Nu, mulțumesc. Dar aș da orice să fac o baie. Văd că vaporul înaintează destul de încet. Aș putea să mă arunc în apă.

– Nu-ți recomand să faci o asemenea imprudență. Decât dacă ai o pastilă care să curețe tot râul.

– De ce? Sunt crocodili?

– Aici, în sud, pot fi doi, trei. Dar nu crocodilii sunt problema, ci gălbeaza.

– Poftim?

– Da. E o chestie mică, dar feroce. Poate provoca orbirea. Asta e problema majoră cu care se confruntă populația din Sudan, Egipt și Uganda. Te sfătuiesc să aștepți până ajungem la Kosti. Avem acolo dușuri destul de civilizate. Doamne, ce obosit sunt! A fost o zi grea.

– A, voiam să te întreb. Avem unde să dormim pe vapor?

– Nu. Chiar așa! De ce n-ai luat trenul sau autocarul?

Ryan Quinn se întoarse îmbufnat și se așeză la câțiva metri de ei privindu-i din când în când.

– Am înțeles că trenul urma traseul Nilului Albastru, spuse Mattie. Iar Nilul Alb ajunge direct la Kosti. Dacă luam trenul sau autocarul era mai complicat.

– Stai așa, o întrerupse Ryan. De la cine ai înțeles asta?

– De la angajații companiei de transporturi.

– Vorbesc engleza?

– Nu prea. Ne-am înțeles, eu – vorbind araba mea îngrozitoare, ei – engleza lor oribilă.

– Și ți-au spus că poți ajunge pe Nilul Alb direct la Kosti? insistă Ryan.

– Da. Sau mai bine zis i-am întrebat dacă pot ajunge pe râu direct la Kosti și ei mi-au răspuns că da.

Ryan și Harry izbucniră în râs.

– Ce e? întrebă Mattie enervată. M-au mințit?

– Nu chiar, se hlizi Ryan. Fii liniștită. Ai să vezi.

– Ce să văd? întrebă ea privindu-l furioasă cum se îndepărta de ea. Hei! M-am săturat de spatele lui! Îl cunosc de câteva ore și simt cum mă enervează din ce în ce mai tare.

– Nu-l băga în seamă. Vrei o pătură? Nopțile sunt foarte reci lângă Ecuator.

– Nu, mulțumesc. Deja te-am privat de un sandviș. Uite că vine și domnul nostru cel drăguț. O să ne înconjoare el cu căldură sufletească.

Harry se înveli cu o pătură și se întinse pe bancheta metalică. Ryan se așeză lângă ea și-și desfăcu sacul de dormit. Mattie simți frigul pătrunzându-i în oase. Își strânse genunchii la piept clănțănind din dinți incontrolabil.

Ryan se mișca lângă ea prin întuneric cu grație. Și leii erau masivi și grațioși, dar aveau o respirație groaznică.

Liniștea din jurul lor era mormântală. Se auzeau doar pedalele roții vaporului, care plesneau apa ritmic, hipnotizant.

– Așa ai de gând să-ți petreci toată noaptea? o întrebă Ryan într-un târziu.

– N-am altă variantă, șopti Mattie.

– Corect, râse sadic Ryan. Și nu trebuie să vorbești în șoaptă. Harry doarme buștean. Poți să tai lemne pe el. Sau cum se spune pe-aici, poate să treacă o turmă de elefanți pe lângă el, că nu se trezește.

– Ah, asta îmi amintește o întâmplare hazlie. Eram cu tata pe Amazon, într-o canoe. Asta se întâmpla acum doi ani. Eram mult mai tânără atunci...

– Sigur, o întrerupse el cu un aer amuzat, dar solemn.

Ce fel de om era Ryan Quinn? Pe întuneric părea mult mai prietenos.

– Hei, uite ce-ți propun, spuse Ryan. Sacul meu de dormit e dublu. Nu trebuie să te jenezi. Vino lângă mine să ne încălzim reciporc.

– Nu, mulțumesc, spuse Mattie rece. Nu-s chiar așa de proastă.

– Ești sigură?

– Foarte sigură.

– Să nu spui că n-am vrut să te ajut. Dacă te răzgândești, să-ți scoți bocancii înainte să te bagi lângă mine. Nu-mi place să mă culc cu femei încălțate.

– N-ai tu norocul ăsta, spuse ea întorcându-se cu spatele la el.

Luna răsări printre munții Etiopiei, ca o tipsie mare de aur.

– Doamne, ce frumos! șopti Mattie mai mult pentru ea. Câți faraoni or fi admirat priveliștea asta de pe Nil, leagănul civilizației?

Frigul era din ce în ce mai pătrunzător, iar Mattie începuse să tremure incontrolabil. Se ghemui și mai tare, își frecă brațele înghețate, dar degeaba. Vaporașul înainta greu. Parcă stăteau pe loc. Dar priveliștea din jur, luminată de lună, era de vis.

– Dumnezeule, se foi Ryan ridicându-se într-un cot. Îți clănțăne dinții într-un hal! Nu pot să dorm. Hai că vin lângă tine.

– Nu! se apără speriată Mattie simțind cum îi vine să plângă. Stai la locul tău și dormi!

Mattie își trase nasul cu zgomot încercând să-și înghită lacrimile. Ce naiba avea? O enerva chiar așa de tare Ryan Quinn? Las' că ajungea ea acasă și primul lucru pe care avea să-l facă era să-l concedieze pe nesimțitul ăsta.

Îi era dor de casă? Dar fusese plecată departe de părinți de sute de ori. Totuși fi fost mai bine dacă ar fi avut-o pe Mary-Kate lângă ea. Ciudat. În mod normal, fetele se simțeau mai bine lângă tați. Dar Mary-Kate era o persoană specială. Cu ea se putea vorbi orice. Ce ar fi făcut Mary-Kate într-o situație ca asta?

Tremura din cap până-n picioare și o voce subțire îi spunea să se bage în sacul de dormit, lângă Ryan. Ce putea să-i facă? Erau pe un vapor, înconjurați de zeci de oameni. Da. Mary-Kate, mama ei vitregă, ar fi sfătuit-o să se bage la căldură, lângă Ryan Quinn.

Se ridică în picioare și se așeză lângă Ryan. Studie cu atenție sacul de dormit, căutând un loc prin care să intre. Trase cu vârful degetelor de marginea sacului și descoperi că avea destul loc cât să intre și ea lângă Ryan. Își băgă un picior înăuntru, cu mișcări lente. Ryan se mișcă. Mattie își scoase repede piciorul. De ce se temea? Doar el o invitase să intre. Nu mai putea de frig. Își aminti că Ryan o rugase să se descalțe. Își scoase ghetele și se strecură în sacul de dormit. Deodată, se simți învăluită de căldură. Oasele și mușchii i se dezmorțeau plăcut.

Toată agitația drumului o obosise îngrozitor și abia acum, când se simțea bine, trupul ei se relaxă și adormi pe nesimțite. Nici nu-l simți pe Ryan mișcându-se lângă ea și luând-o în brațe.

Capitolul 2

O trezi muzica. Mattie deschise un ochi cu precauție, studiind împrejurimile. Undeva, pe punte, câteva persoane băteau la tobe. Cineva chiar dansa. Mattie auzea sunetul ritmic a unei perechi de picioare goale plesnind pe podeaua metalică a vaporului. Din când în când spectatorii râdeau și aplaudau.

Mattie se ridică într-un cot și privi în jur. Gâtul, spatele și picioarele îi amorțiseră. Locul de lângă ea din sacul de dormit era gol. O clipă intră în panică și-și duse mâna la nasturii cămășii safari. De obicei nu se încheia până sus. Acum, cămașa era încheiată până la ultimul nasture. Apoi uită acest amănunt, simțind în nări miros de cafea fierbinte.

Se întoarse pe o parte și privi în spate. Ryan se apropia de ea cu două cești cu cafea în mâini.

– Poftim, spuse el întinzându-i o ceașcă din care ieșeau aburi fierbinți.

– Mulțumesc, spuse Mattie luând ceașca în mână. Unde suntem? întrebă ea sesizând că pedalele roții vaporului se opriseră.

– La El Geteina.

Mattie nu-l întrebă ce însemna asta. Înghiți o gură de cafea și aproape se înecă.

– Ai grijă, spuse Ryan surâzând pe sub mustață.

– De ce ne-am oprit?

– Mai departe de aici nu putem să înaintăm, spuse vesel Ryan.

– Și ce te amuză?

– Totul. Bea, domnișoară. Trebuie să plecăm de pe vapor.

– Dar am cumpărat bilet pentru Kosti!

– Am ajuns la stăvilar.

– Dar cei de la agenția de turism mi-au spus că...

– Nu! Tu le-ai spus. E posibil să ajungi pe Nil până la Kosti. Asta i-ai întrebat, nu-i așa?

– Da. Și ei mi-au spus că da. M-au mințit!

– Ba nu, zâmbi Ryan. E posibil! Dar trebuie să coborâm de pe vaporul ăsta. Vom lua un autobuz care ne va lăsa la câteva mile mai încolo, după stăvilar. Pe partea opusă ne așteaptă alt vapor care ne va duce la Kosti.

Mattie își extrase picioarele amorțite din sacul de dormit și-și apucă bagajele în grabă. Cu ce greșise? Doamne! Ce aventură de pomină! Și în compania cui?!

– Nu te grăbi, spuse Ryan strângând sacul de dormit. Vezi să nu cazi.

– Mulțumesc, spuse ea, aruncându-i o privire ucigătoare și grăbindu-se spre autobuzul care-i aștepta.

Harry se apropie de ei în grabă.

– Am staționat suficient cât să mai cumpăr niște provizii, spuse el.

Autobuzul ajunse repede la al doilea vapor care-i aștepta ancorat lângă doc. Pasagerii se îmbulziră grăbiți la intrare și Mattie se amestecă printre ei. Ryan și Harry o urmară zâmbind și dându-și coate. Găsiră niște locuri libere la pupa, la fel ca pe vaporul pe care-l lăsaseră în urmă.

Abia acum soarele începea să se ridice, prevestind o zi călduroasă.

– Mai vrei o cafea? o întrebă Ryan întinzându-i a doua ceașcă din ziua aceea.

– Da, mulțumesc.

– Iartă-mă că...

– Că ce? întrebă Mattie privindu-l inocent.

– Când te-ai culcat lângă mine...

– De ce? îl întrerupse ea, dându-și seama că voia să-i explice de ce nasturii cămășii ei erau încheiați până sus. Mi-ai spus că tot ce-mi ceri e să-mi dau jos ghetele. Și așa am făcut. Sper că nu te-am deranjat.

– Nu, nu. Deloc.

Mattie privi peisajul sorbind cu precauție din cafeaua fierbinte. Un vânticel bătea ușor făcând valuri mici la

suprafața râului, care se spărgeau de vapor. Un cârd de pescărușI zbura în urma lor, făcând vaporul să pară un fel de zmeu idilic.

Mattie își îndreptă privirile spre Ryan. Nici acum fața lui fioroasă nu se relaxase. Părea la fel de prietenos ca faraonul Ramses.

– Unde suntem acum? întrebă Mattie.

– La Kordofan. Suntem la jumătatea drumului spre Kosti. Dacă mergem constant, la zece seara ajungem la destinație.

– Kordofan? Nu aici a fost acum vreo doi ani foametea aceea teribilă?

– Ba da. Una din ele. Seceta a secerat populația băștinașă.

– Și acum?

– Anul ăsta a fost mai bun. Sudanul are o recoltă bogată, dar cu toate astea, o mulțime de oameni mai mor de foame. Guvernul nu are un program de distribuție prea bine pus la punct.

– De asta trebuie să reparăm calea ferată?

– Calea ferată a fost reparată de mult. Se pune problema extinderii ei. Tu te pricepi la căi ferate? Ești ingineră?

– Nu chiar.

Ryan o privi oftând și dădu din mână a lehamite.

– Nu-ți prea place de mine, constată Mattie.

– Ar trebui? întrebă Ryan. Nu-mi amintesc să fi semnat un asemenea contract.

– Te deranjează dacă-mi explici și mie de ce nu-ți plac?

– Da.

– Da, ce?

– Da, mă deranjează să-ți explic, spuse el ridicându-se de pe bancă și îndepărtându-se de ea.

Mattie se descălțase, așa că nu mai făcu efortul să se încalțe ca să se ducă după el, să-l întrebe de ce. Nu merita. Își termină de băut cafeaua și se băgă în sacul de dormit desfăcut. Curând adormi.

Când se trezi era după-amiază târziu și Harry stătea lângă ea.

– Te păzeam, spuse el.

– De ce?

– Te afli într-o zonă a lumii în care salariul mediu e de trei sute patruzeci de dolari pe an. Infracționalitatea este foarte mare aici.

– Mai ales că are și cine s-o provoace, interveni Ryan.

– Ryan, te rog, nu începe, spuse Harry împăciuitor. Mattie n-are nici o vină.

– Ba are. Cine o pune să poarte haine și bijuterii la care populația săracă a Africii nici măcar nu visează? Se dă în bărci...

– Vai, ce expresii, domnule Quinn! exclamă Mattie. Glumești, nu-i așa? Anunță-ne și pe noi când o mai faci, ca să râdem. Nu știu, fă un semn, clipește din ochi sau mișcă-ți urechile.

– Doamne! murmură Ryan. De ce mi se întâmplă mie toate astea? Mai întâi mi s-a trimis un șef de lucrări de care

n-aveam nevoie, acum constat că e femeie, și mai e și ironică! Doamne, cu ce ți-am greșit?

– Ai făcut tu ceva reprobabil în viața anterioară! Cred că într-o viață anterioară ai fost marchizul de Sade, sau Dracula, cine știe? Dar nu-mi pari un misogin.

– Nu urăsc femeile adevărate, domnișoară Latimore, spuse el cu miere în glas. Femeile adevărate au un loc al lor bine stabilit în viața mea.

– Hmmm, interesant. Lasă-mă să ghicesc. În pat, nu-i așa?

– Acolo și-n alte locuri. Dar tu nu-mi pari a fi o femeie adevărată, Mattie dragă.

Felul în care Ryan îi spusese: „Mattie dragă", sunase ca o insultă. Era ca și cum ar fi trimis-o la plimbare. Și din cauza asta, Mattie se simțea ca un vas de fiert sub presiune, în stare să mărească viteza vaporului cu care abia înaintau, de zece ori.

– Deci nu mă încadrez? întrebă ea încercând să se stăpânească. De ce?

– Din două motive. Unul, îmi plac femeile... robuste, spuse el privindu-i fizicul firav. Și în al doilea rând, îmi place ca femeia mea să nu vorbească neîntrebată.

– Femeia ta! pufni Mattie dezgustată.

Se gândi ce sfat i-ar fi dat Mary-Kate într-o asemenea situație. I-ar fi spus să-și păstreze calmul. Da, trebuia să fie calmă ca să stăpânească situația. *Argumentum ad hominem.*

– Vom petrece câteva săptămâni foarte interesante, domnule Quinn. Dar va trebui să-ți amintești că sunt vicepreședintele companiei pentru care lucrezi. Deci, ești angajatul meu.

– Femeile! murmură Ryan, apoi adăugă calm: Contractul meu se încheie peste câteva săptămâni, domnișoară, așa că va fi bine pentru amândoi.

Mattie voia să-i spună o mie de lucruri nepoliticoase, dar îl lăsă să se îndepărteze de ea.

– Voi doi sunteți ca apa cu uleiul, spuse Harry Crampton apropiindu-se de ea. Nu vă înțelegeți deloc.

– Așa e. Nu ne suportăm nici simpla prezență.

– Vrei să mănânci? Ia asta.

– Ce e?

– Se numește „pâine de drum". Precum îi spune și numele, e pâine coaptă special pentru drum. O tai în două și pui înăuntru carne sau legume. Eu pun ulei de măsline. E un obicei local.

– Mmm, are gust bun. La naiba! Orice ar fi bun. Chiar și o bucată prăjită de Quinn.

Privirea uluită a lui Harry o aduse cu picioarele pe pământ. Indiferent de sentimentele ei, Harry îi ea loial lui Ryan Quinn.

– Nu practic canibalismul, râse Mattie. Oricum, carnea lui ar fi prea tare pentru dinții mei.

– Mă bucur că recunoști asta, spuse Harry serios. Glumele cu canibali nu sunt prea gustate prin locurile astea.

– Familia Latimore glumește mult și eu nu fac excepție. De când îl știi pe Ryan Quinn?

– Nu-mi amintesc. Suntem la al treilea contract la care lucrăm împreună în Africa. Este un șef bun, dar nu suportă să i se dea ordine. E cunoscut în Africa. Cred că o duzină de țări din Africa îl cunosc. Și, pe deasupra, arată și bine.

– Dacă îți place genul lui, murmură Mattie mușcând din pâine.

După-amiaza trecu repede. În zona pe care navigau, râul era puțin adânc.

– La sfârșitul lunii viitoare, după ce vor veni ploile, cota râului va crește cu câțiva metri, îi explică Harry. Atunci țăranii nu vor mai fi nevoiți să care apa cu gălețile și s-o economisească.

Aici vegetația era cu totul alta. La fel și oamenii. Păreau mai negri și nu mai purtau turbane, ca în nord.

– Cu cât ne apropiem mai mult de Kosti, cu atât ne apropiem mai mult de război.

– Război! exclamă îngrozită Mattie.

Nu luase în calcul posibilitatea de a se întâlni cu asemenea conflicte în Africa. Ea venise aici cu gândul de a-și exercita profesia de inginer.

– Dar cine se luptă?

– Triburile negre sudaneze.

– Pentru ce?

– Pentru libertate. Putere. Religie. Independență. Sudanul n-a fost niciodată un stat unit, în ciuda efor-

turilor coloniștilor. Sudanul este un stat format din triburi rivale. După căderea președintelui Nimeiri, noul guvern nu și-a ținut promisiunea de a păstra autonomia sudului țării și a adus trupe de libanezi aliați. Triburile pastorale, mai ales Dinka, s-au revoltat. Guvernul controlează orașele, dar rebelii au pus stăpânire pe drumuri și ape. Am auzit că ieri au doborât un avion al guvernului, desupra orașului Malakal. Mă întrebi cum? Au evoluat de la lănci, la rachete antiaeriene. Și asta mă sperie îngrozitor. Hei, am ajuns!

În timp ce discutau, soarele apusese și se lăsase întunericul. Zeci de luminițe se aprinseseră de-a lungul râului, anunțându-i că se aflau în apropierea unui oraș.

– Kosti, spuse Harry ajutând-o pe Mattie să se ridice de pe bancă. Nu e chiar așa de mare precum pare. Și te asigur că arată mai bine noaptea, atunci când nu vezi toată mizeria de pe străzi.

– Nu-mi pasă cât de mic sau de murdar e, atâta timp cât am unde să fac un duș fierbinte și să-mi întind oasele.

– Nu te îngrijora. Avem o casă de oaspeți foarte îmbietoare. O să te simți bine.

Ryan se apropie de ei la fel de morocănos și-și luă bagajele.

– Înainte să coborâm, spuse Mattie cât de dulce putea, vreau să-ți mulțumesc, domnule Quinn, pentru că m-ai lăsat să-ți folosesc sacul de dormit.

– Pentru nimic, Mattie, rânji Ryan. Chiar te rog să-mi folosești culcușul ori de câte ori vei avea plăcerea.

Mattie se înroși și-i întoarse spatele. Dacă în momentul acela ar fi putut să dispară, ar fi făcut-o. Dar mai avea de străbătut câțiva metri de punte îngustă, cu Ryan Quinn răsuflându-i în ceafă. Și puntea de lemn părea foarte șubredă. Când Mattie puse piciorul pe ea, i se păru instabilă și scoase un țipăt ușor, sugrumat. Din spate, Ryan o sprijini apucând-o de coate. Dar asta o sperie și mai tare pe Mattie, care aproape alunecă de pe puntea îngustă. Noroc cu Harry, care, luându-i bagajele din mâini, se strecură în fața ei dându-i un sentiment de siguranță.

Un jeep vechi și prăfuit îi aștepta la marginea drumului. Harry o privi cerându-și iertare din ochi pentru felul jalnic în care arăta mașina.

– Nu-i nimic, zise Mattie ghicind ce voia să-i spună, punându-și mâna pe umărul lui. Arată foarte bine. Și tot ce vreau e să mă ducă repede la un duș și un pat.

Ryan se așeză pe locul șoferului și Harry deschise cea de-a doua ușă, invitând-o pe Mattie înăuntru. Ryan glisă scaunul pasagerului din dreapta lui în față și-i făcu loc să intre pe locurile din spate. Dacă n-ar fi fost Harry la mijloc, Mattie ar fi refuzat să călătorească pe bancheta lipsită de confort din spate. Dar Harry era mai bătrân și fusese drăguț cu ea, așa că, aruncându-i o privire ucigătoare lui Ryan, se trânti pe bancheta din spate.

– Mulțumesc, Mattie, spuse Harry. Nu mai sunt la vârsta la care să-mi placă senzațiile tari trăite pe locurile din spate ale unui jeep.

Ryan demară în trombă, stârnind în urma mașinii un nor de praf și făcând-o pe Mattie să se cufunde în bancheta ei. Se opriră la marginea unui pod, după ce lăsară în urmă orașul. Mattie văzu în lumina slabă a câtorva felinare că docul era plin de ambarcațiuni.

– Vapoarele astea n-au mai plecat din port de câteva luni bune, îi explică Harry văzându-i privirea în oglinda retrovizoare. Înainte puteai călători pe apă de la Kosti până la Juba. Dar acum, rebelii controlează traseul de navigație. Nimic nu mai trece de ei.

În timp ce Harry îi explica situația, niște soldați le verificau actele de călătorie. Vorbeau ceva în arabă cu Ryan și el le răspundea cu niște cuvinte pe care Mattie nu le învățase la școală. În cele din urmă, soldații le dădură voie să treacă.

– Podul ăsta este făcut de compania Latimore și a fost reconstruit de trei ori în zece ani, explică Harry.

– Dar ce s-a întâmplat cu el? întrebă Mattie. N-a rezistat? Mă mir!

– N-a rezistat bombardamentului. A fost aruncat în aer. De asta este acum păzit de soldați.

Bărbații aceia nu prea arătau a soldați, în ciuda uniformelor verzi de camuflaj pe care le purtau. Nu mișcară nici măcar în momentul în care jeepul goni pe lângă ei trecând podul.

După ce trecură podul ajunseră într-un loc plin de șine de tren depozitate alandala.

– Aici e centrul de triaj? întrebă Mattie.

– Am fost nevoiți să-l construim aici, îi spuse Harry. Nu mai putem înainta.

– O să mai vedem, murmură Mattie.

Se părea că Ryan avea niște urechi bune, pentru că auzind-o, izbucni în râs.

*

* *

Tabăra Latimore era la un kilometru de pod, pe un teren mai înalt, construită conform standardelor companiei. Șiruri de barăci confortabile formau un fel de fortăreață, iar centrul era lăsat liber. Tabăra era înconjurată de un gard înalt de sârmă ghimpată și era bine iluminată de becuri puternice. Paznicul de la poartă nu era soldat. Era un luptător negru, înalt, cu pieptul gol și o lance înfiorătoare în mână.

Ryan discută cu el ceva într-un dialect din care Mattie nu înțelese nimic. Apoi negrul le deschise porțile și-i lăsă să intre.

Mattie era prea obosită ca să mai privească în jur. Cele opt zile agitate prin care trecuse își spuneau cuvântul. Se lăsă condusă spre o construcție impunătoare de lemn, care părea a fi clădirea administrației. Doi bărbați coborâră în goană scările întâmpinându-i. Un arab sudanez îmbrăcat în haine tradiționale îi întinse mâna și se prezentă zâmbind larg:

– Ahmed bin Rashid.

– Mathilda Latimore, zâmbi ea slab, de complezență. *Sala'am aleikum.*

– Oh, se învioră și mai tare bărbatul cu fața măslinie. Vorbiți araba!

– Puțin.

– Ahmed este un reprezentant al guvernului, îi explică Ryan binevoitor lui Mattie.

Dar Mattie știa ce înseamnă un reprezentant al guvernului. Spionaj, secrete politice și alte complicații.

Urcară treptele clădirii și se instalară comod pe veranda spațioasă, conversând pe jumătate în arabă, pe jumătate în engleză. Mattie era prea obosită ca să mai fie atentă la discuție. Tresări în momentul în care-l auzi pe Ryan strigând surprins:

– Virginia! Ce naiba cauți aici?

Mattie, care picotea, deschise brusc ochii privind în direcția în care se întorseseră toate capetele. O femeie frumoasă, cu forme voluptuoase, îmbrăcată elegant, într-o rochie de mătase albastră, cu părul negru prins într-un coc extravagant, stătea în fața lor. Părea îngrijorată, dar hotărâtă. Zâmbea, dar, dacă Mattie nu se înșela, avea lacrimi în ochi.

Ryan o prinse brutal pe femeie de braț, forțând-o să-l urmeze. Mattie îl urmă, flancată de Ahmed și de Harry. Ryan se duse direct la bar, își turnă un pahar de rom și-l dădu peste cap. Apoi se întoarse spre ei și spuse, săgetând-o pe femeia necunoscută din priviri:

– Harry, domnișoară Latimore, Ahmed, am deosebita plăcere să v-o prezint pe Virginia, soția mea. Pardon! Fosta soție!

– Doamne! murmură Harry turnându-și la rândul lui un pahar de rom pe care-l dădu peste cap.

Virginia Quinn ezită un moment, apoi se repezi spre Ryan aruncându-și brațele în jurul gâtului lui.

– Vai, Ryan, suspină ea.

– Harry, șopti Mattie, iartă-mă, dar mor de somn și trebuie neapărat să fac o baie. Pe lângă asta, cred că suntem în plus.

Harry și Ahmed se ridicară amândoi în picioare și își oferiră brațele lui Mattie. Mattie făcu un efort supraomenesc să nu privească în urmă la Ryan și Virginia, ieșind din încăpere cu capul sus.

– Baia este în spatele ușii albastre, spuse Harry. Sunt suficiente băi aici, poți să stai cât vrei. Între timp eu o să-ți pregătesc niște sandvișuri. Bucătarul a plecat de vreo oră.

– Chiar așa de rău arăt?

– Nu! spuse Ahmed zâmbitor. Ești puțin epuizată, dar adevărata ta față îți strălucește în priviri.

– Sper că nu, spuse Mattie rânjind. Adevărata mea față seamănă mai mult cu Prințesa Războinică decât cu Frumoasa Adormită.

Ca toate încăperile din tabără, baia era curată ca o sală de operații și foarte dotată. Standardele companiei lui Bruce Latimore erau ridicate și el voia să le asigure angajaților tot confortul, pentru ca aceștia să fie cât mai productivi.

Mattie se privi îngrijorată în oglindă și coșmarurile ei se adeveriră. Arăta îngrozitor. Părul ei blond era ciufulit și plin de nisip, praf și cenușă. Arăta ca un cuib de ciori. Se dezbrăcă repede și-și umplu cada cu apă fierbinte.

Un sfert de oră mai târziu, imaginea ei se îmbunătăți. Părul strălucera de curățenie și se cârlionța ușor, umed, căzând în cascadă pe umeri. Fața îi era puțin roșie, dar curată, iar ochii i se limpeziseră. Din păcate nu avea haine de schimb la ea, așa că se îmbrăcă în același costum safari prăfuit și transpirat.

După ce ieși din baie, îi găsi pe cei doi bărbați așteptând-o. Ahmed se ridică în picioare și Harry se mulțumi să-i facă cu ochiul. Pe o masă erau așezate câteva platouri pline cu sandvișuri.

– Vrei o bere? o întrebă Harry.

– Te rog. Cu ce sunt sandvișurile?

– Cu diverse tipuri de carne. Curaj. Sunt comestibile și foarte proaspete, spuse Harry luând un sandviș și mușcând cu poftă.

Ahmed nici nu se atinse de mâncare. În schimb, Mattie mâncă pe nerăsuflate trei sandvișuri, udate cu bere din belșug.

– N-aveți pahare pentru doamne? întrebă Mattie în glumă bând berea direct din sticlă.

– Adevărul este că până acum n-am fost onorați cu prezențe feminine. Acum suntem. Cu două!

– Din partea mea, nu-i nici o problemă. Am trăit mult printre bărbați. Cum vom dormi la noapte?

– Avem un bungalou de oaspeți, special pentru femei. Dar n-a fost folosit niciodată. Am trimis pe cineva să-l verifice și am aflat că arată foarte bine.

– Perfect! Mmm, ce bun e sandvișul ăsta. Ce conține? Carne de miel?

– Sunteți pe-aproape, râse Ahmed cu poftă.

Mattie se întoarse cu spatele la el. Nu! Nu-i plăcea deloc de Ahmed! Deloc!

– Ce e, Harry?

– Nu te speria. E carne de cămilă tânără. E o specialitate locală. Majoritatea cămilelor sunt aduse din Egipt și sunt vândute prin zonele astea la prețuri exorbitante.

– Nu există vite în Sudan?

– Nu vorbiți de vite prin locurile astea, o sfătui Ahmed încruntat. Guvernul are mari probleme cu vitele.

– Ce naiba? Trebuie să am grijă la tot ce spun și ce fac? M-am cam săturat. De când am ajuns în Africa se pare că mereu dau cu bâta-n baltă!

– Nu te simți prost, spuse Harry dând din mână indiferent. Există foarte multe vite în Sudan. Dar triburile la sacrifică abia când sunt prea bătrâne ca să mai poată fi mâncate. Carnea lor e folosită în diverse ritualuri.

– Vacile sunt sacre, ca-n India?

– Nu chiar. Vacile sunt banii lor. Averea. Contul din bancă. Ce, tu mănânci dolari? Nici triburile locale nu-și mănâncă vitele. Decât dacă sunt la ananghie.

– Doamne! Credeam că am studiat suficient obiceiurile locale. Dar mi s-a spus că Africa îmi va rezerva multe sur-

prize. Cred că mi-a ajuns pe ziua de azi. Cine mă conduce și pe mine la căsuța din poveste? O să-mi iau cu mine câteva sandvișuri și o sticlă de bere.

Ahmed o conduse spre bungalou, ducându-i politicos sandvșurile și sticla cu bere. Ieșiră din clădirea administrativă. Era noapte și luna era sus pe cer. Bungaloul se afla la câțiva metri de clădirea administrativă. Ușa era deschisă. Ahmed o invită pe Mattie să intre.

– O cameră de zi, o bucătărie, o baie și un dormitor cu două paturi, îi prezentă Ahmed bungaloul.

– Mulțumesc, spuse ea politicos conducându-l spre ușă.

Dar Ahmed nu părea dornic să plece. O privea provocator și zâmbea.

– Ce dorești? întrebă ea exasperată.

– Ce doresc? O femeie frumoasă într-o noapte cu lună. Îți doresc *makhadda*, porumbiță întunecată, zâmbi el apropiindu-se de Mattie.

Ea se prefăcu că-l lasă să se apropie și, zâmbindu-i la fel de fermecător, îi aplică o lovitură scurtă, dar puternică și bine plasată, drept în plex. Privirea lui Ahmed se înnegură de durere și zâmbetul îi pieri instantaneu de pe buze.

– Ascultă-mă bine, șeicule, spuse Mattie printre dinți, eu nu împart perna și nimic altceva cu nimeni. *Imish!* Ieși afară!

Mattie deschise ușa larg, îl apucă pe Ahmed de un braț și-i făcu vânt pe scări. N-apucă să închidă ușa, că, din întuneric, se auzi un râs gros.

– Ai probleme? spuse Ryan apărând în ușă.

– Mă descurc. Ce vrei? Mi-e somn.

– Nu ești prea primitoare.

– Hei, tu!... se sufocă ea de indignare.

– Gata, liniștește-te. Știu că ești temperamentală. E o caracteristică a familiei Latimore. Eram la un dineu cu tatăl și mama ta...

– Da? Și ce spuneau?

– N-am crezut că ești femeie. Când vorbeau despre tine, îți spuneau Mattie. Mi-am închipuit că ești bărbat.

– Bine, și? Ce vrei de la mine?

– Nimic special. Voiam doar să te anunț că ăsta e singurul bungalou rezervat femeilor, așa că Virginia va dormi cu tine.

Înainte ca Mattie să protesteze, de după ușă apăru și Virginia.

– Ah, făcu Mattie. Poftește, te rog.

Ryan își sărută fosta soție pe gură. Dar nu cu pasiune, ci cu un gest obișnuit, formal. Ce fel de relație aveau? De fapt, pe Mattie n-o interesa. Nu voia să se amestece în viața altora. Îi privi o clipă cu coada ochiului și Ryan o observă. Râse pe înfundate, o mângâie ușor pe sub bărbie, și spuse:

– Noapte bună, șefa!

Capitolul 3

Ședința se ținu în sala mare de conferințe, la două zile după sosirea lor în tabăra Latimore. Mattie își petrecuse aproape tot timpul dormind. Ceasul ei biologic încă nu se obișnuise cu timpul sudanez și faptul că împărțea dormitorul cu Virginia n-o ajuta prea mult.

– Mereu se plânge, îi spuse Mattie lui Harry. De ce naiba a venit aici?

– A venit după bani. Ani de zile l-a uscat pe Ryan și acum mai vrea.

– Are de întreținut vreun copil?

– N-au copii. Nu știu de ce se plânge Virginia.

Mattie ridică din umeri. Știa ea ceva. Cu o zi înainte, stătea în camera de zi a bungaloului, răsfoind un *Newsweek* vechi de șase luni, când Virginia năvălise în încăpere c-o falcă-n cer și una-n pământ.

– Ești șefa lui! o acuzase Virginia.

– Într-un fel, da, zâmbise Mattie uimită de ieșirea femeii. Dar aici, în Africa, Ryan este propriul lui șef.

– Ryan, da? Vă tutuiți? Ce aveți de împărțit? Îmi vrei bărbatul! bătuse ea isteric în masă.

– În primul rând, explicase Mattie calm, am înțeles că sunteți divorțați. În al doilea rând, nu ți-aș lua gorila nici dacă m-ai plăti!

– Nu mă prostești tu pe mine. Știu cum vi se aprind călcâiele, vouă, femeilor, după Ryan al meu! N-are rost să-ți faci speranțe! E al meu! Suntem căsătoriți în iad și lanțurile care ne leagă nu se rup așa ușor!

– Îmi pare rău s-aud asta. Cred că ți-e greu...

– Normal! E un nenorocit fără inimă, dar e al meu!

– Nu pot să cred așa ceva despre domnul Quinn, protestă Mattie. Sunt sigură că a avut o viață grea.

– Ce știi tu? Ai crescut hrănită cu linguri de argint! Ce știi tu despre săracii care scormonesc prin gunoaie?

– Pot să te ajut cu ceva?

– Să-ți ții mâinile acasă. Și încă ceva! Mărește-i salariul. Merită. Și eu am nevoie de bani.

– Asta nu depinde de mine. Dar pot să-i spun tatălui meu, să vedem ce poate rezolva.

– Hei, voi care faceți pe mărinimoșii, îmi întorceți stomacul pe dos!

După această scenă, Virginia îi întorsese spatele lui Mattie și plecase din cameră lăsând în urmă plutind un miros pătrunzător de alcool.

Sala de conferințe se umplu de bărbați. Mattie nu cunoștea pe nimeni. Toți o priveau suspicioși, întrebându-se ce căuta ea acolo. Mai târziu apăru și Ryan care se așeză pe scaunul liber de lângă ea, din capul mesei.

– Ai grijă, îi șopti el. Te-ai pus în pericol noaptea trecută. Fii mai atentă pe viitor.

– Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

– Mă refer la tânărul Ahmed. Povestea a circulat prin toată tabăra. Și el și-a pierdut din prestigiu. Nu uita că este un reprezentant oficial al guvernului.

– Și ce? Ce trebuia să fac? Să-l las să mă violeze?

– Nu pot să-ți dau un răspuns, șopti Ryan. Dar nu uita că tânărul Ahmed are o armată în spate, gata să acționeze la un ordin de-al lui. E periculos ca un șarpe călcat pe coadă. Și astă-noapte tu ai reușit să-l calci pe coadă. Militarii sudanezi sunt plini de bărbăția lor.

– Și ce-mi propui? Să fug acasă la tata?

– Ai tupeu, domnișoară Latimore, se încruntă Ryan. Nu-i o idee rea să te întorci acasă. Pot să-ți obțin un bilet pentru trenul din noaptea asta. Te interesează?

– Deloc. Nici un membu al familiei Latimore nu se eschivează. Am de gând să-mi fac meseria, domnule Quinn. Și, pe lângă asta, n-aș renunța pentru nimic în lume la plăcerea de a împărți camera cu fosta ta soție. Mi-a povestit niște lucruri foarte interesante despre relația voastră.

– Naiba să vă ia pe amândouă!

În acel moment în sala de conferințe se făcu tăcere. Mattie se înroși ușor și încercă să-și stăpânească tremurul.

– George, spuse calm Ryan, te rog să începi să ne prezinți situația.

Tânărul care răspundea la numele de George se ridică în picioare și deschise o mapă plină de notițe. Întinse o hartă pe un stativ, tuși scurt și începu:

– După cum vedeți, șinele de tren urmează drumul de la Kosti la El Obeid. De aici, calea ferată se extinde spre Chad. Astfel se face legătura între triburile Masakin, din sud, și Kababish, din nord.

George desfăcu altă hartă, mai detaliată, și intră în amănunte care o făcură pe Mattie să picotească. După un sfert de oră, începu să caște. După o altă jumătate de oră nu se mai abținu și-l întrerupse:

– Domnule...

– Jensen, spuse Ryan.

– Așa, Jensen. Mă tem că vă pierdeți în amănunte care nu mă interesează. Treceți la subiect, vă rog.

George Jensen tuși scurt și-i aruncă o privire rugătoare lui Ryan. Acesta se făcu că nu-l vede, așa că George Jensen mai tuși încă o dată, se înecă și spuse:

– Prima problemă a fost aceea de a înlocui șaptesprezece canale de scurgere care n-au rezistat inundației de anul trecut. Am reușit să le înlocuim pe toate, în afară de trei.

– Domnule Jensen, sunt sigură că trei canale nu sunt o problemă pentru echipa noastră de muncitori. Dacă vă depășește problema, angajați două, trei echipe, dar terminați odată treaba asta.

Jensen îl privi îngrijorat pe Ryan. Ryan ridică din umeri.

– Dar am făcut-o de trei ori, spuse Jensen grav. Degeaba.

– Poftim? Asta înseamnă... sabotaj.

– Mda, făcu Ryan. Frank?

Un alt bărbat se ridică în picioare și preluă relatarea.

– Toți inginerii noștri de locomotive au refuzat să se deplaseze mai departe de Er Rahad. De fapt, jumătate dintre ei s-au îmbolnăvit și au plecat acasă. N-am mai deplasat nici o locomotivă de douăsprezece zile.

– Dar soldații...

Toată asistența râse pe înfundate.

– Nu înțelegi, spuse Ryan serios. Soldații nu stau aici ca să ne protejeze pe noi. Ei conduc orașul Kosti, colectează taxe și controlează drumurile. Alte întrebări, domnișoară Latimore?

– Da, oftă Mattie. Mai întâi, cine ne face toate astea?

– Asta e ușor de spus, interveni Frank. Luptătorii Masakin. Altceva?

– Da. De ce?

– Hei, o întrerupse Ryan. Nu are rost să-i ținem pe acești oameni în loc. Mai bine hai să facem o plimbare ca să-ți explic eu cum stau treburile.

– Nu! Putem să vorbim și aici, spuse Mattie în timp ce toată lumea se ridica cu zgomot de la masa de conferințe.

– Taci, șopti Ryan. O să-ți explic pe drum despre ce e vorba.

*
* *

Ryan opri jeepul pe vârful unui deal. În fața lor se întindeau câmpiile vaste ale Nilului Alb și orașul Kosti. Aici iarba nu era prea deasă, dar totuși, nu se aflau în deșert. Un baobab solitar cu ramuri întortocheate făcea un strop de umbră în acele locuri. Aerul era dens și fierbinte, iar temperatura nu scădea sub treizeci și cinci de grade.

– Doamne, ce zăpușeală, se plânse Mattie coborând din mașină.

De sub cascheta safari, grea, îi curgeau pe frunte șiroaie de transpirație. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni albi și o cămașă tot albă. Ryan o sfătuise să se îmbrace în alb. Albul reflecta razele nemiloase de soare. Iar în acea parte a lumii era bine să fii cât mai acoperit, ca să te ferești de insecte și deshidratare.

Puțin mai devreme se plimbaseră printr-un bazar din Kosti. Mattie insistase să cumpere suveniruri pentru cei de acasă.

– De ce ai cumpărat atâtea haine tradiționale? o întrebase Ryan.

– Am trei surori și o mamă.

– În familia asta sunteți doar fete?

– Nu. Am și un frate, Michael, de doisprezece ani. Îți închipui că e răsfățatul familiei.

– Cred că mama ta a fost o femeie foarte ocupată.

– E mai complicat. Unde mergem acum?

– Ar fi cazul să discutăm, spuse el și conduse spre locul acela izolat din afara orașului.

– Ți-e sete? o întrebă Ryan.

– Da, spuse ea apucând cu nesaț termosul pe care i-l întinse el.

Înainte de a bea, își aminti sfatul surorii ei, Becky. În deșert era bine să bei cu înghițituri mici.

– Știi, spuse Ryan privind-o zâmbitor, nu numai că ai foarte mult tupeu, dar ești și deșteaptă.

– Mulțumesc, spuse uimită Mattie.

– Hei, n-am vrut să-ți fac un compliment. Adevărul este că nu mai știu cum să mă port în societate.

– De când ești în Africa?

– De vreo șase ani, spuse el făcând câțiva pași.

Mattie îl urmă.

– Unde locuiești?

– Ce-i ăsta, un interogatoriu? râse Ryan. Iartă-mă. În Vernon, Texas. Dar nici măcar vacanțele nu mi le mai petrec acasă. Prefer să mă duc la Cairo, Dakar, Istanbul, în locuri de-astea.

– N-ai de ce să te justifici. Îți înțeleg ieșirile. Orice om normal se sălbăticește dacă stă atâta timp departe de casă, de civilizație.

– Să înțeleg că mă ierți?

– Dacă mă rogi. Dar nu e nevoie să-ți ceri iertare. Suntem parteneri de afaceri, nu prieteni. Parcă voiai să-mi

spui ceva important, confidențial. De ce n-ai vrut să stăm de vorbă în tabără?

– Pereții taberei au urechi. Cam în zece minute, orice decizie pe care-o luăm ajunge la guvern. Și probabil că-n douăzeci de minute, orice vânzător din Kosti o află. E greu să conduci astfel o afacere.

– Nu poți scăpa de spioni?

– Nici o șansă, scutură Ryan din cap dezgustat. Toți angajații din tabără ne sunt recomandați de guvern, dacă mă înțelegi. Nu putem să-i concediem. Și dacă o facem, suntem obligați să angajăm tot personal recomandat de ei. Doar paza taberei avem voie să ne-o asigurăm. Avem două contingente de luptători din triburile Nuba și Nuer.

– Am înțeles. Atunci, dacă vulturii de deasupra capetelor noastre nu sunt echipați cu camere de luat vederi, putem să discutăm? Ce voiai să-mi spui?

– Despre toată nebunia asta, drumul de fier, operațiunea, guvernul...

– Hai să stăm jos, spuse Mattie intrând în jeep. Spune-mi.

– În primul rând tribul Masakin ne sabotează. Nu ne lasă să terminăm calea ferată. Asta-i adevărat. Ceea ce am evitat să-ți menționăm este că drumul de fier străbate pământurile lor străvechi. Guvernul sudanez este musulman și nu are prea multe triburi reprezentative în zonă. Calea ferată ajută triburile musulmane și Kababish să ajungă în nord, pe teritoriile Masakin. Înțelegi?

– Până acum, da.

– Lucrurile se complică, continuă Ryan aprinzându-și o țigară. Așa cum Ahmed controlează Kosti, există câteva contingente de musulmani care încearcă să controleze triburile negre, ca Masakin. Acum. La sud de teritoriile Nuba există o mică porțiune care aparține tribului Nuer. Uite, spuse el făcându-i o schiță pe nisip cu vârful unui băț. O companie mare americană a descoperit un zăcământ de petrol pe pământurile tribului Nuer. Tribul Nuer pune preț pe vite. Dar petrolul îi ajută să-și cumpere mai multe. Însă nu au suficiente pământuri ca să le crească. Așa că încearcă să ajungă în nord, spre tribul Masakin. Astea sunt problemele majore în Sudan: religia, pământurile, noii îmbogățiți, vechile tradiții, și noii guvernatori musulmani care vor să țină sub control țara.

– Și noi construim calea ferată! Doamne! Cum am ajuns să ne băgăm în așa ceva?

– Fii liniștită. Noi suntem absolviți de păcat. Noi nu construim calea ferată. Doar o reparăm. Ce spui de asta?

– Nu crezi c-ar fi mai bine să construim plute și vapoare ca să scoatem toată echipa Latimore din zonă?

Ryan o privi ca pe o ciudățenie.

– Glumeam, zâmbi Mattie punându-și o mână mică în mâna lui.

Ryan îi strânse ușor mâna, acceptând acea atingere umană tandră, așa cum n-o mai făcuse de ani de zile.

– De fapt voiam să-ți sugerez altceva, spuse Mattie. Aș vrea să iau legătura cu liderul tribului Masakin.

– Poftim??? Crezi că poți rezolva ceva? Ha! Ești naivă! Află că oamenii aceștia sunt primitivi, dar nu-s proști. Planul ăsta ar putea fi foarte bine pus la punct de Artafi.

– Artafi?

– Da. Tribul Masakin îl consideră regele lor. În ciuda împotrivirii populației din Khartoum, care nu-l acceptă ca rege.

– Îl cunoști?

– Ne-am întâlnit.

– Perfect! Atunci să stabilim o întrevedere cu el și să vedem dacă putem să ajungem la o înțelegere.

– Domnișoară, începu Ryan serios, faci totul să pară prea simplu, dar nu-i chiar așa. Unde crezi că am stat în ultimele treizeci de zile? Am așteptat în aticamera consiliului tribului Masakin, încercând să obțin o audiență. N-avem nici o șansă. Nu vor să ne asculte.

– Poate că au un protocol special. Sunt vicepreședintele companiei Latimore. Ar trebui să mă asculte măcar pe mine. Trebuie să-i contactăm. Programează-mi o întrevedere cu consiliul.

– Ha! Cred că ai înnebunit. În veci nu vei pătrunde în camera consiliului!

– Nu cred în cuvântul niciodată. Trebuie să încerci o nouă abordare.

– Sigur! Nici n-ai idee ce-mi ceri, domnișoară. O spui de parcă m-ai ruga să-ți obțin un bilet la operă!

– Posibil, spuse Mattie rece. Dacă ești mai informat decât mine, atunci explică-mi și mie, care-s mai naivă, despre ce e vorba.

– Ți-aș explica eu ceva...

Mattie îl privi ușor speriată pe Ryan, care-și încleștase maxilarul și pumnii, părând gată să-i sară la gât. Bărbatul ăsta era un animal sălbatic periculos și trebuia tratat ca atare.

– Explică-mi, zise ea mai blând. Chiar vreau să înțeleg.

– Pe naiba! Stai jos și o să-ți explic cele vreo mie de lucruri pe care nu le cunoști!

– Ce e? întrebă ea tremurând speriată de atitudinea din ce în ce mai ostilă a lui Ryan.

– Hei, spuse el îmblânzit văzându-i figura îngrozită. N-am vrut să... Cred că nu-s obișnuit să tratez cu femeile.

– Ar trebui să începi s-o faci, spuse ea amar. Nici nu știi cât de greu mi-a fost să vin aici, să mă obișnuiesc cu Africa... Mă rog. Spune.

– Serios, iartă-mă. S-ar părea că-mi voi cere foarte des scuze de la tine. În general nu sunt un om rău, dar...

– Te cred. Chiar voiam să-ți fac vreo două, trei complimente, dar așteptam să fim singuri. Nu vreau să afle toată tabăra ce cred eu despre tine.

– Corect. Trebuie să-mi apăr reputația, râse Ryan.

– Spune-mi ce voiai să-mi spui.

– Chiar vrei să te întâlnești cu căpetenia tribului Masakin?

– N-am încotro. Dacă tribul Masakin ne distruge munca, trebuie să aflu de ce și să-i conving să n-o mai facă. Cu cât o fac mai repede, cu atât mai bine. Abia aștept să ajung teafără în Boston.

– Perfect. Dacă-i pe-așa, atunci trebuie să-ncep prin a-ți spune că obiceiurile tribului Masakin se deosebesc esențial de obiceiurile locuitorilor din Boston.

– Pun pariu că așa e!

– Nu fi sarcastică. Cultura lor este un amestec între cea agricolă și păstorit. Un membru al tribului Masakin pornește la păstorit de la vârsta de zece ani. Înainte de vârsta asta începe să muncească pământurile pentru comunitate. Și așa își petrece viața până la treizeci și cinci de ani, când, printr-o ceremonie specială, este introdus în consiliul celor bătrâni. Atunci se poate căsători și are voie să se așeze la casa lui, în sat. De la treizeci și cinci de ani nu mai luptă pentru tribul lui.

– Mai pe scurt.

– Mai pe scurt, căsătorie, consiliu.

– Am prins versurile, dar n-am înțeles muzica.

– Bine, spuse Ryan aprinzându-și altă țigară. Mai pe-nțelesul tău. Am treizeci și cinci de ani, pot intra în consiliul celor bătrâni. Dar mai e o problemă. Nu sunt căsătorit.

– Cum? Dar ești căsătorit. Soția ta tocmai a sosit la Kosti! Asta nu mi se pare o problemă. De ce nu...

– Tot n-ai înțeles. Nu mai sunt căsătorit de șase ani de zile. Toată lumea cunoaște acest lucru pe aici. Telefonul fără fir este mai eficient decât orice satelit.

– Nu poți să te prefaci? Am discutat foarte mult cu soția ta. Pardon. Am ascultat monologul soției tale. Sunt sigură că ar fi fericită s-o faci să simtă că ar fi în continuare soția ta.

– Doamne! De ce eu, Doamne?

Mattie se încruntă. În cei douăzeci și cinci de ani ai ei studiase destul de bine bărbații. Dar exemplarul din fața ei nu semăna deloc cu tatăl Latimore sau cu soțul lui Becky, Jake.

– Nu te bucura de răul altuia, spuse Ryan amenințând-o cu degetul arătător.

– Dar nu mă bucur! se apără ea. Sunt foarte îngrijorată. Nu e vorba numai de mine, ci de soarta întregii corporații Latimore al cărei reprezentant sunt!

– Mă bucur că gândești în felul ăsta. Ascultă-mă bine. Nu pot să mă prefac că sunt căsătorit cu Virginia. Dacă aș face asta, fosta mea soție ar lua-o în serios și ar începe să țipe că vrea la Cairo. Nu știu dacă ai observat, dar Virginia nu-i în toate mințile.

– Ei, n-aș merge chiar așa de departe cu afirmațiile. E mai... temperamentală.

– Crede-mă pe cuvânt. E nebună! O cunosc mai bine! Iartă-mă. Am promis că n-o să mai țip la tine. Dar mă scoți din minți. Crede-mă că la un moment dat, în drum spre Kosti, eram în stare să te arunc peste bord. Câteodată îmi vine să te împușc. Câteodată îmi vine să te...

Mattie îi sesiză gestul, dar, înainte să apuce să se apere, Ryan o prinse în brațele lui puternice lipind-o de pieptul

lui de fier. Ca toate membrele de sex feminin ale clanului Latimore, Mattie luase lecții de karate, dar acest bărbat nu-i dădu timp să-și expună talentele.

– Să nu îndrăznești, murmură printre dinți Mattie privindu-l drept în ochi.

– Serios? făcu Ryan și se aplecă deasupra ei, sărutând-o.

În ultimă instanță, Mattie închise ochii așteptându-se la un sărut violent. În schimb, se trezi plăcut impresionată de atingerea unor buze moi și tandre.

Dar înainte să se bucure de sărut, Ryan o eliberă. Cu ce greșise? Ceva era în neregulă. Mattie fusese sărutată și sărutase de zeci de ori. Atunci de ce se simțea frustrată?

– Acum, spuse ea încercând să pară detașată, dacă lupta corp la corp a luat sfârșit, poate că ar fi bine să revenim la afaceri.

– Te-ai înroșit, șopti Ryan incredibil de tandru.

Își bătea joc de ea?

– Bineînțeles că m-am înroșit! N-ai avut decența să te bărbierești în dimineața asta.

– Iartă-mă, spuse Ryan întorcându-se cu spatele.

– Stai așa. Vreau să văd dacă am înțeles bine. Îmi spui că ai vrut să obții o audiență în consiliul tribului Masakin, dar n-ai reușit pentru că nu ești însurat?

– Exact, murmură Ryan.

– Și pe mine cine mă oprește să obțin o audiență? Nu sunt bărbat.

– Doamne! Dacă nu mă asculți! Femeile, căsătorite sau nu, n-au voie în consiliu. Pot fi și regine.

– Hmmm. Nu mă mir. Doar trăim într-o lume a bărbaților, nu?

– Cam așa ceva.

– Deci, domnule Quinn, dacă ai fi însurat și ai reușit să obții o audiență, soția ta ce drepturi ar avea?

– Și-n acest caz există un protocol. Soția mea ar trebui să-mi stea alături peste tot. Apoi ar fi introdusă în consiliul femeilor. Nu știu ce se întâmplă mai departe. Nimeni nu mi-a putut da această informație. Și, sincer, nu m-a interesat. Probabil mănâncă prăjiturele și beau ceai.

– Vor să verifice certificatul de căsătorie?

– Nu. Nici n-au nevoie. Ți-am spus cum funcționează telefonul fără fir.

– Și doar în felul acesta vei putea obține audiența?

– Da. Dar ți-am mai spus. Membrii tribului nu sunt proști.

– Da, da, spuse Mattie gânditoare. Deci compania este foarte importantă. Bun! Trebuie să-ți facem rost de o soție! Unde funcționează acest consiliu?

– În Topari. Ce coci?

– Nimic otrăvitor. Avem nevoie de o femeie caucaziană, relativ tânără, care să joace rolul de soție.

– Și unde o găsim? Rostești o vorbă magică? Pică din cer?

– Nu fi prost! Iată-mă!

– Poftim? Tu? Tu, soția mea? Mai bine mă bat cu-n crocodil!

– Asta-i și părerea mea, spuse demnă Mattie. Dar o fac pentru companie. Sunt capabilă de... aproape orice!

Ryan își lăsă capul pe spate și izbucni într-un râs nestăvilit și contagios. De fapt, Mattie îl vedea pentru prima oară râzând cu poftă.

– Am spus aproape, repetă Mattie. Dacă va fi nevoie, voi juca rolul de soție. Dar va fi numai un rol. În preajma oamenilor voi fi...

– Iubitoare?

– Să spunem...

– Drăgăstoasă?

– Doar în public.

– Vom fi nevoiți să ne sărutăm din când în când, știi? spuse el privind-o cu coada ochiului.

– Probabil. Doar în public. Crezi că ești în stare să joci puțin teatru?

– Nu prea cred că va înghiți cineva gogoașa asta.

– De ce?

– Mai e o problemă. Vom fi obligați să dormim împreună.

– Hei! Nu ți se pare că mergi cam departe?

– Este singura soluție, spuse Ryan din vârful buzelor.

– Dacă n-aș face asta pentru binele companiei, nici nu m-aș gândi. Dar mă sacrific!

– Înțeleg.

– Atunci de ce mi se apre că sunt manipulată?

– A fost ideea ta, domnișoară dragă. Dar e imposibil să-i facem pe ceilalți să ne creadă dacă nu credem și noi un pic ce facem.

– Naiba să te ia! Bine. Du-te și obține o audiență pentru domnul și doamna Quinn. Dar ai grijă! Dacă faci vreun pas greșit, o să te lovesc acolo unde te doare mai tare și-o să cânți la vocea întâi toată viața.

– Când te muți la mine? zâmbi Ryan.

– Din seara asta, spuse Mattie scârbită. Dar am și eu o întrebare, domnule Quinn. Cum ți-a revenit așa de repede entuziasmul? Fii sincer!

– Degeaba îți spun. Se vede clar că nu mă placi. Să știi că nici eu nu vreau să mă mai pricopsesc cu o soție atârnată de gât. După ce se termină toată povestea mă voi dedica vieții mele liniștite de burlac. Sincer să fiu, prefer să mă prefac că sunt căsătorit cu tine decât să mă însor pe bune cu o fufă proastă și plină de fițe.

– Ai dreptate. Nici o femeie cu capul pe umeri nu te-ar dori de bărbat.

– Și, oricum, tu nu faci parte din categoria asta.

Mattie respiră adânc încercând să se calmeze. Ryan Quinn era singura șansă pe care o mai avea. Doar prin el va reuși să-și ducă la bun-sfârșit misiunea pentru care venise în Africa. Și nu voia să-și dezamăgească familia.

– Bine. Deci așa rămâne. Dar ar mai fi de rezolvat o mică problemă.

– Și anume?

– Te-aș ruga insistent să ai grijă ca Virginia să nu mă măcelărească după ce aude că vrem să ne... „căsătorim“.

Capitolul 4

Una era să glumească cu Ryan pe un deal în deșert și alta era să facă față realității, în tabăra Latimore. Se întorseseră din mica lor expediție într-o atmosferă prietenească. Deja flirtau unul cu celălalt. Nu se mai urau. Se înțepau, dar în același timp își zâmbeau.

Când intrară pe poarta înaltă a taberei, războinicul negru le ură bun-venit, dar când intrară în clădirea administrativă, totul se schimbă.

Ahmed îi aștepta în ușă, iar Virginia îi privea urât.

– Te sfătuiesc să te duci la tine în bungalou și să începi să-ți împachetezi bagajele, șopti Ryan.

– Mi se pare că leii ăștia abia așteaptă să ne muște. Crezi c-ar fi mai bine dacă m-aș sinucide?

– Hai, curaj, spuse Ryan împingând-o spre bungaloul ei.

– Stai așa, interveni Ahmed apucând-o pe Mattie de braț. Unde te grăbești, domnișoară? Vreau să-ți verific actele. Hai cu mine.

Ryan se băgă imediat între ei.

– Dacă vrei să-i verifici actele, fă-o aici, spuse el în arabă. Domnișoara Latimore este vicepreședintele companiei și trebuie să te porți cu ea cu mănuși, tinere prieten. Nu uita că oricând pot lua legătura cu șeful poliției din Khartoum și cu media internațională.

Ahmed se înverzi.

– Nu uita că sunt reprezentantul guvernului din Kosti, spuse el cu voce sugrumată.

– Nu uita că te afli în mijlocul taberei Latimore, șuieră Ryan. Paznicii noștri nu sunt prea prietenoși cu reprezentanții guvernului! Și s-ar putea să pățești un mic accident, Ahmed. Și nu vrem să se întâmple așa ceva, am dreptate?

– De ce te bagi?

– Pentru că domnișoara se află sub lancea mea, spuse Ryan punându-și un braț peste umerii lui Mattie.

Mattie tremură. „Sub lancea mea" era o expresie foarte grăitoare.

– Bine. Altă dată, spuse Ahmed fierbând.

– Dacă nu te potolești, Ahmed, tatăl tău va jeli.

Ahmed păli.

– *Inshallah*, spuse Ryan privindu-l pe Ahmed cum se îndepărta. Cum o vrea Dumnezeu.

– Ce e toată porcăria asta? întrebă Virginia apropiindu-se de ei.

Virginia avea o fire temperamentală și asta se reflecta în tonul și atitudinea ei.

– Nimic interesant pentru tine, spuse Ryan indiferent încercând s-o ignore.

Mattie intră în casă și începu să împacheteze la repezeală. Virginia o urmă. Se așeză pe marginea patului pufăind din țigară.

– Să înțeleg că pleci? întrebă Virginia dând nervoasă din picior.

– Nu chiar, spuse Mattie uitându-se o clipă la privirea ei satisfăcută.

Nu. Virginia nu era dezechilibrată, ci nebună. Femeia aceea nu avea ce să caute în mijlocul Africii, ci mai degrabă undeva, într-un sanatoriu pentru bolnavi psihic.

– Virginia, spuse Mattie oprindu-se din împachetat. Eu mai am niște bani. Dacă vrei, îți dau să-ți cumperi un bilet de avion, ca să te întorci acasă. Africa nu-ți prieste.

– Să mă întorc acasă? Cred că ai înnebunit! Dacă mă întorc în State fără șaptesprezece mii de dolari sunt moartă.

Mattie crescuse într-o familie bogată. Dar ea împreună cu toți frații ei primeau o sumă lunară pentru care munceau. Și fiecare bănuț era cheltuit cu atenție. Așa că șaptesprezece mii de dolari i se păreau o sumă importantă.

– Șaptesprezece mii? șopti ea trântindu-se în fotoliu.

– Exact! spuse Virginia trăgând cu nesaț din țigară.

– Și cine vrei să-ți dea suma asta mare?

– Ryan are o fermă în Texas. Valorează de zece ori mai mult decât suma de care am eu nevoie. Sunt sigură că vrea s-o vândă. Și n-am de gând să te las să-mi stai tu în cale. Deci, te întorci în State?

– Nu chiar, spuse Mattie sărind în picioare și strângându-și bagajele.

– Atunci? Fii mai precisă.

– Mă mut în altă parte. Aici n-am loc de tine.

– Sigur. Ești vicepreședinte, spuse Virginia veninos. Cum ai primit funcția asta? Te-ai culcat cu directorul?

– Nu, râse Mattie. Niciodată, Doamne ferește. Mama mea s-a culcat cu el.

– Ei, atunci... spuse Virginia, dar n-apucă să termine, că Ryan intră în cameră.

– Ești gata? întrebă el.

– Absolut, spuse Mattie săgetând-o pe Virginia din priviri.

– Hai, treci, ordonă Ryan observând animozitatea dintre cele două femei. Asta e tot? întrebă el luându-i bagajele.

– Totul în afară de mine.

– Atunci hai să mergem. Cred că te poți transpora și singură.

– Ne mai vedem, Virginia, spuse Mattie aruncându-i o ultimă privire. În caz că nu te răzgândești.

– O să plec imediat ce-mi ating scopul. Unde te muți?

– Nu știu. Unde spune Ryan, zise Mattie observând-o pe Virginia care luase o perie de pe noptieră.

Din experiență, Mattie știa că Virginia nu avea nevoie să se pieptene. Așa că ieși repede, și bine făcu, pentru că în urma ei, peria se izbi puternic de ușă.

*
* *

Bungaloul lui Ryan era aproape de clădirea administrativă și părea de două ori mai mare decât al ei. Mattie coborî grațios din jeep, își aranjă hainele și-l așteptă pe Ryan să termine de cărat bagajele în casă.

– Cred că ar fi perfect s-o facem, spuse Ryan.

– Ce să facem?

– Să ne sărutăm. Avem o asistență serioasă la câțiva metri de noi. N-ai observat?

– Doamne! Cum o să-i explic asta mamei?

– Mamei? râse Ryan. Doamna aceea mărunțică din Boston? Mai degrabă m-aș teme de tatăl tău.

– Nu te lăsa furat de aparențe. Mama e șefa! Așa că gândește-te și tu la o explicație bună, ca să nu-ți zboare capul de pe umeri.

– Sunt obișnuit să bag capul la cutie. Și n-am de gând să trec prin Boston prea curând. Hai, fetițo, cooperează.

Mattie nu avu vreme să se gândească de două ori la ce făcea, că Ryan se aplecă și o sărută, tăindu-i respirația.

Apoi totul se petrecu ca prin vis. Ryan o eliberă, o luă de mână și o conduse în casă. Abia acolo Mattie își mai reveni.

Hmmm. Covoare pe podea, draperii goase la ferestre, mobilă scumpă, aer condiționat, o baie confortabilă și trei uși închise. Cine era Ryan?

– Vrei să pornești aerul condiționat? spuse Ryan. Nu știu de ce, dar parcă s-a făcut foarte cald.

– Așa e, râse Mattie.

– Nu văd ce e de râs, spuse Ryan serios. Uite, acolo e camera ta. Ușa din mijloc dă în bucătărie.

– N-am mai întâlnit un bărbat atât de lipsit de simțul umorului, spuse Mattie clătinând din cap.

– Așa e, spuse Ryan trântindu-i bagajele în brațe. Și mi se pare tare ciudat. Oamenii care m-au cunoscut când eram mic, îmi spun că eram cel mai haios copil din lume. Vrei să bei ceva?

Mattie își duse bagajele în camera ei și apoi îl urmă pe Ryan în camera de zi, unde se așeză pe canapeaua mare din centru. Ryan turnă băutură în două pahare, își trase un scaun aproape de ea și-i oferi un pahar.

– Hai să toastăm, propuse el.

– Noroc! îi ură Mattie și apoi dădu paharul peste cap.

Nu apucă să înghită bine, că se înroși la față și scuipă băutura înapoi în pahar cu un gest nu tocmai feminin.

– Hei, ce-ai pățit? întrebă Ryan bătând-o pe spate.

– Dacă n-ai reușit să mă otrăvești, ai de gând să mă omori din bătaie? reuși Mattie să spună printre sughițuri.

– N-am vrut să... spuse Ryan și dispăru în bucătărie.

Reveni cu un pahar mare cu apă.

– Ce-a fost asta? întrebă Mattie după ce-și reveni.

– *Rakki*. Vin de palmier dublu rafinat. O băutură locală.

– Acum înțeleg de ce ești ferit de boli. Nici un virus nu s-ar atinge de tine.

– Te simți mai bine?

– Da. Înțelege. Sunt o simplă băutoare de bere. Nimic mai mult.

– Există și o bere locală. *Kaffir* se numește. Dar are alcool treizeci la sută și am crezut că e prea tare pentrut ine.

– Îți mulțumesc. Ești foarte atent. Limonadă ai?

– Nu. Ceai. Vrei?

– Accept, ce să fac?

– Ai uitat că apa de aici trebuie fiartă?

– Bine. Înțeleg.

Mattie îl privi pe Ryan ieșind din cameră, admirându-i mișcările de felină. Trupul masculin începea s-o pasioneze. Își petrecuse oare prea mult timp din viață învățând? Ce se petrecea cu ea? Începeau să-i iasă la lumină instinctele sexuale?

N-avu timp să se gândească prea mult la problemă, că Ryan se întoarse cu o ceașcă cu ceai aburind.

– Îmi place locuința asta, spuse Mattie după câteva secunde de tăcere. Cochetă.

– Beneficiez de anumite privilegii.

– Și soția ta?

– Fosta soție, o corectă el.

– Pare bolnavă, spuse Mattie cu compătimire.

– Și? Ce vrei acum? Să-ți ofer un tablou complet?

– Nu chiar, spuse ea.

Nu voia să-i lase impresia că o interesa prea mult viața lui.

– Bine. Îți povestesc despre fosta mea soție. M-am căsătorit cu Virginia acum opt ani. A fost o căsătorie pe

care ea și-a dorit-o, pe care familia mea și-a dorit-o, numai eu nu. Nu ne potriveam. Ceea ce s-a și dovedit. Acum șase ani, am divorțat.

– Șase ani? repetă Mattie gânditor. Mult. Și de atunci n-ai mai întâlnit nici o femeie cu care să vrei să te căsătorești?

– Una sau două. Dar n-am simțit nevoia să mă leg din nou. Oricum, Virginia îmi va sta atârnată de gât toată viața.

– Te simți responsabil pentru ea?

– Sigur că da. Acum opt ani eram un trio. Eu, Joe Sullivan și ea. Virginia m-a ales pe mine. Și într-un an de zile și-a dat seama că nu ne potriveam. Virginia m-a părăsit și s-a mutat cu Joe. După doi ani, Joe a dat faliment și s-a sinucis. Joe provenea dintr-o familie foarte bogată. Poate cea mai bogată din Texas. Dar a dat faliment. Îți poți imagina așa ceva?

– Mmm... da. Texasul și petrolul merg mână-n mână. Și asta a distrus-o pe Virginia?

– Da. Stai așa. Să nu înțelegi greșit. Nu moartea lui Joe, ci falimentul lui. Și la asta ea a avut o contribuție esențială. În caz că n-ai aflat până acum, fosta mea soție este o mare amatoare de jocuri de noroc.

– Am auzit ceva. Dar credeam că-i o glumă.

– Nu-i o glumă prea bună.

– Mi-a spus că... are nevoie de o sumă mare de bani.

– Sunt convins. S-a împrumutat cu mai mult decât își putea permite. Dar o las să mai fiarbă.

– Sunt sigură că banca o va mai amâna.

– Deși ești vicepreședinte, te văd cam naivă. Crezi că mai are credit la bancă? Nu. S-a împrumutat de la o persoană fizică. Un cămătar. De ce crezi că a venit până-n Sudan? O fugăresc cămătarii...

– Și, continuă Mattie înghițind în sec înfricoșată de perspectivă, ai de gând s-o ajuți?

– Desigur. Eu sunt cauza tuturor problemelor ei, așa că mă simt responsabil. Așa că o voi ajuta, în cele din urmă. O să-și revină. Și în doi ani o să se întoarcă la mine s-o ajut. Și tot așa. Până când unul din noi va muri. Acum înțelegi?

– Da. Lăsând asta la o parte, când vom porni prin țară?

Ryan îi aruncă o privire dezgustată.

– Am făcut aranjamentele acum o oră. Tot ce te rog e să nu părăsești tabăra neînsoțită. Ahmed e neiertător.

– Hei, nu poate fi așa de rău! Ahmed e un băiețel căruia i s-a urcat la cap poziția importantă pe care o ocupă.

– Nu poate fi așa de rău! o îngână el pufnind. Tot n-ai înțeles care-i situația politică în țara asta? Guvernul se luptă deschis cu triburile rebele. Iar Ahmed? Ahmed e o broască mare într-o baltă. Nu te lăsa păcălită de vârsta lui. Are putere și nu mă refer la cea fizică. Și e foarte răzbunător. Bine. Acum mă duc puțin pe-afară să văd cum mai stau treburile. O să-ți comand cina la cantină.

Ryan ieși lăsând-o pe Mattie cu gândurile ei. Ahmed răzbunător? Nu. Era doar un copil mare. Ca toți bărbații, de altfel.

*
* *

Doi negri de statură medie sosiră într-o jumătate de oră purtând pe brațe tăvi cu mâncare. Negri de statură medie, adică de talie europeană, pentru că, în tribul din care făceau parte, majoritatea bărbaților aveau doi metri înălțime.

Aranjară masa din camera de zi ignorând prezența lui Mattie și îl așteptară pe Ryan disciplinați. Ryan sosi peste cinci minute, inspectă masa și le făcu semn negrilor să părăsească încăperea. Aceștia plecară la fel de tăcuți cum sosiseră.

Mattie îl privi uimită pe Ryan. Apariția lui era total nouă. Purta costum și cravată, era bărbierit și părea gata de recepție. Bine, nici ea nu arăta rău. În jumătate de oră avusese timp să facă o baie. Dar alesese să se îmbrace cu o rochie simplă, de mătase cafenie.

– Nu credeam că mai vii la masă, spuse Mattie.

– Nici eu nu credeam. Dar am avut timp să termin toată treaba. În plus, acum e timpul să ne dăm în spectacol.

– Sigur. Ryan bin Quinn își vizitează haremul. Când mă voi întoarce acasă, în State, o să pot scrie un întreg roman despre asta.

– Dacă o faci, îți rup gâtul. N-am nevoie de publicitate.

– Ha! Și de unde o să afli ce fac eu acolo?

– N-ai de unde să știi. Am sursele mele. Auzi? De ce trebuie să ne certăm tot timpul? Hai să încercăm să ne simțim bine. Vrei să te servesc?

– Sigur. Nu mi-l pot închipui pe Ryan Quinn politicos, dar... Iartă-mă, spuse ea privindu-l în ochi. Te rog.

Mâncară încet, savurând fiecare înghițitură stropită cu vin bun, marocan, discutând lejer. După ce terminară, Mattie strânse farfuriile și turnă cafea în două cești.

– Ai aflat ceva în legătură cu călătoria? întrebă Mattie.

– Da. Plecăm poimâine, la miezul nopții.

– Așa de curând? Speram să mă bucur de patul moale din camera mea mai multe nopți. De ce ne grăbim?

– În primul rând, *Sanda*, festivalul, începe curând și triburile se vor aduna la Topari. Ar fi un moment ideal ca să ne facem apariția.

– Înțeleg. Dar de ce nu plecăm peste trei sau patru zile? Am nevoie de opt ore de somn. Altfel nu funcționez prea bine. Bun. Și-n al doilea rând?

– Ahmed și-a pus gardă la poartă. Am aflat că sunt instruiți să aibă grijă de blonda *ferenqi*.

– Doamne! Mai există vreo blondă pe aici?

– Nu, râse Ryan.

– Și asta ți se pare amuzant? Sudanezul ăla mic abia așteaptă să mă facă bucățele și ție-ți vine să râzi. Frumos, n-am ce zice!

– Hei, nu te isteriza! Cred că Ahmed nu vrea decât să te seducă. N-are ce face cu tine bucățele.

Ryan se apropie de ea, o ridică în picioare și încercă s-o îmbrățișeze. Dar cu fetele Latimore nu era de glumit. Mattie îl îmbrânci cu putere și-l trânti pe canapea.

– Ar trebui să iau lecții de umor, mormăi Ryan.

– Îți dau eu, câte vrei! spuse Mattie amenințător. Cum naiba ai de gând să mă scoți din tabără, dacă Ahmed mă ține sub observație?

– Noroc cu tehnologia modernă! Vom folosi un elicopter!

– Atunci de ce naiba am călătorit două zile și două nopți cu vaporul ăla primitiv?

– Vrei să te liniștești? Lasă-mă să-ți explic, spuse Ryan scuturând-o bine de umeri. Adevărul era că-i venea s-o sărute pe gură și s-o bage în pat, dar își alungă repede gândurile necurate și continuă: Compania are două elicoptere. Dar evităm să le folosim, ca rebelii să nu ne confunde cu inamicii. Ți-am mai spus că armamentul lor e foarte evoluat.

– Și ce, ai de gând să mă transformi într-o țintă zburătoare?

– Doamne! Când o să ajungem să fim pe aceeași lungime de undă? De fiecare dată când spun ceva, interpretezi aiurea. Nu vei deveni o țintă zburătoare! Rebelii nu atacă noaptea! O să zburăm cât mai departe de teritoriile lui Ahmed, după care aterizăm și ne continuăm călătoria pe pământ!

– Nu țipa la mine! N-am trei ani!

– Țip la tine cât vreau, ai înțeles? Ah! La naiba! Am promis! Bine. Nu mai țip la tine, dar fii și tu mai înțelegătoare. Mai vrei niște cafea?

Cinci minute reușiră să discute calm. Despre vreme, despre trecut, anecdote. Dar nu se bucurară prea mult timp de atmosfera plăcută, că Virginia intră peste ei trântind ușa de perete.

– Deci asta plănuiați! Știam eu că e ceva între voi! Luați o cină intimă înainte de a vă băga în pat? Te-am avertizat, blondo, să nu te bagi între noi!

– Hei, hei! Potolește-te! strigă Mattie la ea exasperată. Și dacă ar fi așa cum ai spus, ce te interesează?

– O să-ți arăt eu!

– Cred că ai băut cam mult, Virginia, interveni Ryan. Calmează-te. Discutam niște strategii ale companiei.

– Sigur! Așa credeam și eu! pufni Virginia. De asta te-ai îmbrăcat ca o târfă?

Mattie se sufocă de indignare. Își pusese cea mai decentă rochie pe care o avea. Virginia era oarbă? La ea nu se uita? Rochia ei decoltată cu sclipici ce mai era?

– Virginia, pleacă, te rog, spuse abia stăpânindu-se Ryan.

– N-am de gând să stau cu mâinile-n sân! amenință Virginia. O să vedeți voi!

În acel moment, Virginia se repezi cu unghiile ei lungi și roșii direct spre fața lui Mattie, peste masa plină cu cești de cafea și băutură, pe care o dărâmă.

Din fericire, reacțiile lui Mattie erau la fel de ascuțite ca și limba. Se ridică rapid de pe scaun și se apără cu mâinile.

Nici Ryan nu stătu degeaba. O apucă pe Virginia pe la spate de talie și o ridică în aer. Virginia se prăbuși în

brațele lui și începu să plângă. Ryan îi șopti ceva la ureche și Virginia păru să se mai potolaească. Apoi își luă geanta căzută pe jos și ieși, cu umerii lăsați.

Ryan închise ușor ușa în urma ei și oftă exasperat.

Mattie privi în jur. Pe jos erau împrăștiate cești și pahare pe jumătate sparte.

– Lasă-le, spuse Ryan. O să le curețe cineva dimineața.

– Ce i-ai spus?

– Că dacă nu pleacă nu mai vede nici un ban.

– Ar fi trebuit să-mi închipui. Bine. Cred c-ar trebui să încep să-mi fac bagajele. Cât timp vom lipsi?

– Zece, cincisprezece zile. Te sfătuiesc să-ți iei cu tine și hainele alea *dishdashes* pe care le-ai cumpărat din Kosti.

– Ai dreptate. Mă voi întâlni cu regina. Crezi că va fi un anume ceremonial?

– Desigur. Eu voi vorbi cu consiliul, iar tu, cu regina.

– Atunci, voi fi nevoită să mă îmbrac la fel ca ele. Ce crezi că vor purta?

Ryan rânji satisfăcut.

– De ce râzi?

– Mă întrebai ce vor purta femeile?

– Da.

– Nimic. Tribul Masakin crede în goliciunea trupului în timpul ceremoniilor.

Capitolul 5

– Hei, asta-i prea mult! Arogantule ce ești! Să nu-ți închipui că o să ai privilegiul de a mă vedea goală! Unde naiba-i elicopterul ăla?

– O să apară. Când i-am spus pilotului ce pasageri are, a înlemnit.

Noaptea era înghețată. Nimic nu mișca în jur. Nici măcar aerul. Luna era acoperită de nori și tabăra era scufundată în întuneric. Porțile principale erau închise și păzite de șase sudanezi, soldați de-ai lui Ahmed.

– Bun, și acum ce facem? întrebă Mattie în șoaptă.

– Așteptăm, spuse Ryan inhalând cu nesaț fumul de țigară.

– Te crezi tare deștept, nu-i așa?

– Dargă Mattie, știu că nu mă placi. Dar, fii bună și scutește-mă. Măcar până apare elicopterul.

– Nu e vorba că nu te plac. Dar... mi s-a făcut frig.

– Lasă asta.

– Să știi că-mi place de tine. Îți admir calitățile de administrator, de conducător, dar...

– Dar personal?

– N-ai nici un defect major, dar... Nu știu. Uite elicopterul!

– Da, uite-l. N-a întârziat decât trei minute.

Deasupra lor se aprinseră luminile puternice de aterizare ale elicopterului. Zgomotul mașinăriei se auzea pe o rază de câteva sute de metri. Cu cât se apropia mai mult de ei, cu atât praful din jur se ridica mai des, înecându-i și intrându-le în gură, în păr și-n haine.

– I-ar prinde bine o spoială proaspătă, remarcă Mattie privind cu îndoială elicopterul.

– Vezi cum ești? La asta mă refeream. Există ceva ce să nu critici? Da. Elicopterul ar trebui vopsit. I-ar trebui și un motor nou, iar pilotului i-ar prinde bine un somn bun. Ce mai ai de spus?

Ușa elicopterului glisă într-o parte și o scară metalică ieși în afară.

– Dacă pilotul e prea obosit, țipă Mattie încercând să acopere zgomotul produs de elice, pot să trec eu la comandă!

– Să nu-mi spui că te pricepi la pilotaj? întrebă el ajutând-o să urce.

– Ba da. De la șaptesprezece ani!

– A! De săptămâna trecută?

Mattie se pregăti să-i dea o replică, dar se abținu. De ce să-i spună lui Ryan că avea douăzeci și cinci de ani? Nu era problema lui.

După ce se așezară pe scaunele lor, luminile se stinseră și mașinăria decolă.

Le era aproape imposibil să comunice. Zgomotul din interior era mai mare decât cel de afară. Dar mai bine așa. Mai bine? Ce minciună! Lui Mattie Latimore îi plăcea să vorbească. Cu oricine. Și din când în când îi plăcea să mai și asculte. Dar ura tăcerea.

Îl privi pe Ryan. Era scufundat în studierea unor acte pe care le analiza la lumina unei lanterne minuscule. Semăna cu un spion. Doamne! Ce fel de om era Ryan? Se aflau în mijlocul unei aventuri în Africa și el studia niște acte plictisitoare!

Nu-i strica o tunsoare. Părul negru începuse să i se cârlionțeze în jurul gâtului. Nu-i stătea rău, dar lucra la compania Latimore, ce naiba! Putea să pună pariu că un milion de femei ar fi dat o avere ca să-și treacă degetele prin părul lui. Și Mattie era femeie.

Probabil că Ryan îi simțise privirile pentru că-și ridică ochii din hârtii și se uită la ea întrebător.

Mattie închise repede ochii și se prefăcu că doarme. Pe cine prostea?

Tatăl ei avea dreptate. Domeniul în care lucra aparținea bărbaților. Și ca să reușească, trebuia să muncească de două ori mai mult decât un bărbat. Ce conta că era fiica patronului? Ba chiar, acest fapt consti-

tuia un dezavantaj. Și tatăl ei n-avea de gând să coboare standardele ca s-o ridice pe ea. Și nici Mattie nu-și dorea așa ceva. Voia să le dovedească tuturor că poziția ei în companie era câștigată pe merit. Numai dacă n-ar fi întâlnit oameni ca Ryan Quinn! Cu astfel de bărbați era greu să te lupți.

*
* *

O trezi impactul aterizării. Mattie deschise ochii în momentul în care zgomotul elicei se stinse. Privi în jur. Pilotul aterizase într-un întuneric desăvârșit. Ignoră mâna întinsă a lui Ryan și sări la întâmplare pe pământ.

După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu o mașină oprită la câțiva metri în fața lor. Un bărbat se apropie de ei și spuse:

– *Hujambo.*

Ryan repetă salutul. Bărbatul necunoscut trecu pe lângă ei și urcă în elicopter fără să mai spună nimic.

– Unde ne aflăm? întrebă Mattie șoptind conspirativ.

– Poți să vorbești cu voce tare, râse Ryan. Suntem singuri pe o rază de douăzeci de kilometri. Sper.

– Credeam că zburăm la Topari. Nu văd nici un sat, nici o luminiță prin zonă.

– Hai, taci și urcă în mașină, spuse el împingând-o destul de puternic de la spate.

Nu apucă să se instaleze bine pe scaun, că elicopterul decolă. Mattie, care tocmai voia să-i dea lui Ryan o replică usturătoare, nemulțumită de felul în care o trata, începu să tremure. Acum erau complet singuri în mijlocul necunoscutului.

– Hei! Elicopterul! spuse ea speriată. A plecat!

– Da. Ce credeai? Că ne urmează?

– Ar fi cazul să-mi explici ce se întâmplă. Toată povestea a devenit cam serioasă.

– Și, ce? Ți s-a făcut frică?

– N-ar trebui? Sunt și eu om. Cred că oricui i-ar fi frică.

– Corect. Ei, ca să te mai liniștesc, îți mărturisesc că și eu am momentele mele de panică. Dar acum nu e cazul.

– Spune-mi care-i planul.

– Elicopterul se îndreaptă în partea opusă a țării. Îl vom păcăli pe micul Ahmed. Mâine dimineață o să ne caute prin Sennar, pe Nilul Albastru. Și așa vom scăpa de el.

– Parcă am fi într-o poveste cu Sherlock Holmes, râse Mattie ușurată. Vezi? Dacă-mi explici, totul devine mult mai simplu. Dar chiar crezi că Ahmed e periculos?

– Nu trebuie să ne asumăm riscuri inutile. Suntem într-o parte a lumii în care legile nu sunt întotdeauna aplicate.

Ryan porni motorul, aprinse farurile și mașina începu să sară peste tot felul de hârtoape.

– De ce are volanul pe dreapta? întrebă Mattie. Când am urcat, am crezut că vrei s-o conduc eu.

– Este o mașină de teren englezească. Una dintre cele mai bune modele din lume, la ora actuală. Dar unde naiba o fi drumul?

– Poftim? Nu știi unde e drumul???

– Liniștește-te, râse Ryan, ai noroc. Tocmai l-am găsit. Acum mergem în direcția sud-vest. Munții Koalib sunt la o sută șaizeci de kilometri în fața noastră.

Informația o mai liniști pe Mattie. Nu știa care erau munții Koalib, dar măcar exista un punct de reper. După ce trecură de primul sat care le ieși în cale, Ryan mai conduse câteva minute și opri mașina.

– O să înnoptăm aici, spuse el. N-am dormit astă-noapte și drumurile astea sunt periculoase.

– Să nu-mi spui că avem probleme cu traficul. N-am întâlnit nici o mașină pe drum. Și ce rost are să dormim în pustietate? Hai mai bine să închiriem o cameră, undeva. Nu se poate să nu găsim un han în satul prin care am trecut.

– Satul prin care tocmai am trecut n-are mai mult de patru sute de locuitori. Drumul pe care mergem este un drum de caravane. Și în satul prin care am trecut, există, ca în orice sat din Africa, cât de mic ar fi el, un caravanserai. Problema e că acolo unde sunt cămile, sunt și tot felul de insecte. Așa că prefer să-mi amenajez un loc de înnoptat curat.

Mattie cântări situația. Ce era mai rău? Un roi de insecte sau prezența lui Ryan Quinn? Lăsă soarta să decidă. Aruncă o monedă de metal în aer și o prinse. Cap.

– Bine, spuse Mattie scurt.

– Cum? Nu protestezi? întrebă Ryan uimit.

– Nu. Doar sugerez c-ar fi mai bine să ne ascundem sub copacii aceia, spuse ea arătând un pâlc de copaci crescuți pe un deal în fața lor.

– Vorbești serios?

– Da. Ce, vrei să ne bată soarele-n cap când ne trezim?

– Tot uit că tu ești șefa! spuse el mustăcind. Ar trebui să-mi reamintești asta din când în când.

Ryan porni motorul și parcă sub copacii scunzi cu ramuri întortochieate, așa cum propusese Mattie.

– Mă duc să scot cortul din portbagaj, spuse el coborând din mașină.

– Hai că te ajut și eu.

Da. Cortul. Ryan aducea cortul și totul avea să fie în regulă. Ce? Nu puteau dormi împreună sub același cort? Dar dacă n-avea decât sacul dublu de dormit? Mai risca să se înghesuie cu el în același culcuș? Brațele, picioarele, spatele și gâtul o dureau din cauza drumului lung și anevoios pe care-l străbătuseră. Nu putea să doarmă în mașină.

În douăzeci de minute montară cortul. Apoi, Ryan se pregăti să aprindă un foc de tabără. Mattie se sprijini de trunchiul unui copac. Dar în același moment sări ca arsă și începu să țipe:

– A! Am fost înjunghiată!

Ryan izbucni în râs.

– Hei, vorbesc serios! Ia vezi, ce am în spate?

Ryan se apropie de ea abia stăpânindu-se.

– Nu văd ce-i de râs! bătu ea din picior enervată.

– Întoarce-te, spuse Ryan mustăcind.

– De ce naiba râzi?

– Nu mai râd, promit! E un spin mare. Gata. Stai că ți-l scot imediat. Nu doare.

– De unde naiba a apărut? M-am sprijinit de copacul ăsta și am simțit cum îmi intră ceva în spate. De ce nu m-ai avertizat că locul ăsta e plin de capcane?

– Credeam că știi. Ai vrut să ne instalăm sub copacii ăștia. Nu-i o idee rea, dar trebuie să ai grijă. Știi ce sunt? Accacia. Majoritatea plantelor din Africa au spini.

Lui Mattie îi luă o jumătate de oră ca să se calmeze. În tot acest timp, Ryan încercă s-o ignore și se chinui să aprindă focul. După ce reuși, Mattie îl privi cu admirație din cap până-n picioare. Deși arăta ca o felină periculoasă, se putea baza pe el.

– Știi, mă întrebam de ce e așa tăcut pe aici, spuse ea. Toată noaptea n-am văzut picior de animal sau de vietate. Parcă am fi în mijlocul deșertului.

– Înțeleaptă remarcă, o tachină Ryan. Seceta asta durează de zece ani. Toată zona vestică a Sudanului, Etiopia, Republica Africa Centrală sunt uscate. Am auzit că atunci când întâlnești lei, elefanți, struți, leoparzi și girafe, se termină sezonul uscat. Vrei ouă fierte?

– Aș mânca aproape orice.

– Se aude că se întorc *kiljos*, spuse Ryan turnând apă dintr-un bidon într-o cană de metal. Astea sunt berzele africane care vestesc ploile. De fapt, și acum, pe seceta asta, mai poți vedea din când în când câte un vultur. Chiar și câte un leu bătrân. Și ăștia sunt cei mai periculoși. Îți dai seama cât de înfometați sunt? Ar ataca orice. Chiar și un om. De-a lungul Nilului nu sunt probleme. A, și bineînțeles, trebuie să fii atentă la șerpi.

– Poți să-i deosebești pe cei veninoși de ceilalți?

– Nu există ceilalți, domnișoară. Ia și mănâncă asta, spuse el întinzându-i o lipie umplută cu ouă fierte, curățate de coajă. Imediat e gata și cafeaua.

După ce terminară de mâncat și de băut, Ryan aduse... doi saci de dormit! Asta era bine. Ryan își scoase ghetele și le aruncă în cort.

– Te sfătuiesc să-ți pui pantofii într-un loc mai ferit. Dacă-i lași pe afară s-ar putea să-și facă culcuș în ei vreun șarpe sau vreun scorpion.

Ryan își mai scoase cureaua de la pantaloni, cămașa și se ghemui confortabil în sacul de dormit, cu un zâmbet maliții pe chip.

Mattie îl privi câteva secunde, apoi se băgă încălțată și îmbrăcată în sacul ei de dormit. Nu știa dacă reușea să pună geană pe geană. Era prea agitată. Ce-i venise să intre în încurcătura asta și să se dea drept soția lui Ryan Quinn? Nu că ar fi fost o idee rea. O făcea pentru binele companiei. Dar era periculos. Dacă începea să se creadă soția

lui? Chiar dacă Ryan o enerva îngrozitor, îi plăcea de el. Era un bărbat adevărat și nu părea s-o ia prea în serios. Și asta o enerva și o încânta în același timp. Ce voia de fapt de la el?

Se mai chinui o perioadă și, în momentul în care soarele apăru pe cer, adormi.

Ryan se foi puțin, deschise ochii și o privi pe furiș. Ce dulce era Mattie Latimore. Chiar dacă își lua prea în serios rolul de vicepreședinte al companiei. O mai privi o vreme și adormi, în timp ce soarele dogorea din ce în ce mai tare deasupra capetelor lor, printre ramurile de accacia.

Mattie visa. Se făcea că alerga prin deșert, sub un soare nemilos. Nu știa de ce aleargă. Voia să prindă ceva care era în fața ei. Sau fugea de ceva. Apoi auzi un tunet înfiorător. În fața ei, dintr-un nor negru apăru din senin, înconjurat de fulgere, Thor, zeul războiului. „Cum vrei să conduci, dacă tu nu știi să asculți?" urlă el printre tunete. Mattie se zbătu neputincioasă, apoi se trezi lac de transpirație.

– Ce e? întrebă Ryan luând-o în brațe printre zgomotele tunetelor.

Ploua. Picături mari și rare cădeau pe cortul lor. Priviră câteva minute îmbrățișați minunea de afară. Seceta trecuse.

– Nu înțeleg, murmură Mattie.

– Ești obosită. Te-a luat prin surprindere. A început sezonul ploilor. Adevărul e că nu mă așteptam să plouă atât de curând.

– Mi s-a povestit despre asta în Boston. Chiar o să plouă trei luni?

– Da. Dar nu chiar așa de rău. S-ar putea să plouă vreo treizeci de zile din trei luni. Problema e cantitatea. Uită-te la mărimea picăturilor de ploaie!

O vreme, frunzele copacilor de deasupra lor îi protejară. Dar după câteva minute, nici cortul nu părea să mai facă față.

– Trebuie să plecăm de aici, murmură Ryan în urechea ei.

– Ai înnebunit? Să ieșim în potopul de afară?

– Credeam că ești inginer, că ai făcut o facultate. Nu vezi că fulgeră? Și noi stăm sub copaci!

Deodată, Mattie își aminti o scenă. Un antrenor pe un teren de fotbal plin de copii. Furtună cu fulgere și trăsnete. La un moment dat un trăsnet lovește. Doi copii și antrenorul cad secerați.

– Unde să fugim? întrebă înfrigurată Mattie.

– În dreapta e un *wadi*, un șanț. Aleargă cât te țin picioarele. Nu te uita în urmă.

Mattie ieși din cort și alergă în direcția indicată de Ryan. Bine că nu se descălțase! Dar unde era șanțul? Ryan veni din spate, o luă în brațe și alergă cu ea câțiva metri până în dreptul unor stânci. Mattie se trezi aterizând pe burtă, în noroi, cu Ryan deasupra ei într-un fel de adăpost natural. Adăpost era mult spus.

Mattie își trase răsuflarea și privi în jur. Stâncile îi fereau de ploaie, dar dat fiind că se aflau într-o zonă mai joasă, toată apa curgea în pârâiașe exact în adăpostul lor, umplându-l.

– Bagă capul la cutie! strigă Rayn acoperind-o cu trupul lui. Nu durează mult.

Mattie se ghemui protejată de Ryan și de stânci, simțind cum apa începe să crească în jurul ei.

– Lasă apa! spuse Ryan sesizând tendința lui Mattie de a se feri.Trebuie să fim atenți la fulgere.

În acel moment vocea lui fu acoperită de un fulger care căzu cu un tunet asurzitor foarte aproape de ei. Mattie ridică ușor capul și privi. Copacii sub care se adăpostiseră mai devreme fuseseră secerați.

– Hai, că trece, o liniști Ryan mângâind-o pe spate. O să fie bine.

Mattie se simțea în siguranță, ca într-un cuib. Fulgerele își mai făcură de cap câteva minute, după care se îndepărtară, o dată cu furtuna și cu ploaia.

Se ridicară din adăpost privind spre pâlcul lor de copaci.

– Doamne, nu! gemu Ryan. De ce mi se întâmplă mie toate astea?

Cortul luase foc și doi copaci căzuseră peste mașina lor, care acum era un morman de fiare contorsionate.

– Nu ești tu de vină! strigă Mattie izbucnind în plâns. Eu sunt de vină! Din cauza mea se întâmplă toate astea! Dacă nu veneam eu...

Și, în clipa următoare, flăcările copacilor căzuți pe mașină ajunseră la rezervorul plin cu benzină. În câteva secunde, mașina explodă sub privirile lor înmărmurite.

Apoi se lăsă tăcerea. O tăcere mormântală.

– Doamne, Doamne... repetă Ryan în neștire clătinând neputincios din cap.

– Există un lucru bun în toată povestea, spuse Mattie incredibil de calm.

– Nu înțeleg.

– Primul sat e la doi kilometri de aici.

– Nu ți-e frică?

– Nu, spuse Mattie sincer. La urma urmei, am scăpat cu viață. Trebuie să ne considerăm norocoși.

– Cred că ai dreptate, spuse Ryan privind-o cu admirație.

– Trebuie să recunosc că acum cinci minute am crezut că mor de frică. Noroc cu tine. Cum îmi stă părul?

– Foarte bine. E coafat cu mult noroi. Ah! Știai că apa de ploaie e cel mai bun tratament pentru păr?

– Voi, bărbații! Sunteți toți la fel.

– Voi, femeile! Nu înțelegeți nimic!

– Acum de ce mai ești supărat?

– Toate țigările mele și pipa cea mai bună erau în mașină!

Capitolul 6

– Nimic nu se compară cu asta, oftă Mattie întinzându-se pe spate în fân, cu un pai în gură.

Carul vechi cu roți de lemn scârțâia și se legăna purtându-i pe drumul prăfuit dintre munți.

– Și ce idee bună! Să închiriezi așa ceva! adăugă ea.

De fapt nu aveau prea multe posibilități. Ori închiriau, ori furau – altă soluție nu era. Îl privi pe Ryan care se așezase pe burtă lângă ea și se părea că adormise, doborât de oboseală.

– De fapt, nu știu de ce te tot tachinez, murmură Mattie privindu-l cu drag. Ai făcut tot ce ți-a stat în putere ca să mă protejezi.

Ryan se foi și alungă o muscă enervantă care i se așezase pe nas. Mattie își scoase pălăria și începu să-i facă vânt lui Ryan. Muștele *serut* nu erau periculoase, dar erau sâcâitoare.

Boii înhămați la car nu păreau grăbiți. Și din cauza asta impresia era că stăteau pe loc. Băiatul care conducea carul mergea pe jos, pe lângă boi, și părea că-l interesează mai mult fetele de pe drum decât pasagerii care-l angajaseră.

Mattie privi în jur și respiră adânc. Aerul părea mai proaspăt și mai răcorit. De ieri, de când începuse sezonul ploios, parcă toată natura începuse să se trezească la viață. Iarba din savană, care se uscase sub spoarele arzător, începuse să înverzească. Mici grupuri de Masakin porniseră la munca pământului.

După dezastrul care-i lovise cu o zi înainte, Ryan pornise în căutarea câtorva lucruri care mai puteau fi salvate din incendiu. Găsise un sac de dormit, arma de vânătoare, o periuță de dinți, o trusă de prim ajutor, cascheta ei safari și un bidon cu apă. Acum, apa nu mai era o problemă, dar cascheta o salva de la moarte sigură. Capul ei blond nu suporta soarele ecuatorial.

– Bine că n-avem prea multe de cărat, spusese Mattie când văzuse lucrurile cu care se întorsese Ryan.

– Domnișoară, mă uimești pe zi ce trece. Credeam că o să începi să plângi de supărare și disperare, iar tu glumești!

– De ce să plâng? Știm pe ce continent suntem și n-am pățit nimic, slavă Domnului! Amândoi suntem teferi și nevătămați! Și mă bucur că am lângă mine un angajat devotat.

Mattie îl privise pe Ryan cu drag. Nu arăta ca-n zilele lui cele mai bune. Era plin de noroi și de funingine, dar asta nu era o problemă. Îl spăla ploaia.

– Mulțumesc pentru compliment! spusese Ryan.

– Nu vreau să te lingușesc. Ăsta-i adevărul. Apleacă-te puțin.

Mattie se ridicase în picioare și Ryan se aplecase spre ea. Îi șterse o porțiune mică de pe obraz și îl sărutase.

– Asta pentru ce a fost? întrebase el atingând locul sărutat.

– Îți trebuie un motiv?

– Oh, cred că... nu. Dar, oricum, îți mulțumesc. Cred că ar fi bine să plecăm. Vreau să ajungem în sat înainte să se întunece.

– Arăți de parcă tocmai ai câștigat la loterie, spusese Mattie cuprinsă de un entuziasm ciudat.

– Și tu arăți ca o prințesă în deșert, replicase el.

Fusese rândul lui Mattie să se mire. Ryan Quinn îi făcuse un compliment! Mintea ei flexibilă refuzase să înțeleagă.

– Aș putea să te ajut și eu să cari câte ceva, propusese ea privindu-l cum aduna cele câteva bunuri care le mai rămăseseră.

– Cum să nu! i-o tăiase Ryan. Hei, nu te supăra, dar am fost crescut în altă lume. Sunt obișnuit să plătesc masa atunci când ies la un restaurant cu o doamnă, să țin ușile deschise, să...

– Aici?! îl întrerupsese Mattie râzând.

– Hai, mustăcise Ryan, trebuie să găsim o ușă pe-aici pe care să ți-o deschid.

Mattie se străduise să țină pasul cu el. Ghetele ei erau impermeabile, dar cantitatea de apă pe care o suportaseră depășise orice limită. Acum musteau și la fiecare pas scoteau un sunet îngrozitor.

– Hei! strigase ea la un moment dat.

– Ce e? făcuse Ryan care se îndepărtase simțitor de ea, oprindu-se.

– Stai o clipă. Nu pot să țin pasul cu tine.

– Bine. Am uitat că nu ne grăbim, nu-i așa?

– Nu, spusese ea storcându-și cămașa de apa care se îmbibase în ea.

Nu se grăbeau. Nu! Mary-Kate mereu încercase să-i amintească acest lucru. Pentru că, de când se știa, fusese într-o luptă continuă cu timpul. „De ce te grăbești, Mattie? obișnuia s-o atenționeze mama ei. Ai toată viața în față. Chiar vrei să-ți trăiești toată viața în douăzeci de ani?"

Când porniseră din nou la drum, Ryan se străduise să meargă în ritmul ei, și chiar o luase de mână.

– Privește, spusese la un moment dat Mattie oprindu-se în loc. Uite ce frumos apus de soare!

Culorile apusului erau amețitoare: auriu, portocaliu, roșu, violet se amestecaseră pentru câteva momente unice, dispărând apoi definitiv în întunericul care se lăsase cu repeziciune.

– Lucrez în Africa de luni de zile și niciodată n-am avut timp să privesc minunăția asta, spusese impresionat Ryan.

Mattie îi strânsese mâna ușor, prea înfiorată de acea frumusețe a naturii ca să mai spună ceva. După alte zece minute de mers, ajunseseră în sat.

Și dacă Ryan o avertizase că era vorba de un sat mic, ea nu se așteptase la așa ceva. Patru sute de locuitori? Prea optimist! Satul acela părea părăsit. În jur de cincizeci de oameni îi întâmpinaseră râzând și țipând fericiți.

– Știi să vorbești dialectul lor? întrebase Mattie îngrijorată.

– Câteva cuvinte, „bună ziua", „ce mai faceți", chestii de genul ăsta.

– Bun. Încearcă să comunici cu namila care ne blochează drumul.

Ryan se descurcase. În câteva minute se împrietenise cu bărbatul înalt, pe nume Amepa, care avea trei neveste, o cireadă mare de vite și era șeful micului sat. Se părea că se așteptaseră să primească o vizită din partea reprezentanților companiei Latimore.

– De unde știau că venim? întrebase în șoaptă Mattie. Doar am plecat în taină, cu jeepul. Dacă nu cădea pe capul nostru necazul, puteau ei să ne aștepte mult și bine.

– Amepa a aflat prin telefonul fără fir că le sosesc oaspeți și atât. Pentru ei nu contează timpul. Puteam să venim și la anul! Sunt oameni foarte primitori.

Toate colibele din sat erau identice – rotunde, cu acoperișuri conice de stuf. Și fiecare aveau o destinație anume: una era locuința de dormit, alta era locuința copiilor, alta era depozitul de alimente și așa mai departe. Toate colibele formau un fel de fort, în mijlocul căruia să găsea bucătăria în aer liber.

– Amepa o duce foarte greu. E obligat să le asigure celor trei soții aceleași condiții de locuit. De asta majoritatea șefilor de trib au o singură soție. Vrei să faci un duș?

– Da! Te rog!

O tânără membră a tribului o condusese pe Mattie într-un loc mai retras din spatele colibelor, unde, într-un spațiu pavat cu pietre, se găsea un ulcior mare, plin cu apă încălzită la soare. Tânăra îi dăduse lui Mattie o bucată de săpun și-i explicase prin semne cum să folosească instalația rudimentară. Apoi trăsese o bucată de rogojină pentru a-i asigura intimitatea și o păzise până când Mattie terminase.

Când să se îmbrace, Mattie descoperise că hainele ei pline de noroi fuseseră înlocuite cu un *gallabiya* alb, care o acoperea de la gât pâna la glezne. Tânăra, care era îmbrăcată mult mai sumar decât ea, o ajutase râzând să-și lege *gallabiya* și apoi o condusese ținând-o de mână într-o colibă în care o aștepta Ryan, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți europeni.

– Hai să luăm cina, spusese el privind-o din cap până-n picioare. Arăți foarte bine.

– Și tu. Ia să te văd mai bine.

Ryan făcuse o piruetă și se înclinase în fața ei râzând.

– Ești mulțumită?

Da. Ryan era un bărbat arătos. Solid, dar fără pic de grăsime. Genul de manechin care pozează pe coperțile revistelor de modă în costum de baie. Sora lui Mattie, Faith, ar fi salivat dacă l-ar fi văzut.

– Nu putem să mâncăm cu șeful tribului, o informase Ryan. Suntem invitații șefului cel mare, iar Amepa e doar un șef local.

Mâncaseră o cină obișnuită, servită în castroane de lemn cioplit, care constase în orez cu legume, dintre care Mattie nu reușise să identifice decât ceapa și mazărea.

– Fără carne? întrebase ea.

– Nu intră în meniul lor obișnuit. Cel mult pește, dacă locuiesc pe malul unui râu. Și asta la ocazii speciale. Îți place?

– Da. Dar unde sunt furculițele, lingurile?

– Astea-s fițe. Folosește trei degete, o instruise el. Fă un cocoloș mic și bagă-l în gură.

– Nu-i de mirare că mănâncă goi. Cred că o să murdăresc rochia cuiva, dacă mănânc așa.

– Învață, învață.

– Da... râsese ea.

După ce terminaseră de mâncat se spălaseră pe mâini și se șterseseră de haine.

– Ești obosită? o întrebase Ryan.

– Da.

– N-ai vrea să ne plimbăm puțin pe sub clar de lună, înainte de culcare?

Mattie își privise hainele. *Gallabiya* părea o cămașă de noapte, iar în picioare avea ghetele care i se uscaseră. Dacă ar fi văzut-o mama! Cum să se plimbe pe sub clar de lună în halul acela?

– Mai bine nu, spusese ea. Prefer să mă odihnesc. Unde mi-e culcușul?

– Asta e coliba noastră. Problema e că nu avem decât un singur sac de dormit.

În lumina flăcărilor torțelor, Ryan păruse un mic diavol.

– Altă soluție nu avem? întrebase Mattie

– Mi-e teamă că nu. Și oamenii aceștia cred că suntem...

– Înțeleg. Soț și soție.

– Da, așa li s-a spus. Și într-o familie, soțul e șeful. Așa că nu mai protesta.

– Cine protestează? întrebase ea strecurându-se în sacul de dormit.

O oră mai târziu, Ryan veni lângă ea.

– Ai loc? o întrebase el în șoaptă, dar Mattie nu-i răspunsese, deși era încă trează.

Apoi așteptase până când îl auzise pe Ryan respirând regulat. Adormise. Fără să-i facă vreun avans. Femeile astea! Bărbații aveau dreptate. Cine le mai înțelegea? Dacă cineva le făcea avansuri, se supărau. Dacă nu le făceau avansuri, iarăși se supărau!

*
* *

Mattie se trezise a doua zi de dimneață în brațele lui Ryan. Stătea pe dreapta și Ryan era lipit de spatele ei, iar brațul lui greu o strângea cu putere. Nu încercase să se miște, de teamă să nu-l trezească. Nu voia să-l trezească, pentru că Ryan era încă foarte obosit. Și nu numai din cauza asta. Îi plăcea să stea ghemuită în brațele lui.

– Taci! își spuse ea în șoaptă.

În acel moment, Ryan se trezise. Apoi vreo douăzeci de voci începuseră să râdă și să vorbească afară, și un cap negru se ițise pe ușă spunând ceva.

– Micul dejun, tradusese Ryan. Ți-e foame?

– Da, spusese Mattie ridicându-se într-un cot.

Ryan desfăcuse sacul de dormit și se ridicase în picioare. Văzându-l în pantalonii aceia scurți care păreau ridicoli pe trupul lui mare, Mattie izbucnise în râs.

– De ce râzi? Nu te uiți la tine? o întrebase Ryan rănit în orgoliu.

Da. *Gallabiya* lui Mattie se mototolise și i se ridicase desupra genunchilor, dezvelind mai mult decât era dispusă Mattie să arate. Ryan ieșise din colibă și Mattie îl urmase.

Micul dejun constase într-o bucată de pâine umplută cu aceeași mâncare pe care-o mâncaseră aseară simplă, și ceai fierbinte.

– Acum ce facem? întrebase Mattie cu gura plină.

– Ce ne-am propus de la început. Mergem la Topari.

– Dar cred că e la zeci de kilometri de aici.

– Cam o sută șaizeci.

– Și vrei să merg pe jos atâta?

– Am închiriat un car cu boi, spusese Ryan arătându-i un car vechi cu roți de lemn, la care erau înhămați doi boi costelivi ținuți în frâu de un puști zâmbitor.

– Mergem tocmai până la Topari cu așa ceva?

– Da. E plin cu fân proaspăt, doar pentru noi.

– Dar o să dureze o veșnicie până acolo.

– Am fost asigurat că acești boi puternici străbat douăzeci de kilometri pe zi. Și doamnele tribului ți-au pregătit o surpriză. Așa că, zâmbește.

Tinerele tribului o ajutaseră cântând să urce în car și le făcuseră semne cu mâna, până când dispăruseră din raza lor vizuală. Mattie se trântise între paie și începuse să râdă.

*

* *

În prima zi abia străbătură cei douăzeci de kilometri promiși. O roată se desprinsese în timpul călătoriei și lui Ryan îi luase vreo jumătate de oră ca s-o monteze la loc. Dar de fiecare dată când Mattie protesta, Ryan îi amintea că nu se grăbeau.

– Nu știam că te pricepi la gătit, îi spuse Ryan în timp ce-și luau masa. Pâinea asta e coaptă perfect.

– Toate femeile Latimore se pricep la gătit.

– Serios?

– Nu te mira. Și află că e pentru prima oară când fac pâinea asta.

– Serios? Când ai învățat?

– Le-am privit pe membrele tribului. Dar, sincer, aș prefera nișe carne.

– Nu, nu. Vom fi vegetarieni. E mai sănătos așa.

– Sunt convinsă, oftă Mattie. Ce plictiseală! N-am ajuns prea departe astăzi.

– O să înaintăm mai mult mâine. Îți promit. Unde e băiatul?

– Acolo, cu boii. Ești sigur că animalele astea o să trăiască până la sfârșitul călătoriei?

– Așa mi s-a spus. N-avem altceva de făcut decât să credem și să sperăm.

– Mda. Știi ceva? Parcă aș mai face un duș.

– Nu dispunem de o instalație ca cea din sat, dar uite, acolo, ai un hârdău plin cu apă. L-am văzut de când ne-am oprit. Ce spui?

– Nici nu mă gândesc. Dacă e contaminat?

– N-are cum. Sezonul ploios a început de două zile. Ce ți-ai putea dori mai mult decât o baie într-o groapă plină cu apă de ploaie?

– Sigur. Și săpun?

– Ni s-a dăruit din belșug la plecare.

– Mi-aș fi dorit și o *gallabiya* curată. Nu pot să-mi fac apariția la Topari murdară de praf.

– Ei, află că asta era surpriza pe care ți-au făcut-o tinerele tribului, despre care îți spuneam la plecare. În geanta aia ai trei sau patru rochii, vreo două prosoape și un pieptene. Ce ți-ai putea dori mai mult?

– Nu știu. Mi-e frică să... Pot să dau peste niște animale sălbatice...

– Ce mai dorești?

– Un paznic.

– Sunt disponibil.

– N-am nevoie să stai și să te uiți la mine în timp ce mă...

– Cred că ți-am lăsat o impresie greșită. Ai cumva impresia că mă voi da la șefa mea?

– Ei, nu. Voiam să-ți fie clar.

– Desigur. Altceva?

Se îndreptară spre *wadi* împreună, trecură de boii pe care-i păștea băiatul, și părăsiră mica lor tabără.

– Stai aici, îl instrui Mattie. Eu mă duc să...

– Du-te.

– Mă duc, mă duc...

Ryan dispăru în întuneric. Mattie scrută împrejurimile și se dezbrăcă în câteva secunde. Apoi intră cu grijă în micul hârdău. Apa era incredibil de caldă. Oare câtă lume se spălase acolo înaintea ei? Câte vite băuseră apă de acolo?

Nu era timpul să se gândească la așa ceva. Alte pericole o puteau pândi. Dacă o privea Ryan? Ha! În ultimele două zile văzuse o mulțime de femei golale. De ce s-o privească pe ea?

Dar dacă din întuneric apărea un leu înfometat? Nu! Oricum, Ryan o păzea cu arma de vânătoare pe umăr.

Se scufundă fericită, săpunindu-se abundent. Acum se simțea mai bine. Se băgă cu capul la fund, alunecă de câteva ori și râse de una singură. Ce viață minunată! Aproape că uitase că avea de îndeplinit o misiune. Ieși cu ochii închiși din apă și căută prosopul pe care-l lăsase pe undeva, pe jos. Din spate auzi o șoaptă:

– Hei, Afrodita, aici sunt.

Și apoi se simți îmbrățișată de două brațe care o înveliră într-un prosop moale și curat.

– Ryan?

– Cine altul?

Mattie încercă să se smulgă din brațele lui, dar își dădu seama că el îi ținea prosopul. Iar luna lumina atât de puternic, încât se putea vedea și un ac căzut în iarbă. Așa că rămase nemișcată. Ryan începu s-o frece ușor pe spate.

– Ce faci? șopti ea cu voce sugrumată.

– Te șterg. Ce credeai?

Niciodată Mattie nu se simțise atât de bine. Mama ei o șterse de multe ori pe spate, dar acum era vorba de

altceva. O undă de excitație îi străbătea venele și senzația aceea trebuia oprită. Se smulse din îmbrățișarea aceea periculoasă și prosopul îi căzu de pe umeri. Rămase goală în fața lui Ryan și-și acoperi pudic sânii, cu un gest demodat.

– Mi-ai promis că o să ai grijă de mine.

– Asta făceam. Ți-a căzut prosopul, o atenționă el, ca și cum Mattie n-ar fi observat.

– Ai spus că nu te apropii.

– Am mințit.

Mattie ar fi putut să fugă. Dar n-o făcu. Ar fi putut să țipe. Dar tăcu. Stătea nemișcată, tremurând mângâiată de vânticelul călduț al nopții.

– Te simți bine? întrebă el punându-i prosopul în cap și ștergându-i părul ud.

Mattie tăcu lăsându-l pe Ryan s-o șteargă.

– Minunată. Ești minunată, spuse el luând-o în brațe și sărutând-o ușor pe funte.

Un moment rămaseră nemișcați privindu-se în lumina lunii.

– Să-ți pui ghetele când vii, o sfătui Ryan îndepărtându-se de ea. S-ar putea să fie tot felul de insecte sau șerpi pe jos.

Mattie rămase nemișcată câteva secunde, privindu-l pe Ryan ca hipnotizată.

– Ghetele, șopti ea. Da, ghetele.

Tremură, deși nu-i era frig. Se scutură ca trezită dintr-un vis și-și puse repede *gallabiya*.

– Naiba să te ia, Ryan Quinn! spuse ea cu voce tare punându-și ghetele în picioare.

Capitolul 7

În dimineața următoare soarele răsări triumfător, dar în atmosferă se simțea amenințarea furtunii. Imediat cum se trezi, Ryan se apucă de treabă. Propti niște crengi de copac în car și așeză deasupra un cearșaf pe care-l legă cu niște frângii, improvizând un fel de coviltir. Băiatul care-i condusese până atunci dispăruse.

– Unde naiba s-a dus? Ce ne facem acum? întrebă Mattie după ce constată dispariția.

– Satul lui e la câțiva kilometri de aici. Cred că s-a săturat și s-a dus acasă. O să găsim o altă călăuză.

– Bine, domnule Quinn.

– Domnule Quinn? După ce s-a întâmplat astă-noapte?

– Tocmai de aceea, i-o tăie scurt Mattie.

Ploaia se porni și dură aproape două ore. Mattie se retrăsese sub coviltir și nu mai scoase o vorbă.

– Uite ce e, spuse Ryan în cele din urmă, îmi cer iertare dacă te-am jignit.

– Nu-i nici o problemă. M-ai luat doar prin surprindere și eu am reacționat ca orice ființă normală. Nu pot să spun că nu mi-a fost puțin jenă.

– Te credeam mai îndrăzneață. Nu vrei să vii aici, lângă mine, în față?

– Ba da. Nu-mi place să mă joc de-a v-ați ascunselea.

– Când erai mică nu te jucai?

– Ba da. Dar acum nu mai sunt mică.

– Ah, iartă-mă. Tot timpul uit, o tachină el zâmbind.

Doamne, ce frumos era Ryan când zâmbea! Mattie se trânti în fân visătoare și închise ochii mulțumită. Curând adormi.

Se trezi la prânz. Ryan stătea lângă ea, cu picioarele încrucișate, și privea boii. Încă mai ploua și animalele refuzau să mai înainteze.

– Nu ți-e foame? întrebă Mattie. Cred că e ora prânzului.

Ryan își privi ceasul.

– E șase, spuse el.

– Cum? întrebă Mattie privindu-și uimită ceasul de la mână, primit în dar de la tatăl său.

– Nu l-ai potrivit conform orei locale, spuse el aplecându-se ca să-i privească ceasul.

Atingerea lui o înfioră pe Mattie. Mirosea a mascul, sălbatic, sexual.

– L-am fixat când am ajuns la Kosti.

– Da, dar aici suntem mai aproape de Ecuator și timpul se măsoară după soare. Triburile Masakin nu se prea

sinchisesc de timp. Și erorile nu sunt prea importante. Acum, că tu ești șefa și cum în imperiul Latimore șeful face treburile murdare...

– Stai așa! Imperiul Latimore este departe de noi. Aici suntem parteneri egali în drepturi și responsabilități.

– În cazul ăsta, partenere, o să dăm cu banul să vedem care dintre noi doi va convinge boii să înainteze.

- Doar n-o să lași o doamnă să iasă pe ploaia asta afară, spuse Mattie privind ploaia care cădea abundent.

– Ah! Deci nu suntem chiar așa de egali! râse Ryan. Să nu-mi spui că ești feministă!

– Sunt și nu sunt. Sunt adepta teoriilor mamei. Ea nu e de acord cu egalitatea dintre bărbați și femei. Spune că nu va recunoaște niciodată că un bărbat poate fi mai deștept decât ea.

– Oh! Ești ultra-feministă!

– Nu chiar. Îmi place să cred că femeile și bărbații sunt complementari. Ca mama și cu tata.

– În cazul ăsta, uite cum vom face. O să mă sacrific. O să ies în ploaie, o să mă ud tot, și-o să mă murdăresc de noroi, și-o să-i fac pe boii ăia să se miște, dar trebuie să-mi promiți că mă vei plăti pentru asta.

– Perfect! acceptă ea fără ezitare.

Ryan sări din car. Mattie se așeză mai bine în fân și privi specatcolul. Boii nu erau ușor de convins. Mattie abia se abținea să nu râdă.

– Să nu-i lovești! îl atenționă Mattie văzându-l pe Ryan nervos cum striga la bietele dobitoace.

În cele din urmă Ryan reuși să-i convingă pe boi că cea mai înțeleaptă decizie era să înainteze. Apoi urcă și el în car, ud din cap până-n picioare.

– Hei, uită-te la mine! strigă Ryan enervat de figura ei amuzată.

– Ce e? mustăci Mattie.

Ryan o luă în brațe.

– Ești ud! Ce naiba faci?

– Îmi iau plata.

– N-am bani la mine. Credeam că glumești, dar dacă vrei bani, îți promit că...

– Nu vreau bani. Prefer să mă plătești în natură.

Mattie își băgă capul între umeri încercând să se ferească, dar nu reuși să scape de sărutările lui insistente. Așa că se lăsă în voia lui, cu pieptul strivit de trupul lui vibrând fierbinte sub cămașa udă.

Era așa de apropae de ea încât Mattie nici nu putea să-l vadă bine. Închise ochii. De ce să mai lupte? Oricum îl dorea. De ce să se mai mintă? Și cea mai bună apărare era atacul.

Așa că acționă. Îl cuprinse cu ambele mâini și-și apropie buzele de ale lui. Prima atingere fu dulce și catifelată. A doua fu ca un atac al hunului Attila, care-i răvăși ființa. Senzațiile se învălmășiră în ea dându-i fiori pe șira spinării. Apoi Ryan se opri și se îndepărtă de ea.

Lui Mattie îi luă ceva timp să-și revină și să se întrebe ce se întâmplase. Analitica ingineră Mattie se trezi greu, dar sigur, la realitate.

– De ce te-ai oprit? întrebă ea. Nu ți-a plăcut?

– Ba da, ție?

– Și mie.

– Mai vrei?

– Nu cred. Nu e bine să abuzez. Tot ce e bun trebuie luat în cantități mici. Ca să nu mi se facă rău.

– Am priceput. Să înțeleg că ți-a făcut plăcere, dar să nu se mai repete, nu?

– Cam așa ceva. Dar asta nu înseamnă că nu putem fi prieteni. Prieteni buni.

– E cea mai bună ofertă a săptămânii, doamnă!

Și probabil că ultima, se gândi Mattie. Ar fi trebuit să se înfurie pe el. Dar de ce nu putea? Se rostogoli pe burtă și-și sprijini bărbia în palme, privind cozile boilor care se legănau ritmic în fața ei.

*
* *

Zilele următoare se scurseră din ce în ce mai plăcut, în ritmul lent în care înainta carul lor cu boi. Găsiră o călăuză, un războinic tânăr al cărui nume nu reușiră să-l rețină.

Ryan făcea focul în fiecare noapte, întorcea fânul ca să-l mai împrospăteze și se purta cu Mattie mai mult decât prietenos. Accidental, bineînțeles, o

atingea prin locuri nepermise și nici măcar nu se scuza, pentru că Mattie abia observa. Cel puțin așa părea la suprafață.

Într-o seară se hotărâră să meargă înaintea carului, pe jos. Se luară de mână ca doi adolescenți și începură să râdă când își dădură seama că, într-un ritm lent de plimbare, reușeau să se îndepărteze destul de mult de car.

– Dacă mergeam pe jos, ajungeam mai repede la destinație, spuse Mattie.

– Da, dar așa e mai romantic. Ah! Uite! Margarete! exclamă Ryan.

Se aplecă și culese o floare care semăna cu o margaretă, dar care cu siguranță era altceva.

– Mă iubește, nu mă iubește, spuse Ryan amintindu-și de un joc de adolescenți, smulgând petalele bietei flori. Mă iubește!

– Ai trișat, te-am văzut!

– Ce am făcut? întrebă Ryan cu o privire nevinovată.

– Le-ai numărat dinainte. Nu-i cinstit.

– Orice e cinsit în dragoste sau în război.

Mattie îl privi pe sub sprâncene. În cazul lor nu era vorba de război. Atunci despre ce era vorba? Despre dragoste?

– Cred că boii noștri iar refuză să înainteze, spuse Mattie privind în urmă.

Lungul drum îi apropie. Deveniră unul confidentul celuilalt. Mattie îi povesti fiecare detaliu al vieții familiei Latimore, iar Ryan îi povesti despre viața lui la ferma din Texas.

– Mereu mi-am dorit să călătoresc, îi spuse el într-o seară. Dar acum, nu știu. Parcă simt că mi-a sosit timpul să mă așez.

– Vrei să te întorci în Texas? întreb Mattie privind cerul plin de stele.

– Nu știu. Ție ți-ar plăcea să trăiești la fermă?

– Cea mai frumoasă perioadă a vieții mele a fost atunci când am trăit la fermă, când tatăl meu s-a căsătorit cu mama mea vitregă.

– E pentru prima oară când te aud că spui asta. Mă refer la mama ta. Nu este mama ta bună?

– Nu.

– E rea?

– Nu, râse Mattie. E o dulceață. Tata s-a căsătorit cu ea pentru că nu știa cum să se poarte cu o fetiță de șapte ani. Dar se potrivesc și se iubesc foarte mult. Se respectă. Becky este fiica ei.

– Și acum ești ingineră.

– Forțată de împrejurări. De fapt sunt arhitectă. Dar tata avea nevoie de ajutor din partea mea. Fratele meu, Michael, va prelua într-o zi afacerea. Dar acum are abia doisprezece ani! Doamne, cum trece timpul! Parcă ieri îl învârteam prin casă.

– Aș avea nevoie de un arhitect care să-mi proiecteze o casă solidă la ferma mea.

– Și Virginia?

– Da, Virginia... murmură el.

După câteva clipe de tăcere, Mattie se ridică și se duse să pregătească cina.

Ryan deshămă boii și-i lăsă să pască, iar apoi, ajutat de călăuză și de Mattie, făcu focul.

– Te descurci binișor, spuse Ryan. Trebuia să-mi dau seama că sub pielea asta albă și fină zace o fată de fermier veritabil.

– Fugi de-aici! Încă două zile și pielea mea o să se ardă într-un asemenea hal încât o să-mi crape. Doamne, cum arăt!

– Arăți formidabil, spuse Ryan strângându-i ușor brațul.

Era ultima noapte a călătoriei lor prin Africa. În timpul zilei trecuseră pe lângă grupuri mari de pelerini Masakini, care se îndreptau în aceeași direcție. Luptători, tineri, tinere, femei, copii, toți se îndreptau cântând și dansând spre Toapri.

– Cred c-ar fi bine să înnoptăm aici, propuse Ryan. Avem tot ce ne trebuie și mai ales spațiu. Dacă mergem mai mult, mă tem că nu vom mai putea înainta.

– Și mâine cât crezi că vom mai avea de mers?

– Nu prea mult. Șase sau șapte kilometri.

– Deci e ultima noapte a călătoriei noastre, nu? Ți-e teamă de ce va urma?

– Puțin, recunoscu Ryan.

Seara se scurse după rutina obișnuită. Deshămară boii, făcură focul, pregătiră masa și mâncară.

După masă, se plimbară până pe vârful unui deal și priviră răsăritul lunii îmbrățișați.

– Am ajuns departe, oftă Mattie.

– O sută șaizeci de kilometri...

– Nu mă refeream la distanță. Mă refeream la... știi tu.

– Da, știu. Te-ai schimbat mult.

– Și tu, slavă Domnului!

– Acum văd că tu ești aceea care înțeapă, zâmbi Ryan.

– Sunt puțin... speriată. Mi-e teamă de necunoscut, de ceea ce va urma.

– Cu noi?

– Nu, cu ei. Ai vreun plan de bătaie?

– Am câteva. Dar vom vedea la fața locului. Vom improviza. Tu ce părere ai?

– Nu știu cum vom face ca să legăm viitorul tribului Masakin de calea ferată.

– Ești fată deșteaptă, o să te descurci.

– Sper că o să mă ajuți.

– Ca-ntotdeauna, draga mea, o tachină el.

– Știi ce? Aș face o baie. Crezi că se poate?

– Sigur, râse Ryan. Puțin mai încolo există un *ghor*.

– Asta ce naiba mai e?

– E o albie de râu secat, care se umple doar în sezonul ploios. În tot restul anului, albia e plină de argilă pe care localnicii o folosesc la construcția colibelor. Acum trebuie să fie plină. Hai să vedem.

– Dar n-am costum de baie.

– N-ai făcut niciodată baie goală?

– Odată, demult. Cred că n-ai idee cât de pudică sunt.

– Atunci uite cum facem. Te duci tu prima, te dezbraci și te bagi în apă. Eu mă duc să leg boii la car, iau niște prosoape și mă întorc, bine?

Mattie ezită câteva secunde și apoi dispăru în întuneric. De ce se temea? În fond, Ryan o mai văzuse goală. Se îndreptă curajoasă spre râu, mai aruncă o privire în urmă asigurându-se că nu e privită și se dezbrăcă în lumina lunii care-i făcea pielea să pară ca alabastrul.

Ryan o privea din spatele unui copac. Ce corp frumos avea Mattie! Era ca o zeiță. Ca Afrodita! Scutură din cap și se îndreptă spre mica lor tabără. Ce naiba se petrecea cu el? Ajunsese să privească pe furiș o femeie care se dezbracă?

*

* *

Dormiră până târziu, trezindu-se abia când auziră zgomotele ritmice ale tobelor pelerinilor care treceau pe lângă ei. Mattie deschise ochii cu grijă. Ryan o ținea în brațe. Nu se petrecuse nimic imoral noaptea trecută. Se scăldaseră împreună, se hârjoniseră, se sărutaseră și atât. Apoi Ryan o dusese în brațe până la car și se mai sărutaseră până adormiseră.

Încercă să se ridice din culcuș fără să-l trezească, dar nu reuși. La prima mișcare, Ryan deschise ochii, vigilent ca un tigru.

– Ce avem noi aici? O fetiță?

– E timpul să te trezești, Ryan. Călătoria noastră a luat sfârșit.

– Am înțeles. Cenușăreasa s-a trezit prea târziu și caleașca s-a transformat într-un bostan.

– Nu. Într-un car cu boi, îl corectă ea râzând.

Apoi Mattie se îmbrăcă sub privirile lui Ryan și pregăti micul dejun. Toată ziua se desfășură în mod obișnuit, dar parcă lipsea ceva. Parcă pierduseră ceva ce nu mai putea fi recuperat. Amândoi erau triști și tăcuți. Ceva în ei murise.

*
* *

Ryan mergea înaintea carului grăbind boii. Mattie stătea în car, în față, și-l privea cu atenție pe Ryan care părea inabordabil. Nu-i venea să creadă că zilele tecute ajunseseră atât de intim. Își creaseră o lume a lor în care erau fericiți și acum, această lume dispăruse.

Se hotărî să-l uite câteva clipe pe Ryan și se duse să se îmbrace în hainele ei europene. Își puse costumul de călătorie alb, pe care femeile din satul care-i întâmpinase îl spălaseră făcându-l imaculat, și în cap își puse cascheta safari.

– Închipuiește-ți că ești la Boston, își spuse ea cu voce tare.

– Poftim? întrebă Ryan care se apropiase de ea pe la spate.

– Nimic. Visam cu ochii deschiși. Privește câtă lume!

– Până și pe mine mă surprinde. Credeam că vom vedea câteva sute de oameni, dar aici sunt câteva mii. Cred că sărbătoarea asta e mai importantă decât mi s-a spus.

– Și uite câți mai vin!

Deși orașul era plin de oameni, aceștia încetaseră să mai cânte și să mai bată tobele. Senzația era stranie. Nu se auzeau decât scârțâitul roților carelor și cotcodăcitul găinilor. Parcă se aflau într-un oraș al muților.

În centrul orașului, care arăta mai degrabă ca un sat, pe o suprafață echivalentă unui teren de fotbal, stăteau sub două umbrele imense doi oameni care păreau importanți.

– N-am mai văzut așa ceva în viața mea, șopti Mattie înfrigurată. Mi s-a făcut frică.

– Nu te îngrijora. După întâmplările prin care am trecut, ce ne mai poate speria?

– Crezi că-s canibali?

– Aici, nu. Acești oameni erau odată unii dintre cei mai temuți războinici din Africa. Dar acum, sunt doar niște pisicuțe blânde.

– Pun pariu! Dar fiecare pisicuță are câte o lance imensă în lăbuță.

– Așa e. Ar trebui să-ți faci probleme. Cred că-n ochii lor ești un desert foarte gustos.

– Și tu ești un bărbat dulce, Ryan, îi întoarse Mattie complimentul, privindu-l pe sub sprâncene.

– Mulțumesc, Mattie. Hei, privește! Văd o femeie îmbrăcată.

Mattie se întoarse în direcția indicată de Ryan și observă strecurându-se prin mulțime o tânără îmbrăcată într-o fustă și o bluză. Nu purta pantofi, dar la gât avea o cruce atârnată de un lanț.

– Crezi că e creștină? întrebă Mattie emoționată.

– Da, și mai mult decât atât. Cred că ne caută pe noi.

– Latiiimo? întrebă tânăra cu un puternic accent englezesc.

– Da, La-ti-more, repetă Ryan răspicat pronunția corectă.

– Mă numesc Meriam, spuse tânăra apropiindu-se de ei. Marea Căpetenie m-a delegat pe mine să fiu translatorul dumneavoastră.

– Am înțeles, spuse Ryan. Mulțumim. Ea este...

– Femeia dumneavostră? Știu. Hai, veniți. Lăsați boii aici. Vom avea grijă de ei. Sunteți așteptați. Totul este pregătit.

– Păi... da, se bâlbâi Ryan. Mattie este femeia mea și... da, femeia mea.

– Nu trebuia să fii chiar atât de convingător, îi șopti Mattie în ureche.

– Dar ești așa de tânără, spuse Meriam. Ce păcat!

– Nu înțeleg, spuse Mattie cerând explicații din priviri.

Meriam era înaltă, bine proporționată, avea un ten negru care contrasta cu dinții incredibil de albi și era vopsită pe față ca toate femeile tribului din care făcea parte.

– Eu nu sunt căsătorită, spse Meriam.

– Și, ce?

– E vorba de tradiție. Ai grijă pe unde calci. O tânără crescută în casa tatălui ei, are un nume de fată, ca mine, Meriam. Când îmi voi alege un bărbat, nu mă voi mai numi Meriam, ci Femeia lui... Cutare. Abia atunci când voi naște primul copil, care trebuie să fie băiat, voi avea voie

să-mi aleg un nume. Atunci voi fi Mama lui Cheda. Cheda este numele pe care l-am ales pentru primul meu născut. Deci tu ești Mattie. După tradiția noastră ar fi trebuit să fii Femeia lui Latimore.

– Cum rămâne cu eliberarea femeii? îi șopti Ryan lui Mattie din spate.

– Explică-i că eu sunt Latimore, nu tu! șopti agitat Mattie.

– Poftim? Și să stârnesc un incident? Adu-ți aminte, Femeia lui Latimore, că a fost ideea ta proprie și personală să vii aici. Eu doar am executat un ordin!

– Hei! strigă Mattie speriată în momentul în care se pregătea să-l pună la punct pe Ryan, când două perechi de brațe puternice și negre de războinici pe jumătate dezbrăcați, o apucară de subsuori.

– Nu te speria, îi spuse Meriam observându-i frica din priviri. Marea Căpetenie primește acum ambasadori ai altor triburi. Voi sunteți reprezentanții clanului Latimore și veți fi primiți, dar abia la sfârșit. Sper că nu vă supărați, dar nu vă cunoaștem. Astea sunt formalitățile. Primii sunt primiți cei mai cunoscuți, mai bogați și mai loiali aliați. Gărzile nu vă vor face nici un rău. Dar nimeni nu are voie să se apropie de Căpetenie cu mâinile goale. E un obicei.

– Ryan, mi-e frică! strigă înăbușit Mattie.

– Nu te îngrijora. Am eu grijă de tine.

– Sigur. Nu vezi că tu ești unul, iar ei sunt cu miile?

– Exagerezi. Nu sunt mai mult de opt mii. Putea să fie și mai rău.

– Ar fi trebuit să iei arma de vânătoare. Măcar așa am mai fi avut o șansă.

– Greu de crezut. Dacă aveam armuri de oțel pe noi era altceva. Hai, Mattie, fruntea sus.

– Da, ți-e ușor să spui. Mai bine spune-mi ceva care să mă liniștească, sau taci naibii din gură!

– Mattie Latimore, te iubesc, spuse Ryan zâmbind dulce.

Mintea lui Mattie intră în vrie. Dacă nu erau gărzile care s-o țină, cădea pe jos leșinată de emoție.

– Vai, dragă, nu credeam că vorbele mele vor avea un efect atât de negativ asupra ta! Iartă-mă.

– Știi ceva, Ryan Quinn? Mi-e frică de mor, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă minți!

– Să te mint? Dar nu te mint, Mattie, spuse el blând. Meriam, spune-le gorilelor ăstora să mă lase în pace ca să-i dovedesc femeii mele c-o iubesc.

– Nu se poate așa ceva, râse Meriam. Ceremonia a început deja. Acum nimic n-o mai poate opri. Dar dacă îmi cereți părerea, voi doi arătați ca... Ah! Bagajul meu de cuvinte nu-i atât de vast încât să vă pot spune ceea ce simt. Am studiat engleza la Colegiul Creștin din Juba, dar...

– Engleza ta e ireproșabilă, spuse Mattie. Dar mă enervează el, că mă minte.

– Ce nu fac bărbații ca să le facă pe plac femeilor! filozofă Meriam clătinând cu înțelepciune din cap. Gata. A venit și rândul vostru. Lăsați-vă conduși de războinici. Nu vă împotriviți. Înclinați-vă în fața Marii Căpetenii. Ce vreți să-i comunic?

– Să-i comunici? repetă Ryan scormonindu-și mintea după clișee verbale. Spune-i Marii Căpetenii că marele clan Latimore vine cu gânduri curate de pace și prietenie de peste Marele Ocean.

– Vai! Adică din Statele Unite? De unde anume? Am studiat geografia. Mi s-a părut o materie foarte interesantă.

– Din Texas.

– Hmmm, Texas? repetă Meriam gânditoare și impresionată. E un teritoriu vast, cu vite multe.

Apoi nu mai avură timp să discute. Gărzile îi conduseră pe cărarea îngustă care ducea spre Marea Căpetenie. Mattie privi cu atenție figura Căpeteniei, care făcea parte din ramura Tiwal a tribului Masakin, caracterizată prin populație cu înălțime peste medie. Stătea pe un tron înalt de lemn, care-i adăuga un plus de grandoare, și-l făcea să pară intangibil. Lui Mattie îi era imposibil să-și dea seama ce vârstă avea Marea Căpetenie. Avea o figură imobilă, era vopsit pe față și avea în cap o coroană impresionantă de pene colorate. La picioarele lui stătea o femeie grasă, care era probabil soția lui.

– Dar pe tine de ce nu te țin de mâini, Meriam? o întrebă în șoaptă Ryan.

– Pe mine? Pentru că sunt fiica Marii Căpetenii! Și acum nu mai vorbiți.

– Dar eu știu să vorbesc dialectul Masakin.

– Taci, Ryan! șopti Mattie. Fă ce-ți spune Meriam.

– Tot timpul trebuie să comanzi?

– Șșș! îi întrerupse Meriam. Acum e rândul nostru.

Tânăra păși în fața lor și începu să vorbească cu voce tare în dialectul Masakin. Marea Căpetenie, care până în acel moment părea pe punctul de a ațipi, deveni brusc atent. Femeia de la picioarele lui zâmbi cu subînțeles.

– Ce spune? întrebă în șoaptă Mattie.

– Ne laudă. Spune de clanul Latimore care vine din Teritoriile Vaste și bogate în vite ale Texasului. Spune că noi suntem reprezentanții clanului și am străbătut un drum lung pentru a o cunoaște pe Marea Căpetenie a tribului Masakin.

Marea Căpetenie părea mulțumită, pentru că zâmbi. Apoi făcu semn din mână și gărzile își încrucișară lăncile în fața lor și-i escortară până în mijlocul mulțimii, unde-i lăsară în pace.

Un bătrân se apropie de Meriam și-i șopti ceva la ureche. Meriam izbucni fericită și emoționată în râs.

– Ce e? întrebă Ryan.

– Prezentarea a avut succes. Trebuia să vă conduc într-o tabără în afara orașului. Acum, mama mi-a spus să vă ofer un cort lângă tabăra Marii Căpetenii. Și, diseară, mama vrea s-o prezint pe Mattie femeilor din consiliu.

– Oh, Doamne! oftă Ryan. Te-am prevenit, Cenușăreaso. Acum vei fi primită în audiență la regină.

– Doamne! Și ce trebuie să spun?

– Nu te îngrijora. Fii naturală, o sfătui Ryan.

– Să fiu naturală? Naiba să te ia, Ryan Quinn! Ție ți-e ușor să vorbești!

Capitolul 8

– Cum arăt? întrebă Mattie făcând o piruetă în fața lui Ryan.

Hainele ei europene de călătorie fuseseră spălate și bine călcate.

– Tocmai bună de mâncat, spuse Ryan stând turcește pe un covoraș în fața ei. O să-i dai gata. Ești emoționată?

– Emoționată? Speriată de moarte. Ce am voie să spun și ce nu?

– Nu știu. Singurul mod prin care ne-ar putea ajuta ar fi dacă ar deține calea ferată.

– Dacă ar deține calea ferată??? Dar calea ferată aparține guvernului!

– Mda. Guvernul spune că deține și teritoriile tribului Masakin, nu-i așa? Ia mai fă o piruetă. Începe să-mi placă.

– Așa? întrebă Mattie făcând o piruetă perfectă, așa cum învățase la lecțiile de balet pe care le luase la insistențele mamei sale.

La a treia piruetă, alunecă și căzu drept în brațele lui Ryan. Fusta ei flutură prin aer și-i dezveli picioarele lungi și frumoase.

– Hei, mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap! râse Ryan.

– Nu fi prost! strigă supărată Mattie încercând să se ridice demn în picioare.

Ryan o opri apucând-o de mâini. O privi o clipă în ochi, căutând parcă ceva. Mattie nu mai luptă să scape.

– Nu te înțeleg, șopti Ryan. Te privesc în ochi, înțeleg mesajul, dar niciodată nu știu la ce să mă aștept din partea ta.

– Nici eu nu mă înțeleg. De la treisprezece ani mi-a plăcut să-mi planific viața. Niciodată n-am avut timp de un bărabt ca tine. Ce naiba mi-ai făcut, nu știu.

– Asta mă întreb și eu. Ce naiba mi-ai făcut?

– Să înțeleg că nu m-ai mințit când mi-ai spus că...

– Că ce?

– Că...

Mattie era prea jenată ca să mai repete vorbele lui Ryan. Nu știa dacă să-l creadă sau nu. Ar fi vrut ca el să n-o fi mințit.

– Când ți-am spus că te iubesc? o ajută Ryan.

– Da, spuse Mattie cu privirile în pământ.

– Am spus adevărul, Mattie.

– Și acum? Ai mai repeta acele cuvinte?

– E timpul să plecăm, spuse Meriam intrând peste ei. Oh! Mă scuzați, am crezut că...

– Nu-i nimic, spuse Mattie ridicându-se în picioare. Stăteam de vorbă. Se pare că Ryan are o boală la gură.

– Vai, îmi pare rău! De la vite?

– Nu. E o boală specifică bărbaților.

Mattie plecă însoțită de Meriam și-l auzi pe Ryan în spate izbucnind în râs.

Centrul orașului era luminat de torțe. Meriam o conduse spre o construcție de dimensiuni mici.

– Construcția aceea mare este casa marelui consiliu, îi explică Meriam. Ai grijă la cap. Apleacă-te. Vezi? Ușa casei consiliului femeilor este mai mică, pentru ca atunci când intri să te simți umil.

– Interesant. Și în casa marelui consiliu când vom intra?

– Niciodată. Femeile n-au voie acolo. Vino.

Intrară într-o încăpere mică păzită de două femei grase și goale, care fumau pipe. Meriam se dezbrăcă de bluză și înaintă.

În următoarea încăpere era cald și în aer plutea un nor gros de fum. Camera era plină de femei care fumau fel de fel de pipe ciudate. În mijlocul încăperii, pe un pat de perne, stătea grațios femeia pe care Mattie o văzuse mai devreme stând la picioarele Marii Căpetenii.

– Vino, spuse Meriam. Fă ce fac și eu.

Trecură printre femile acelea dezbrăcate și Mattie se simți jenată, așa îmbrăcată cum era. Un murmur de dezaprobare străbătu încăperea.

Meriam se așeză în genunchi în fața femeii care stătea pe perne și-și puse capul în pământ. Mattie o imită. De fapt nu mai voia să vadă fețele dezaprobatoare ale femeilor din jur.

După un moment de tăcere Meriam începu un discurs în dialectul Masakin. Femeia Marii Căpetenii îi răpunse scurt și tăios.

– E numai vina mea, spuse Meriam întorcîndu-se spre Mattie. Ar fi trebuit să observ. E o insultă să stai îmbrăcată în fața Femeii Marii Căpetenii.

– Adică trebuie să mă...

– Uită-te în jur.

– Adică să mă dezbrac de tot?

– Nu de tot. Să-ți scoți doar cămașa. Important e să-ți arăți inima.

– Ei, la urma-urmei, toate sunt femei, nu?

– Da.

– Spune-i doamnei... Femeii Marii Căpetenii că n-am făcut-o intenționat, ci din ignoranță, spuse Mattie desfăcându-și repede nasturii cămășii.

Femeia Marii Căpetenii o privi aprobator în ochi și lui Mattie i se păru chiar că zâmbește.

– Femeia Marii Căpetenii spune că îi pare rău că nu și-a dat seama că ești albă peste tot, îi spuse Meriam privindu-i amuzată pieptul alb. Dacă ar fi știut, nu ți-ar fi cerut să-ți arăți urâțenia. Dacă vrei, poți să te îmbraci.

– Nu. Trebuie să ne arătăm inimile ca să ne dăm seama că nu ne mințim.

– Ești inteligentă, șopti Meriam. Cunoști ritualul?

– Nu.

Meriam se întoarse ca să traducă. Apoi toată asistența izbucni în râsete și aplauze. Clanul Latimore câștigase

simpatia membrelor reprezentante ale consiliului. Femeia Marii Căpetenii îi spuse ceva lui Meriam și aceasta îi traduse:

– Mama mi-a spus că de acum putem vorbi liber. Ea a vizitat tabăra clanului Latimore de la Kosti și a văzut că aveți mulți bărbați puternici și mașini mari. M-a rugat să scrii numele tribului vostru în engleză, ca toată lumea să-l poată vedea.

Mattie se umflă în pene de mândrie, luă bățul pe care i-l întinse Meriam și scrise pe podeaua presărată cu nisip numele Latimore cu litere de tipar.

– Mama ta știe că tabăra noastră de la Kosti este foarte mare?

– Da. Dar am înțeles că tabăra de la Kosti este una dintre nenumăratele tabere din întreaga lume. Pentru noi numărătoarea se oprește la o sută. Câte tabere are clanul Latimore?

– Optzeci și nouă și sunt împrăștiate în întreaga lume. Și tabăra din Kosti este una dintre cele mai mici.

– Serios?

– Jur că-i adevărat.

Meriam se întoarse spre Femeia Marii Căpetenii și traduse vorbele lui Mattie. Toate femeile din încăpere tăcură impresionate. Mama lui Meriam întrebă ceva și Meriam traduse:

– Mama te întreabă câte mașini aveți.

– Cu miile.

– Nu pot spune așa ceva. Nu va înțelege nimeni. Pot spune câte stele sunt pe cer?

– Da. Caracterizează perfect numărul mașinilor clanului nostru.

Mattie ascultă cu atenție discuția dintre cele două femei și când se opriră, Meriam se întoarse iarăși spre ea și spuse:

– Mama mi-a spus să te informez că odată, demult, tribul nostru era mare și puternic. Marea Căpetenie stătea pe tronul Faraonului. Dar am fost alungați de pe pământurile noastre și în cele din urmă ne-am stabilit aici. Consiliul se va întâlni ca să decidă ce avem de făcut. Dacă luptăm și luăm mașinile, ne câștigăm drepturile. Dacă rămânem pasivi, suntem distruși de cei puternici. Și într-un caz și în celălalt mulți bărbați tineri vor muri. Dar dacă nu acționăm, vom dispărea de pe fața pământului cu siguranță.

Toate femeile din încăpere tăcură. La un moment dat, mama lui Meriam vorbi și Meriam traduse:

– Mama m-a pus să te rog să ne spui care este poziția ta și a bărbatului tău în clan.

Care era poziția ei? Simplu. Dar care era poziția lui Ryan? Trebuia să mintă. Dar ce putea să spună?

– Spune-i mamei tale că sunt fiica familiei.

– Nu înțeleg. Cum adică fiica familiei?

– Adică tatăl meu este șeful clanului și al tribului. Și eu sunt fiica lui.

– Fiica familiei? Așa cum sunt eu fiica Marii Căpetenii?

– Da.

Meriam se întoarse spre mama ei și traduse cu entuziasm. Vorbele ei avură un efect puternic asupra audienței.

– Mama spune că te poți așeza alături de ea, ca o recunoaștere a demnității tale.

Demnitate? Era la mii de kilometri de casă, dezbrăcată, în mijlocului unui trib înapoiat de luptători și trebuia să-și câștige demnitatea? Bine, nu hainele făceau pe om!

Oricum, stând alături de Femeia Marii Căpetenii era mult mai plăcut decât să stea în picioare, în mijlocul mulțimii de femei negre și goale care o priveau ca pe o insectă ciudată.

– Deci, începu femeia conversația directă cu Mattie în dialectul Masakin, vorbind rar și răspicat pentru ca ea să înțeleagă, vreau să-ți explic. Ascultă. Străbunul meu era faraon în Egipt. El nu avea decât un singur moștenitor. O fiică. Și ea trebuia să se căsătorească cu un bărbat pentru ca acesta să devină faraon. Tradiția s-a păstrat și-n tribul nostru. Tatăl meu era Marea Căpetenie a tribului Masakin. Artafi este acum Marea Căpetenie pentru că eu l-am ales de bărbat. Fiii mei nu vor fi căpetenii. Ci soțul pe care-l va alege Meriam. Acum înțelegi?

Să se însoare cu fiica șefului? Asta urmărea Ryan? I se făcu rău. Fără să se mai gândească, bău conținutul tare al cești pe care i-o întinse Meriam.

– Ce păcat că ești atât de urâtă. Culoarea ta cred că te jenează...

– Da. De asta o ascund, zâmbi Mattie.

– E prea târziu ca să mai facem ceva în privința asta, dar putem să te însemnăm.

– Asta ce mai e?

– Uite, ce am eu pe umăr, îi arătă Meriam.

Pe umărul stâng, Meriam avea o cicatrice rotundă.

– Ăsta e semnul tribului nostru, îi explică ea. Înseamnă loialitatea față de trib.

– Hei, nu vreau să mă înfierez! spuse Mattie luând încă o dușcă din băutura tare.

– Nu te vom înfiera. Fii liniștită. Ești prea bătrână pentru așa ceva. Te vom tatua.

– Ei, un mic tatuaj nu mă deranjează. Dar mă ajută la ceva?

– O să te facă membru de onoare al casei noastre. Ce spui? Vrei?

– De ce nu? spuse Mattie înghițind în sec, făcând pe curajoasa.

– Dar nu ne-ai spus despre bărbatul tău, zise Marea Femeie.

Mattie se străduí să gândească limpede. Băutura pe care o dăduse peste cap în cantități considerabile începea să-și facă efectul. Ce se petrecea dacă Ryan se căsătorea cu ea? Ryan devenea șeful clanului Latimore? Lui Mattie îi venea să râdă. Așa ceva era imposibil. Michael urma să preia conducerea companiei, oricum. Dar cum putea explica așa ceva membrelor unui trib care credeau cu convingere în propriile tradiții?

– Nu se știe încă, răspunse ea sughițând. Bărbatul meu este din Texas. Are multe vite. O sută de sute.

– Aha, clătină Marea Femeie cu înțelepciune din cap. Nu s-a stabilit încă prețul miresei. Cred că e cam greu de făcut o alianță între două triburi așa de mari. Meriam, mai dă-i invitatei noastre ceva de băut!

*
* *

Conferința femeilor dură neîntrerupt cinci ore. Până chemară doctorul. Când Mattie își reveni, se trezi într-un cort mic, goală, așezată pe un covor moale. Un bătrânel plin de riduri stătea zâmbitor lângă ea. Meriam o privea îngrijorată din spatele lui.

– Ți s-a făcut rău, îi explică fata. Toată lumea râdea. Ai băut prea multă bere Mashoto. El este doctor și l-am chemat prin telegraf.

– Dumnezeule! Un doctor-vrăjitor?

– Nu chiar, spuse bătrânelul într-o engleză perfectă. Am studiat medicina la Cairo. Dar nu mă deranjează că m-ai făcut vraci. Tatăl meu a fost vraci și cred că știa mai multă medicină decât mine. Acum vor să te facă frumoasă, după câte am înțeles. Dar te vom dezinfecta puțin, ca să fim precauți. Minunat desen!

Mattie își dădu seama că era dezbrăcată și încercă să se acopere.

Doctorul izbucni în râs.

– M-au tatuat?

– Da. Dar nu asta e problema. Problema e că ți s-a făcut rău de la băutură. Te-am ajutat să verși. Acum ți-e mai bine?

– Oh, Doamne! Ce-am făcut?

– Nimic de care să-ți fie rușine, o liniști Meriam. A fost amuzant. Toată lumea s-a distrat pe seama ta. Mama e foarte mândră că te-a cunoscut. O să stea de vorbă mâine, doar cu tine.

– Acum trebuie să te întorci la bărbatul tău, spuse doctorul. Mâine s-ar putea să te doară capul. Și s-ar putea să te usture puțin umărul. Te sfătuiesc să iei două aspirine și să-ți mai dezinfectezi cu alcool umărul tatuat.

*

* *

Mattie deschise ochii cu precauție și-i închise repede la loc. Stătea cuibărită în sacul de dormit. Cortul era plin de lume. Șase sau șapte tinere stăteau în jurul ei și o priveau hlizindu-se. Mattie deschise din nou ochii.

– Te doare capul, nu-i așa? o întrebă Ryan.

– Aspirină, gemu Mattie. Doamne, ce-am făcut?

– Ai făcut-o lată! râse Ryan.

– Nu mai vorbi așa de tare! Aspirină, vreau aspirină. Dar nu înțeleg de ce...

– Ai băut o bere locală, despre care ți-am mai vorbit. E foarte tare. Aproape jumătate dintre femile consiliului sunt mahmure. Ia asta.

Ryan îi întinse două pastile, îi ridică ușor capul de pe pernă și-i dădu o ceașcă cu ceai fierbine.

– Credem că e... nu știu ce credem că e.

– Să sperăm că ești doar mahmură. Prin locurile astea fabricanții nu obișnuiesc să pasteurizeze berea.

– Nu trebuie să fii așa de bucuros de necazul altuia, spuse Mattie morocănoasă văzând figura amuzată a lui Ryan. Ce caută fetele astea aici?

– Au venit să te vadă. Toată lumea din oraș vorbește despre tine. Nu le vine să creadă că ești albă peste tot! Au venit să privească ciudățenia.

– Cerule! Am ajuns animal de bâlci? Scoate-le afară! Acum!

Uitând de starea în care se afla, Mattie se ridică în picioare. Capul îi plesnea de durere. Fetele din cort țipară de plăcere și fugiră din cort.

– Știi, chiar au dreptate, spuse Ryan sprijinind-o ca să nu cadă. Ești albă peste tot.

Uitând de cap, Mattie se privi înspăimântată. Pentru o clipă, mintea ei refuză să raționeze. În clipa următoare se aruncă sub sacul de dormit.

– Unde naiba sunt hainele mele? întrebă Mattie simțind cum lacrimile îi înțeapă ochii.

– Hai, plângi, draga mea, spuse Ryan luând-o în brațe. Știu că nu trebuia să te tachinez. Pune-o pe seama lipsei mele de experiență.

– Dacă aș putea... te-aș bate măr. Cine mi-a scos hainele?

– Meriam.

– Minți.

– Așa e. Eu am făcut-o.

– Naiba să te ia de...

– Hei, hei, Mattie, nu spune vorbe grele.

– Iartă-mă, bolborosi ea.

Ryan se strâmbă la ea și tăcu. Se mulțumi să stea lângă ea și s-o privească. Aspirinele începeau să-și facă efectul. Mattie aproape că putea să gândească logic. Aproape.

De ce se bucura că se afla în acel loc, alături de acel bărbat? De ce o durea și totodată îi plăcea? De ce nu-i păsa că Ryan o dezbrăcase? Pentru că-l iubea, era răspunsul logic. Dar nu voia să-l iubească. Nici măcar nu-l cunoștea prea bine. Ryan era legat de Virginia. Și la urma urmei ce făcuseră? Se sărutaseră de câteva ori, făcuseră baie împreună goi, la lumina lunii, își povestiseră viețile și... cam atât. Asta era dragostea? Până și o femeie primitivă ca mama lui Meriam știa că Ryan urmărea ceva. Voia să fie șeful clanului Latimore. Nu?

– Știi, începu Mattie trăgându-și nasul. Eu n-am bani, decât cei câștigați din salariu.

– Serios? Credeam că ești putred de bogată. Nu deții o parte din Latimore?

– Ba da. Toți membrii familiei deținem câte un procent. Dar dividendele mele se duc într-un cont care la sfârșitul fiecărui an se donează unei organizații de caritate. Nici măcar nu știu despre ce organizație e vorba.

– I-auzi! spuse Ryan lipsit de interes.

– Când fratele meu, Michael, va împlini douăzeci și unu de ani, nici măcar nu voi mai fi vicepreședinte.

– Bravo lui Michael! Tare aș vrea să aflu ce are de gând consiliul ăsta, ca să pot trage niște sfori în legătură cu calea ferată.

– Hei, nu te interesează ce-ți spun? În câțiva ani n-o să mai am poziția asta în companie.

– Dar, ce, acum ai vreo poziție? întrebă Ryan râzând. Și știi, nu prea mă interesează.

– Hei! Voi, bărbații! Toți sunteți o apă și-un pământ!

– Cred că ai dreptate. Dar de ce ții cu tot dinadinsul să ne certăm?

– Dar nu... nu vreau să ne certăm, se calmă Mattie. Știu ce are de gând consiliul.

– Sunt convins, făcu Ryan. Pun pariu că ți-au spus femeile din consiliu în timp ce stăteați de vorbă la un pahar.

– Exact! Cu toate că și tu ai stat de vorbă cu o mulțime de oameni din oraș, se pare că n-ai nici cea mai vagă idee despre ce se petrece prin jurul tău.

– Mă pui la punct, nu-i așa?

– Ar trebui să-ți trag o palmă ca să te trezești! Ascultă-mă! Consiliul trebuie să dezbată o problemă importantă. Ești atent? Uită-te la mine când îți vorbesc!

– Mă uit, mă uit, zâmbi Ryan. Dar îmi joacă ochii-n cap.

Mattie privi furioasă în direcția în care se uita Ryan și se înroși toată. Era încă goală și înfierbântată de discuția

aprinsă și aproape ieșise din sacul de dormit. Se ridică în genunchi și luă *gallabiya* de la picioare.

– Vrei să te ajut? întrebă binevoitor Ryan.

– Nu, mulțumesc.

– Hei, ce-ai pățit la umăr?

Mattie se îmbrăcă cu repeziciune și-și privi umărul.

– Un tratament de frumusețe. Femeia Marii Căpetenii a fost așa de impresionată de urâțenia mea, încât s-a hotărât să-mi dăruiască un tatuaj de frumusețe. Aveam nevoie de el.

Ryan o ajută și-i trase *gallabyia* peste genunchi, privindu-i cu atenție semnul.

– Ce hieroglife! Nu știu eu prea multe despre frumusețe, dar tu îmi păreai destul de frumoasă așa cum erai.

– Mulțumesc. Este un semn al tribului. Acum sunt membră de onoare. Și nici n-ai idee câte lucruri interesante am aflat despre ei! Membrii consiliului sunt aleși și Marea Căpetenie ia decizii în urma unui vot majoritar. Și acum sunt pe cale de a lua cea mai mare decizie a secolului. O decizie care le va afecta viitorul.

– Împărtășește-mi câte ceva din înțelepciunea ta! spuse ironic Ryan.

– Nu mai face pe deșteptul. Ascultă-mă cu atenție. Tribul Masakin trebuie să decidă dacă să-și păstreze tradiția sau să se convertească la viața modernă, așa cum a făcut tribul Nuer.

– Sfinte Sisoe!

– Șșș, făcu Mattie, dar câteva capete negre și curioase se ițiră prin deschizătura cortului.

– Consiliul se întrunește în jumătate de oră, spuse Ryan grăbit privindu-și ceasul de la mână. Ce mă sfătuiești să fac?

– Cum? Îmi ceri părerea?! Asta-i o noutate!

– Hei, am convenit că suntem parteneri egali în drepturi și responsabilități, nu?

– Ai un orgoliu imens.

– Ca și tine, draga mea. Nu e de mirare că facem o echipă perfectă!

– Am o sugestie, spuse Mattie mulțumită de afirmația lui Ryan. Dar să nu-mi pui întrebări.

– Nu-ți pun, nu-ți pun, spuse grăbit Ryan.

Doamne, ce figură dulce, drăguță și plină de interes avea Ryan. Da. Dar ce păcat că mințea!

– Când îți vei face apariția în consiliu, te sfătuiesc să spui doar atât: „V-ar plăcea să conduceți o cale ferată?" Atât și nimic mai mult.

– Ce-i sclipirea aia diavolească din ochișorii tăi? Bine, bine. Ai spus fără întrebări. Așa o să fac. Acum trebuie să plec. Mă săruți ca să am noroc?

– Pentru binele corporației, oftă ea exagerat aplecându-se spre el.

De fapt abia aștepta să-l sărute. Ryan se repezi la ea ca un leopard. Într-o parte a lumii în care timpul zbura pe nesimțite, sărutul acela lui Mattie i se păru că ținuse o veșnicie.

La sfârșit nu mai avea aer. Se lăsă cuprinsă în brațe de Ryan. Mâinile lui i se odihneau pe sâni. Îi despărțea doar o bucățică subțire de material, dar lui Mattie nu-i păsa. Mai târziu avea să suporte consecințele.

– Te pricepi, pentru o novice, spuse Ryan cu voce întretăiată. Îți plac copiii? întrebă el din senin. Trebuie să plec, adăugă el repede ridicându-se în picioare.

– Iubesc copiii, răspunse Mattie.

– Mă mai săruți încă o dată?

– Sigur.

– Dar mai am o întrebare. Ce-o să faci tu în timp ce eu voi fi în consiliu?

– Am programată o întâlnire cu Marea Femeie.

Mattie îl privi pe Ryan în ochi. Voia să reușească să-i țină privirea. Avea o superstiție: dacă reușea să nu clipească în timp ce-și privea oponentul în ochi, avea noroc. Și cel mai mult, de asta avea nevoie: de noroc!

Ar fi câștigat concursul dacă ochii lui Ryan nu s-ar fi apropiat atât de mult de ai ei. În cele din urmă, învinsă, închise ochii. Buzele lui calde se apropiară de ale ei și-i puseră stăpânire pe gură.

– Începe întrunirea, spuse Meriam intrând pe neașteptate și rupând vraja dintre ei. Femeia lui Latimore, te așteaptă Femeia Marii Căpetenii. Oh! Mă iertați. Iar v-am deranjat.

Femeia lui Latimore se ridică în picioare oftând.

– Nu-i nimic, Meriam, nu-i nimic.

Capitolul 9

Mattie îl aștepta toată ziua pe Ryan să se întoarcă. Peste oraș se lăsase o tăcere care nu prevestea ceva bun. Lumea stătea în grupuri mici în jurul casei marelui consiliu. Plouase toată după-amiaza, dar nimeni nu observase.

În micul lor complot, rolul ei fusese incredibil de ușor. Meriam o condusese în cortul mamei ei, care era pe deal, lângă cortul doctorului.

– Oricine poate conduce o cale ferată, o asigurase ea pe Marea Femeie. Uitați-vă la tribul Nuer. Acum zece ani aveau doar vite. Acum caută petrol, conduc camioane, s-au modernizat. Și Masakin poate face același lucru. Latimore va construi o școală și va instrui tineri Masakin în tabăra Latimore, din Kosti. Dar avem nevoie de paznici. Să spunem la o sută de elevi, o sută de gărzi. Vom construi drumuri pentru vite. Credeți că se poate?

– Orice e posibil. Sunt cinci sute de sute de Masakin.

– Și îi veți putea convinge și pe bărbați că așa e cel mai bine?

– Ai multe de învățat, râsese mama lui Meriam. Bărbații nu pot fi conduși, dar pot fi convinși. Asta e treaba femeii. La noapte bărbații vor fuma pipe și se vor gândi. Mâine vor fi convinși.

– Minunat! Aș încerca și eu tutunul vostru.

– Nu e tutun. Uite, vrei să încerci?

– Oh, e hașiș?

– Cam așa ceva. Primim asemenea daruri de la arabi. Marea Căpetenie își va fuma pipa și se va gândi. Nimeni nu poate sta cu el decât soția lui. La fel se va întâmpla și cu ceilalți membri ai marelui consiliu. Li se vor șopti vorbe în ureche – altfel nu se poate. Și ei vor crede că au visat, că le-au șoptit zeii ce au de făcut. Așa se procedează în asemenea situații. Și asta e o situație de forță majoră. Ori acceptăm modernizarea, ori dispărem de pe fața pământului. Acum pleacă. Mâine voi vorbi cu tine și cu bărbatul tău. N-o înțeleg pe mama ta. Cum de n-a stabilit până acum un preț pentru tine? Voi, Latimorii, aveți niște obiceiuri tare ciudate!

*

* *

Ryan se întoarse în zori, epuizat.

– Cea mai grea muncă pe care am făcut-o vreodată, se plânse el. Stai jos să-ți povestesc.

– Ai reușit să spui ce te-am sfătuit? întrebă Mattie neliniștită.

– Da. Nu mi-am dat seama niciodată ce actor grozav sunt. Tatăl tău ar trebui să-mi dubleze salariul.

– Meriți o primă.

– Glumeam. Contractul meu expiră în zece zile și nu vreau să-l reînnoiesc.

– Dar... dar noi...

– O să vorbim și despre asta. Să-ți povestesc. Membrii consiliului cred că am o mie de vite. Când le-am spus asta au clătinat din cap și m-au sfătuit să nu mai spun nimănui asta pentru că ar crește prețul. Nu știu despre ce naiba vorbeau!

– Ar trebui să-ți explic. Ia asta, spuse Mattie întinzându-i o bucățică de carne, pe care i-o păstrase de seara trecută.

– Mmm, ce bun! Carne adevărată? Credeam că o să mă îmbolnăvesc de la atâtea legume.

– De ce? Sunt sănătoase.

– Da, sănătoase. Ce voiai să-mi spui?

– Marea Femeie spune că formăm un cuplu reușit.

– Serios? Și?

– M-a întrebat cu cât m-ai cumpărat și n-am știut ce să-i răspund, spuse ea privindu-l pe Ryan care făcea fețe-fețe. Crede că o fată ar trebui să-și știe prețul.

– Și?

– M-a compătimit că mama m-a lăsat să trăiesc cu tine fără...

– Fără ce?

Mattie se înecă. Ryan o bătu pe spate zâmbind.

– Eu ar trebui să mă înec. E vorba de căsătorie?

– D...da.

– Și ce părerea ai despre asta?

– Despre ce?

– Despre căsătorie, că doar nu despre vite!

– Dar tu ce părere ai?

– Ei, spuse Ryan terminând de mâncat, luând în considerare totul? N-ai bani, după câte m-ai informat. Și-ți vei pierde slujba după ce fratele tău va împlini douăzeci și unu de ani. Pe de altă parte, ești o ingineră bună, o șefă bună și poți fi o arhitectă bună. Și eu vreau să mă așez la casa mea. Iar când îți văd funduleț ăla drăguț plimbându-se de colo-colo prin fața ochilor mei, mai că-mi vine să...

– Hei! Gata!

– Nu mă întrerupe, spuse Ryan calm. Ăsta-i un defect pe care va trebui să-l corectăm. Nu-mi place să fiu întrerupt. Așa. Unde rămăsesem? Cele opt zile ale călătoriei noastre spre Topari mi-au schimbat complet modul de a privi lucrurile. Și încă ceva. M-am îndrăgostit de tine până peste cap. Acum poți să vorbești.

– Cred că nu mi-a mai rămas nimic de spus, zise Mattie consternată.

– Așa și trebuie, o tachină el. Tot ce trebuie să spui e da. D-A. Ai priceput?

– Da. Am priceput. Trebuie să stau drepți și să salut?

– Mattie, izbucni Ryan în râs, pune farfuria aia jos. Vom mai avea nevoie de ea. N-are rost să mi-o arunci în cap. Glumeam.

– Da, ce mai glumă! Foarte amuzant. Cu umorul ăsta o să dormi multe nopți pe canapea. O să vezi tu ce-o să pățești mâine.

– Eu?

– Da, tu. Nu te uita așa la mine, ca un miel blând. Cu mine nu te joci.

– Și cine o să mă bată? Tu?

– Nu. Prietenii mei Masakin. De ce crezi că m-am însemnat? Ca să am pe cineva alături care să mă apere.

– Vino aici, femeie, oftă Ryan.

Mattie se apropie de Ryan temătoare. Nu era încă pregătită să abdice, dar nu mai avea chef de ceartă. Ryan își puse familiar un braț peste umerii ei. Se înnoptase și torțele începuseră să se aprindă în oraș. Consiliul încă dezbătea.

– E timpul să ne culcăm, spuse Ryan într-un târziu.

Se ridicară de pe podea ținându-se de mână.

– Acum suntem logodiți? întrebă Ryan.

– Nu.

– De ce? Ce-ți lipsește? Vrei vite?

– Nu.

– Atunci? Ăsta e de ajuns? întrebă el scoțându-și un inel subțire de pe degetul mic și punându-l pe inelarul ei de la mâna dreaptă.

– E cam mare, râse Mattie.

Într-adevăr. Inelul care-i încăpea lui Ryan pe degetul mic era prea mare pentru degetele ei subțiri.

– Nu-i nimic. O să găsim unul mai bun când ne întoarcem la civilizație.

– Bine.

– Bine?

– Cred că da. Dar ce urmează după această... logodnă?

– Credeam că e clar. După ce ne băgăm în sacul de dormit...

– Nu, nu se poate așa ceva! spuse Mattie speriată îndepărtându-se de el.

– Acum ce-am mai făcut?

– Nimic, încă. Uite ce e, Ryan. Ai stat departe de civilizație cam mult. Vreau să te anunț că revoluția sexuală din America a luat sfârșit.

Mattie se așteptase la o reacție violentă, dar Ryan nu spuse decât:

– Bine. Cum dorești.

– Înțelegi, nu?

– Dar un sărut pot să primesc?

– Da. Unul mic.

*

* *

Dimineața următoare începu cu un soare puternic. Din casa marelui consiliu ieșeau vălătuci de fum. Meriam intră râzând peste ei la prima oră.

– Consiliul a luat decizia finală. O să aflăm ce au decis într-o oră. Latimore, te așteaptă codoașele.

– Cine? Pe mine? De ce?

Ryan părea dezorientat, căzut din altă lume. Mattie se întinse și ieși din sacul de dormit. Ryan se ridică dintre păturile în care dormise, din colțul opus al camerei.

– E timpul să scoți banii de la pușculiță, zise Mattie teribil de amuzată. O să vin și eu mai târziu să văd dacă-mi convin termenii.

– Oh, nu, interveni Meriam. Nu se poate să faci așa ceva. N-ai voie să asculți discuția.

Meriam și Ryan ieșiră din cort lăsând-o pe Mattie să se perpelească de una singură.

– Cum? Sunt vândută la licitație și nu mi se permite nici măcar să asist? Ce sistem! Mă rog. Ce-o fi o fi!

După vreo oră de așteptare, Ryan reveni foarte vesel.

– Ei? făcu Mattie nerăbdătoare.

– Ei, ce? o tachină Ryan.

– Ce-ați vorbit, naiba să te ia!

– Hei, hei! Ce agresivă ești. Nu-i stă bine unei doamne să...

– O să fiu și mai agresivă dacă nu-mi povestești odată!

– Consiliul a votat schimbarea! Și – îți vine să crezi? – Marea Căpetenie are deja numele celor trei sute de bărbați – o sută de elevi și două sute de gărzi – care ne vor însoți la Kosti. Mâine pornesc deja spre El Obeid. Un tren special venit de la Kosti îi va lua de acolo. Trebuie să discut cu Harry despre program, cursuri, facilități – Doamne, câte am de făcut! Trebuie neapărat să iau legătura cu baza.

– Vorbește cu doctorul. Mi se pare că știe el un telegraf.

– Serios? De unde știi?

– Îmi amintesc ca prin vis din noaptea în care m-am pilit.

– Nici nu știi cât de mândru sunt de mine. O să arate bine în CV-ul meu o asemenea realizare. Știi ce mi-a spus Marea Căpetenie? Că a visat decizia! Îți vine să crezi?

Câte-i mai stăteau pe limbă lui Mattie! Printr-o explicație simplă, i-ar fi putut demonta lui Ryan toată încrederea în sine. Dar n-o făcu. Spuse simplu, din vârful buzelor:

– Nu-mi vine să cred. Ești genial!

Ryan o privi o clipă suspicios și continuă:

– Sigur, n-aș fi putut să fac toate astea fără ajutorul tău. Într-o zi o să te rog să-mi povestești ce s-a întâmplat de fapt în casa consiliului femeilor.

– Într-o zi, promise ea vag. Poate o să-i povestesc nepoatei mele.

– Spui că doctorul mă poate îndruma spre un telegraf?

– Mda.

– Atunci împachetează. Dacă reușesc să contactez baza, voi chema un elicopter.

Mattie aprobă scuturând cuminte din cap și primi un sărut pe vârful nasului.

Ryan ieși vijelios din cort. Mattie privi în urma lui ca o mamă mândră văzându-și fiul plecând de acasă în prima lui zi de școală.

– Ce mai căsnicie am!

*

* *

În dimineața următoare Ryan înhămă boii la car.

– Parcă n-ar fi boii noștri, remarcă Mattie.

– Nu sunt. Ai noștri au dispărut. Cred că i-a mâncat cineva în timpul serbărilor. Dar Marea Căpetenie ne-a dat perechea asta de boi. Parcă sunt mai întremați ca ai noștri, nu?

– Sinceră să fiu, nu mi se pare că ar rezista până la El Obeid.

– Nici nu e nevoie. Ai avut dreptate. Aveau la dispensar un telegraf și am reușit să contactez baza. Elicopterul se îndreaptă spre noi. Și asta va încheia marea noastră aventură. Ce spui, Mattie? Îți vine să crezi că ne întoarcem la civilizație teferi și învingători?

– Nu prea.

– Care-i primul lucru pe care vrei să-l faci mâine?

– Un duș fierbinte.

– Corect! Haida, boilor!

Se părea că boii cunoșteau limba engleză, pentru că porniră de la primul îndemn. În spatele carului îi escorta o gardă de onoare formată din șaizeci de războinici Masakin, vopsiți pe față, cu coroane de pene pe cap și lănci sclipitoare în mâini. Acum erau aliații lor declarați.

– Mă simt ca Alice în Țara Minunilor. Uită-te la ei, Ryan. Parcă aș fi o regină cu trenă. E prima și ultima oară când voi mai avea parte de așa ceva.

– Nu-i adevărat. O să mai ai parte.

– Când?

– În ziua nunții.

– Vorbești serios, Ryan? sări Mattie în sus.

– Jur. Nu mă crezi pe cuvânt, nu-i așa?

– Nu e vorba de asta. Nu știu dacă am încredere nici măcar în mine. Nu fi supărat. O să te cred după ce se termină ceremonia și ieșim din biserică.

– Nu sunt supărat, draga mea. O să vezi totul în culori mai frumoase când ne vom întoarce în State.

– Dar cred că niciodată n-o să mai văd așa ceva. Nu voi uita niciodată călătoria noastră de opt zile până la Topari. Cât ai plătit pentru mine?

– Am stabilit prețul, dar nu și plata. Obiceiul este ca rudele mele să plătească, și nu eu.

– Și aici ce le-ai mai spus?

– Am jurat solemn că după ce mă voi întoarce în Texas o să-i pun pe unchii mei să plătească.

– Bine, dar cât?

– N-o să știi niciodată, zâmbi Ryan. Dar pot să-ți spun că e cel mai mare preț pe care l-a plătit vreun membru al tribului Masakin pentru o mireasă.

– Și ce? Nu merit? Fac toți banii, te asigur.

– Vitele, nu banii, o corectă el.

– Să înțeleg că te pricepi la vite?

– Nu-mi face asta, gemu Ryan. Știi de ce am plecat din Texas?

– Nu, de ce?

– Pentru că urăsc vitele. Laptele și carnea lor, le ador. Dar numai atât. Toată tinerețea mi-am pierdut-o la coada vacii. Nu mai suport.

Mattie ar mai fi vrut să-l întrebe ceva, dar nu mai avu timp. Convoiul se opri și Meriam se apropie de carul lor.

– Marea Căpetenie Artafi vă urează drum bun, vă dorește fii mulți și vite bune.

– Tu, Meriam, nu vii la Kosti? întrebă Mattie.

– Nu pot. Vara asta împlinesc cincisprezece ani și trebuie să-mi găsesc un soț, care va deveni într-o zi Marea Căpetenie a tribului Masakin.

– Să alegi cu înțelepciune, o sfătui Ryan.

– Îmi pare rău că ne despărțim, spuse Mattie. Am învățat multe de la voi.

După ce-și luară rămas bun, Meriam se întoarse în oraș însoțită de cortegiu.

– O să-mi fie dor de ea, spuse Mattie cu lacrimi în ochi.

– S-ar putea s-o mai vezi, o consolă Ryan.

Călătoriră într-o tăcere camaraderească. Drumurile din fața lor erau pline de apă de ploaie și iarba crescuse în savană. Nu se simțea nici o adiere de vânt. Aerul era nemișcat. Câțiva copaci se vedeau ici-colo de la distanță. Doar accacia cei plini de spini creșteau în pâlcuri, ca și cum ar mai fi avut nevoie de un plus de protecție. Câmpiile nesfârșite semănau cu cele pe care străbunii lui Mattie și ai lui Ryan le văzuseră atunci când sosiseră în America.

Pleoapele lui Mattie păreau de plumb. Își sprijini capul de umărul lui Ryan și adormi.

*
* *

Mattie se trezi brusc din somn. Deschise ochii, clipi de câteva ori, și realiză ce se petrecea în jurul ei.

– Fii liniștită, spuse Ryan punându-și o mână pe umărul ei.

– Da, sigur, spuse ea tremurând.

Carul cu boi ajunsese pe vârful unui deal și se oprise. Drumul lor era blocat de o mașină blindată din care ieșeau țevile armelor îndreptate spre ei. În fața mașinii stătea mândru Ahmed bin Rashid. De ambele părți ale mașinii, doisprezece soldați aparținând mai multor triburi, aveau lăncile îndreptate amenințător spre ei.

Mattie privi înlemnită spectacolul. Arabul se apropie de ei. Soldați îl urmară îndeaproape.

– Domnișoară Latimore, spuse el pe un ton sarcastic. Ce surpriză!

În ochii negri îi sclipea ura. Și la centură îi atârna un pistol uriaș.

– Să-ți reamintesc că lucrăm pe baza unui contract? interveni Ryan calm.

– Dacă-i așa, domnișoara Latimore trebuie să-mi prezinte actele de călătorie.

– Asta-i tot? Ai bătut atâta drum pentru un simplu act?

La un semn al lui Ahmed, doi soldați îi forțară pe Ryan și pe Mattie să coboare din car.

– Legea e lege, spuse Ahmed. Sunt obligat s-o reţin pe domnişoara Latimore pentru un interogatoriu. Iar dumneata, domnule Ryan, te rog să-ţi continui călătoria.

– Să fiu al naibii dacă plec de aici fără domnişoara Latimore! strigă Ryan luptându-se cu soldaţii.

– În cazul ăsta, spuse arabul, sunt obligat să te arestez, domnule Ryan.

– Se vede că nu mai poţi de supărare. Dacă află guvernul ce ţi-ai permis să ne faci, o să dai de naiba!

– Atunci va trebui să fac în aşa fel încât guvernul să nu afle, nu? Ce păcat! Dar sunt atâţia nelegiuiţi prin părţile astea! Oameni periculoşi, vreau să spun. Care omoară fără un scop anume. Dar pe domnişoara Latimore este posibil s-o cruţe. De dragul distracţiei, bineînţeles.

– Doamne, murmură Mattie. Spune-mi că nu mi se întâmplă mie toate astea!

Ahmed le făcu un semn soldaţilor şi aceştia îi forţară pe Mattie şi pe Ryan să înainteze.

– Hei, sper că nu laşi bietele animale aici! spuse Mattie. Măcar dă-le drumul ca să nu moară de foame sau de sete!

– Ce inimă generoasă! râse arabul. Să fiu bun măcar cu animalele!

Un soldat se îndreptă spre carul cu boi şi legă hăţurile de un copac din apropiere.

– Măcar stau la umbră, râse Ahmed. Vezi ce bun sunt?

– Nu-l lăsa să te doboare, îi șopti Ryan.

– N-o să-l las. Dar cum vrei să reacționez când sunt răpită? Și cine știe ce mi se mai întâmplă, Doamne ferește? Dacă mă violează? Dacă mă ucide? Cum vrei să fiu calmă?

– Liniștește-te. Oricum nu putem face nimic până la căderea nopții.

– Crezi că avem vreo șansă?

– Speranța moare ultima. Suntem la cincisprezece kilometri de Topari. Cine știe ce noroc dă peste noi? Nu dispera.

Mattie își lăsă capul în pământ și înaintă. Prin minte îi treceau zeci de variante de evadare. Dar nici una nu părea posibilă. Era un lucru bun în toată povestea. Trăise o aventură incitantă și murea alături de iubitul ei.

Două ore înaintară printr-un soare arzător. Apoi se opriră lângă doi baobabi și soldații stabiliră tabăra de noapte. Pe ei doi îi legară cu o funie de copaci, apoi făcură focurile și desfăcură corturile.

Mattie și Ryan zăcură în țărână câteva ore, fără să se miște, fără să vorbească, chinuiți de întrebări, fără să primească apă sau mâncare. După ce se lăsă întunericul, Ahmed se apropie de ei.

– Ce bine am mâncat, spuse el satisfăcut mângâindu-se pe burtă.

– Nu scapi tu așa ușor, amenință Ryan.

– Nu văd de ce nu. Avem probleme cu legătura radio. Dar după ce vom reuși s-o stabilim, domnișoara Latimore va putea să-ți cumpere o cină gustoasă și poate chiar viața. Ciudat. Vedeți voi? Bărbații din rasa mea sunt atrași de

blonde. Dar trebuie să am răbdare. Sunt sigur că plăcerea va fi mai mare după atâta așteptare. Draga mea, nu-i așa că mă placi puțin?

– Te plac ca pe un porc ce ești! replică Mattie. Un porc mare, gras și nesimțit.

– Fii nervoasă, draga mea. O să te învăț eu cum să te porți frumos cu un arab adevărat! spuse el dându-i o palmă.

– Ușurel, șopti Ryan. Fii calmă. Privește gărzile.

Mattie nu reușea să deslușească figurile gărzilor în întuneric. Dar în acel moment un bărbat înarmat intră în raza ei vizuală și Mattie observă că acesta era vopsit pe față în culorile de război ale tribului Masakin.

– Dumnezeule! șopti ea înfrigurată.

– Ahmed are o armată multinațională, șopti Ryan. Fii liniștită. Scăpăm noi de aici. La semnalul meu aleargă cât poți de repede spre mașina blindată.

– Nu înțeleg.

– Suntem în mijlocul pustietății. Dacă reușim să intrăm în mașina blindată, nu ne mai pot face nimic. Pricepi?

Mattie scutură din cap ca și cum ar fi înțeles. Nu numai că nu pricepuse o iotă, dar n-avea nici cea mai vagă idee ce plănuise Ryan.

Ahmed îi privi amuzat.

– Nu știu ce șușotiți voi acolo, dar credeți-mă pe cuvânt. N-aveți nici o șansă! spuse el și se îndepărtă râzând.

Ryan așteptă ca Ahmed să intre în cortul lui și apoi începu să vorbească suficient de tare ca soldații să-l audă,

într-un dialect pe care Mattie abia îl înțelegea. Garda care stătea de veghe se apropie uimită de Ryan. Ryan repetă de două ori câteva cuvinte și bărbatul își puse mâna la gură speriat. Privi în jur și se apropie precaut de Mattie.

– Accentul meu nu e prea reușit, explică Ryan. Acum, Mattie, te rog să nu te sperii, și pentru nimic în lume să nu începi să țipi!

– Dar ce i-ai spus?

Soldatul se apropie de ea și Mattie începu să tremure. Cum să nu țipe? Ce voia garda aceea de la ea? Începu să-i desfacă neîndemânatic nasturii cămășii, în timp ce Mattie abia mai respira de frică. Nu numai că Ahmed voia s-o violeze. Dar și soldatul acesta? Era cam mult.

Soldatul îi dezveli umărul stâng, privi tatuajul făcut de doctorul Masakin și se dădu doi pași în spate, speriat. Îi acoperi apoi umărul cu evlavie și se îndreptă spre celilați soldați care stăteau în jurul focului și-i priveau curioși de la distanță. Le șopti ceva furios și aceștia se ridicară în picioare. Se apropiară de ea, priviră și ei tatuajul lui Mattie ca pe un lucru sfânt și începură să discute aprins.

Mattie se ridică în picioare. Nu mai suporta tensiunea.

– Ryan, spune-mi, ce se petrece? întrebă ea speriată izbucnind în plâns.

Ryan o cuprinse în brațe. Nu avea mâinile legate la spate cu o frânghie? În acel moment simți cum legăturile ei se rupseră.

– Masakin, șopti Ryan. Au recunoscut semnele tribale. Vezi? Datorită ție vom scăpa.

Datorită ei? Doamne, dacă ar fi știut ea că acel tatuaj avea să-i salveze viața! Bine, încă se mai întreba cum avea să se întâmple asta.

– Dar Ahmed nu are numai soldați Masakin, spuse Mattie frecându-și încheieturile.

– Nu. Dar suntem la numai câțiva kilometri de Topari, ți-am mai spus. Garda care stătea de veghe s-a dus să cheme ajutoare. S-ar putea ca mâine la prânz să scăpăm.

– Mâine la prânz? Dar de ce nu plecăm de acum?

– Pentru că, așa cum singură ți-ai dat răspunsul, Ahmed nu are numai soldați Masakin. Are soldați din toate triburile. Nu putem să riscăm. Și, în plus, nu uita că și el e înarmat.

– Și ce să facem? Să stăm aici și să așteptăm să ne vină ajutoare? Dacă nu vin? Hai să plecăm acum, Ryan. Uite, suntem dezlegați. Putem să fugim. Te rog!

– Nu intra în panică! Așa nu vom rezolva nimic. În primul rând, trebuie să-i distrugem sistemul de comunicație.

– Ai dreptate. Așa nu va putea să cheme ajutoare. Bravo, Ryan. Nu știu de ce, dar când sunt speriată nu mai raționez.

– Așa sunteți voi, femeile.

– Mulțumesc, Ryan, spuse ea pe un ton sarcastic.

– Nu, eu îți mulțumesc ție, spuse Ryan serios.

Capitolul 10

Eastboro era un orășel mic situat în sudul Bostonului. O singură stradă cu blocuri și magazine la parter îl străbătea. În rest, era format din ferme și case cu curte, toate grupate în jurul bisericuței albe de lemn.

Foarte aproape de biserică se afla și casa impunătoare a fermei Latimore. Pe verandă, legănându-se într-un balansoar, stăteau Mattie și mama ei mărunțică.

Faith, sora de șatesprezece ani a lui Mattie, stătea pe trepte iar Hope, sora de paisprezece ani, stătea pe balustrada verandei.

– Hope, vezi să nu cazi! o atenționa din când în când Mary-Kate.

Iar Michael, unicul fiu al familiei, de doisprezece ani, se sprijinea de peretele casei mirându-se.

– Și apoi ce s-a mai întâmplat, Mattie? întrebă el.

Mattie își încruntă fruntea, făcând povestea să sune ca o aventură înfricoșătoare, mult mai groaznică decât în realitate.

– Ei, spuse ea, dușmanii nu s-au prins că am evadat, până la răsăritul soarelui. Abia în acel moment Ryan a aprins faza lungă a mașinii blindate și a pornit motorul. Toți soldații începuseră să strige și să tragă cu armele, dar mașina, cum v-am mai spus, era blindată. Doamne, ce zgomot făceau gloanțele care se loveau de carcasa mașinii!

– Și apoi i-ați omorât pe toții tipii răi? întrebă Michael.

– Nu chiar, râse Mattie. Apoi am rămas fără bezină. Ahmed fusese precaut. Toți soldații care rămăseseră de partea arabului au început să se urce pe mașină, s-o zguduie, să dea cu pumnii în ea, dar n-au reușit să intre.

– Dar nici voi nu puteați să ieșiți, comentă Faith. Ce nebuni sunteți! Vă meritați unul pe celălalt!

– Hei, domnișoară, interveni Mary-Kate, e povestea lui Mattie. Las-o pe ea să termine!

– Ei, n-au rămas prea multe de spus. Ei nu puteau să intre, noi nu puteam să ieșim, și totul a durat până dimineața. Și apoi au sosit! Și noi și gărzile lui Ahmed am înlemnit când i-am văzut.

– Pe cine? întrebă Hope.

– Cinci sute de războinici Masakin! Veniseră în timpul nopții ca să ne salveze și înconjuraseră tabăra. Și stăteau acolo cu lăncile lor de doi metri și jumătate, cu privirile înfricoșătoare. Nu-ți mai doreai decât să le fii prieten!

– Spune-ne cât de înalți erau! insistă Michael.

– Foarte înalți. Războinicii Masakin au cam doi metri și poartă coroane de pene colorate pe cap. Arătau ca cinci sute de jucători de la Boston Celtics, care-și uitaseră mingea acasă.

– Nimeni nu-l depășește pe Larry Bird! comentă sceptic Michael.

– Ba da. Toți războinicii Masakin! Sunt înalți! Foarte înalți! Vrei să asculți povestea, sau nu?

– Continuă, dragă, spuse Hope. Ce știe el?

– Ei, oricum, Ahmed le-a ordonat soldaților să tragă în războinici, dar gărzile lui erau prea deștepte ca să facă așa ceva. Și-au depus armele la picioare și s-au predat. Să-l vezi pe Ahmed cât de furios era! Înnebunise. Și-a scos pistolul de la centură, și, când se pregătea să tragă – și asta ar fi fost cea mai mare prostie, pentru că ar fi murit cu siguranță – Ryan a sărit din mașină drept în spatele lui. Și, Doamne, ce crunt la bătut! Am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa. Apoi a sosit elicopterul care ne-a dus înapoi, la tabăra din Kosti.

– Acum, spuse Mary-Kate privindu-și ceasul, e timpul să-l ajutați pe unchiul Henry la găini. I-ați promis.

– Nu-mi plac găinile! se plânse Hope.

– Gata cu smiorcăiala, domnișoară!

– Vă conduc eu, se oferi Faith.

– Nu! strigă Michael. Nu vreau să-mi risc viața cu tine la volan.

– Vezi să nu riști să primești un pumn în gură! strigă sora lui.

– Hei, hei, copii!

– Dar Mattie de ce nu vine? protestă Hope pe un ton plângăcios.

– Pentru că se reface.

Copiii plecară fără să mai comenteze.

– Și acum, spuse Mary-Kate după ce rămaseră singure, povestește-mi restul întâmplării.

– Vai, mami! Dar am povestit tot!

– Sigur! Am trimis în Africa o tânără frumoasă, plină de viață, și cum mi-a venit? Cu zece kilograme mai slabă și cu umerii lăsați, de parcă ar duce în spate toate greutățile lumii!

Deși Mary-Kate era cu un cap mai mică decât fiica ei, Mattie i se aruncă în brațe.

– Toți avem parte de greutăți în viață, draga mea. Când a murit micul John, am crezut că înnebunesc de inimă rea. Dar m-a ajutat mult tatăl tău și faptul că mi-am canalizat energiile spre muncă. Hai, draga mea, dacă vrei un umăr pe care să plângi, ți-l ofer cu mare dragoste.

– Ei, suspină Mattie, Ryan mi-a spus că mă iubește. Trebuia să ne căsătorim. Dar în momentul în care am ajuns în tabăra Latimore, a dispărut împreună cu soția lui.

– Vai, era căsătorit?

– Da. Adică nu. Erau despărțiți. Dar mi-a spus încă de la început că nu va scăpa niciodată de ea. Și eu, ca o proastă ce sunt, am uitat complet acest... amănunt.

– Așa, copilă, plângi.

– L-am întrebat apoi pe Harry Crampton unde este și el mi-a spus că nu știe mai multe decât mine. Ryan se întorsese în America împreună cu Virginia.

– Fără să-ți lase nici un mesaj?

– Nimic. Am mai rămas în Africa încă o săptămână, sperând să aflu ceva. Dar n-am aflat nimic. În cele din urmă m-am hotărât să mă întorc acasă. Oricum, nu mai era nevoie de mine pe acolo.

Mary-Kate își strânse fiica în brațe.

– Mami?

– Da, draga mea.

– Toți bărbații sunt așa?

– Sigur că nu. Dar nu te mai gândi la el. Întoarce-te la muncă și lasă timpul să-ți vindece rănile.

*

* *

Săptămâna următoare trecu cu viteza melcului. Toți membri familiei aflaseră câte ceva din necazul lui Mattie și încercau s-o protejeze.

Într-o zi, auzind-o plângând, Michael veni cu o soluție.

– Eu zic să-mi spui unde stă, ca să mă duc să-l bat măr.

– Amin, comentă Bruce. Așa aș face și eu, dar mi-e teamă să nu-mi pierd toți dinții.

– Du-te la dentist de două ori pe an, cântă Hope și toată lumea se încruntă la ea, făcându-i semn să tacă.

Nopțile erau mai grele. Mattie visa aproape în fiecare seară secvențe din Topari. Își amintea felul în care progresase relația ei cu Ryan, sărutările sub clar de lună, momentele de stânjeneală și cele de bucurie. Încă îl mai iubea.

Apoi, într-o zi, la îndemnurile repetate ale lui Mary-Kate, Mattie se urcă în mașina ei și conduse spre Boston, întorcându-se la serviciu.

– Du-te la Belfair, spuse tatăl său. Vor să construiască o primărie nouă. Bine, nu trebuie să arate ca Turnul Londrei, dar nici ca o cutie de chibrituri. Tot ce-ți pot spune e că dispun de o sută de mii de dolari.

– O să mă duc să văd despre ce e vorba, promise Mattie. Dar la suma asta nu știu ce se poate face.

Mattie se mira de ce tatăl ei nu-i punea întrebări. Dar probabil că-i povestise Mary-Kate. Pentru că ei își împărtășeau totul. Bruce și Mary-Kate erau perechea ideală. Ea de ce n-avea norocul ăsta?

Andy Frame era acum șeful lucrărilor din Sudan. Era un tânăr cu perspective, plin de entuziasm și avea o mână de fier. Și părea foarte interesat de fiica șefului. Nu de Mattie. Ci de Faith, care voia să devină avocată.

Mattie se mai interesa din când în când de felul în care decurgeau lucrările la calea ferată.

– E bine, o informase Andy Frame. Doar că avem probleme cu rebelii. De două ori am fost atacați, dar ne-au ajutat războinicii Masakin.

– Îmi imaginez, râsese Mattie.

– Sunt niște sălbatici.

– Așa este. Dar sunt foarte loiali.

A doua zi, Mattie îl informă pe tatăl său despre Andy.

– E un băiat bun, dar nu i se potrivește munca în Africa, spuse Bruce Latimore. O să-i găsesc un post mai bun. Ryan Quinn a reușit să pună lucrurile la punct acolo. Dar...

– Dar?

– Două dar-uri, râse Bruce.

– Hei, spuse Mattie privindu-și ceasul. Mama mi-a zis că la ora...

– Știu ce vrei să-mi spui. Să-mi mănânc cuminte prânzul fără calorii.

– Exact. Altfel...

– Altfel, ce? Mă amenințI? Domnișoară, sunt destul de mare cât să-ți fiu tată, glumi Bruce.

– Dacă nu faci cum spune mama, o s-o sun și-o să te pârăsc.

– Ha! Am spioni în familie? De ce mă dădăciți atâta?

– Pe tine și pe Michael. Trebuie să avem grijă de voi doi. Sunteți singurii noștri bărbați. Acum spune-mi despre dar-uri.

– Ați făcut o treabă foarte bună în Africa. I-ați convins pe membrii tribului Masakin să se îndrepte spre civilizație, să se modernizeze. Și par fericiți așa.

– Nu știu cât de fericiți sunt. Dar nu aveau alternativă. Vecinii lor deja aleseseră această cale și ei riscau să dispară de pe fața pământului. Nu aveau unde să emigreze. Sunt oameni inteligenți. Au ales soluția cea mai bună. Poate așa, Sudanul nu va mai fi un popor dezbinat. Și celălalt dar?

– Celălat e mult mai important, draga mea. Ryan Quinn mi-a trimis o scrisoare prin care mă anunță că nu mai dorește să reînnoiască contractul. E un om de cuvânt. Conform contractului, de săptămâna trecută nu mai este angajatul nostru.

Mattie se străduI să nu-și arate sentimentele. Dar îi era greu. Și nu stătea de vorbă cu un necunoscut, ci cu tatăl său.

– Hai, draga mea. Nu fi tristă. O să-ți treacă.

– Nu-mi pasă de el, minți Mattie. Dar totuși, unde se află acum?

– În Statele Unite. Dar nu în Texas. Nu știu exact unde.

– Ei, nu contează. Din partea mea poate să fie și-n Honolulu. Cred că mi-a ajuns pe ziua de azi. Trebuie să... să...

– Să ce?

– Să fac niște cumpărături. Nu mai am nici o haină ca lumea.

– Bună idee. Dar ar fi cazul să începi să mănânci, ca să te mai întremezi. Ești numai piele și os. Nu știu cine o să se mai uite la tine.

*

* *

Mattie se întoarse acasă pe la ora patru, îmbrăcată într-un costum nou. Sora ei, Hope, se lupta cu algebra.

– Nu înțeleg cum cineva care știe să cânte la vioară atât de frumos, nu se descurcă cu algebra, spuse Mattie încercând s-o ajute.

– Vioara e un obiect real. Pot pune mâna pe ea. O înțeleg. Dar algebra? N-o înțeleg. E prea abstractă.

De afară se auzi zgomot de motor.

– Un camion mare, spuse Hope privind pe fereastră. Uite, ecuația asta...

– Produsul mezilor este egal cu produsul extremelor. Spune propoziția asta de zece ori. Învață-o la început ca pe o poezie, ca s-o înțelegi mai târziu.

– Nu pot! Știi ceva? Trebuie să mă întâlnesc cu Rimski-Korsakov.

De afară se auzeau zgomote făcute parcă de o turmă de animale domestice. Faith o strigă de jos:

– Mattie, coboară puțin.

– Fata asta nu poate să te lase în pace? făcu Hope.

– Se pare că nu, râse Mattie. Ce e, Faith? Nu mai țipa ca o nebună! Te-am auzit, cobor.

– Te caută cineva. Mama te așteaptă în salon. Acum!

– Vin, vin! râse Mattie. Ce-i graba asta?

– Nu știu, spuse Faith trecând grăbită pe lângă ea. Dar trebuie să fie ceva important. Eu am plecat să mă întâlnesc cu prietenul meu.

Într-adevăr, trebuia să fie vorba despre ceva important. Mama ei se ducea în salon doar la ocazii speciale, când primea persoane importante, ca preotul, sau primarul.

– Mathilda, o întâmpină mama ei pe un ton ciudat.

Nimeni nu-i spunea Mathilda. Doar bunica ei din Newport, pe care nu putea s-o sufere.

Mama ei stătea pe canapeaua de modă veche, și lângă ea, pe un scaun, stătea drept și cuminte Ryan Quinn!

Mattie îngheță.

– Mathilda, spuse mama ei, domnul acesta spune că ați făcut un contract pe care tu nu l-ai respectat.

– Poftim? Ce contract? întrebă Mattie simțindu-și mintea tulbure.

– Domnule Quinn?

– În luna iunie, mi-a promis că se căsătorește cu mine. În absența părinților ei, am făcut un legământ cu

reprezentanții tribului Masakin, care o adoptaseră la acea dată.

– Dar... se bâlbâi Mattie.

– Negi că te aflai sub autoritatea tribului Masakin, condus de Căpetenia Artafi?

– Nu, dar...

– Pui la îndoială legitimitatea legământului?

– Nu, dar...

– Negi că m-am întâlnit cu reprezentanții consiliului și am stabilit un preț pentru tine?

– Nu știu ce-ați făcut voi acolo. Nu m-ați lăsat să particip. Și, pe lângă asta, ai acceptat prețul, dar nu l-ai plătit.

– Am înțeles de la domnul Quinn că a străbătut atâta drum ca să...

– Pentru că ai fugit de mine, o întrerupse Ryan. Mă iertați, doamnă Latimore, dar se pare că Mattie vrea să fugă de responsabilități.

– Întreabă-l de soția, lui, de Virginia, murmură Mattie privindu-i speriată pe amândoi.

– Domnule Quinn?

– Nu e soția mea! Am divorțat acum șase ani!

– Dar tu ai plecat din Kosti. Și am crezut că...

– Doamnă Latimore, îmi dați voie să vă explic? o întrerupse Ryan. Se pare că fiica dumneavostră nu mă lasă să-i povestesc.

– Vă rog, domnule Quinn. Luați loc. Doriți o băutură răcoritoare?

– Nu, mulțumesc. Nu pot să pun nimic în gură.

– Vă înțeleg. Mattie, așază-te și tu, te rog. Parcă-mi stai în cap. Spuneți, domnule Quinn. Vă ascult.

– Fosta mea soție a venit după mine în Africa. Presupun că Mattie v-a povestit întâmplările prin care am trecut.

– Da, în linii mari.

– Imediat după ce ne-am întors la Kosti, am căutat-o pe fosta mea soție. Eram convins că ea i-a spus lui Ahmed unde ne aflam.

– N-am știut, murmură Mattie. Putea să ne omoare.

– Taci. E rândul meu să vorbesc. Deci, doamnă Latimore, înțelegeți cum stătea treaba. Am bănuit că fiica dumneavoastră e suficient de matură cât să-și dea seama că...

– Nu fi sarcastic! Cum naiba să-mi dau seama...

– Domnișoară, fu rândul lui Mary-Kate s-o întrerupă. Nu accept un asemenea limbaj în casa asta. Continuați, domnule Quinn.

– Mulțumesc, doamnă. Cum am găsit-o pe fosta mea soție, aceasta a făcut o depresie puternică. Am fost nevoit să plec urgent cu ea în Statele Unite și s-o internez într-un spital de boli nervoase. Așa că l-am lăsat pe domnul Jensen să preia conducerea.

– Pe Jensen? Pe puștiul ăla?

– Chiar pe el. Nici n-am avut timp să mai vorbesc cu tine. Și nu ți-a spus Jensen?

– Ce să-mi spună?

– L-am rugat să-ți spună că sunt prea grăbit ca să mai discut cu tine, dar să te liniștească, pentru că urmam să mă întorc, ca să oficializăm legătura.

– Nu mi-a spus nimic! Doamne, ce geloasă proastă am fost! Aproape mi-am mâncat unghiile de îngrijorare.

– Așa și eu! Dar contractul nostru e valabil. Sper să-l onorezi, pentru că și eu l-am onorat. Am adus treizeci și două de vaci, dintre care patru sunt gestante, un taur, patru capre și șaisprezece găini.

– Ei? făcu Mary-Kate. Mattie?

– Ce proastă am fost! Ryan?

El nu răspunse. Se ridică în picioare și-și desfăcu brațele. Mattie alergă spre el și se cuibări la pieptul lui fericită. Mary-Kate își șterse o lacrimă din colțul ochiului și se îndreptă spre ușă.

– Doar soțul meu poate constata plata.

– Hei, ce-i cu animalele alea în curtea mea? întrebă Bruce Latimore care tocmai sosise acasă.

Mary-Kate închise ușor ușa salonului făcându-i semn soțului ei să vorbească mai înet.

– Îmi explică și mie cineva ce se petrece?

– Animalele din curte sunt ale tale.

– Ale mele?

– Da, râse Mary-Kate cu lacrimi în ochi.

– Despre ce e vorba?

– Mattie e în salon cu un bărbat onorabil. Am înțeles că a cumpărat-o la un preț mare pe fiica noastră, în Africa.

– Mi-a cumpărat fiica?

– Tată! țipă Michael. Mattie se pupă cu un tip în salon!

– Serios? Cu cine?

– Cu cineva care a plătit pentru ea treizeci și două de vaci, dintre care patru sunt gestante, patru capre, un taur, și nu știu câte gâini, îi explică Mary-Kate.

– Și ei sunt...

– În salon, spuse Mary-Kate aranjându-i cravata.

Bruce își îndreptă umerii și intră în salon. Ryan sări în picioare și Mattie, care stătea în brațele lui, aproape căzu pe podea. Se ascunse în spatele lui Ryan încheindu-și câțiva nasturi.

– Am înțeles că vrei să te căsătorești cu fiica mea? întrebă Bruce Latimore.

– Desigur, spuse Ryan dregându-și glasul.

– Și animalele de pe pajiștea mea?

– Sunt toate ale dumneavoastră.

– În cazul ăsta îți accept oferta. Știi, mai am două fete de măritat. Și încă ceva. Animalele sunt ale mele, dar bălegarul nu-mi aparține. Vezi ce faci cu el. Sper să dispară, jucă Bruce dur.

După ce ieși din salon, Ryan și Mattie izbucniră în râs. Se așezară pe canapea ascultând discuția familiei.

– Michael! strigă Mary-Kate. Pleacă de la ușa salonului! Veniți toți la masă. Se răcește mâncarea.

– Ce mâcăm azi, mamă? întrebă Hope.

– Răbdări prăjite! Vino să vezi!

– Asta-i o casă de nebuni? întrebă cu o figură serioasă Ryan.

– Toți sunt nebuni, în afară de mine, râse Mattie. M-ai ales bine.

Ryan o sărută mulțumit.

– Ai naibii nasturi! gemu el.

– Lasă-i în pace. După nuntă o să ai timp să le descoperi misterul.

– O să facem o nuntă în toată regula, nu?

– Mama o să se ocupe de toate.

– Ar fi bine să mă duc să-mi caut o cameră la hotel.

– În Eastboro? râse Mattie. Nu există nici un hotel aici.

– Atunci unde naiba dorm?

– Sora mea, Becky, are o casă care în timpul săptămânii e disponibilă.

– Și?

– Azi e luni. Poți să stai în casa ei. Dar cineva trebuie să aibă grijă de tine, nu?

– Deci, când plecăm?

– Acum, Ryan, șopti Mattie înfrigurată. Nu mai pot să aștept nici o secundă. Doamne, cât te iubesc!

– Și eu te iubesc, spuse Ryan conducând-o afară.

În sufragerie, Bruce Latimore clătină din cap auzind ușa de la intrare trântindu-se.

Soția lui îl atenționă lovindu-l cu piciorul în gleznă.

– Trăim în alte timpuri, spuse ea.

– Mda, dar cum rămâne cu pajiștea mea?

Sfârșit